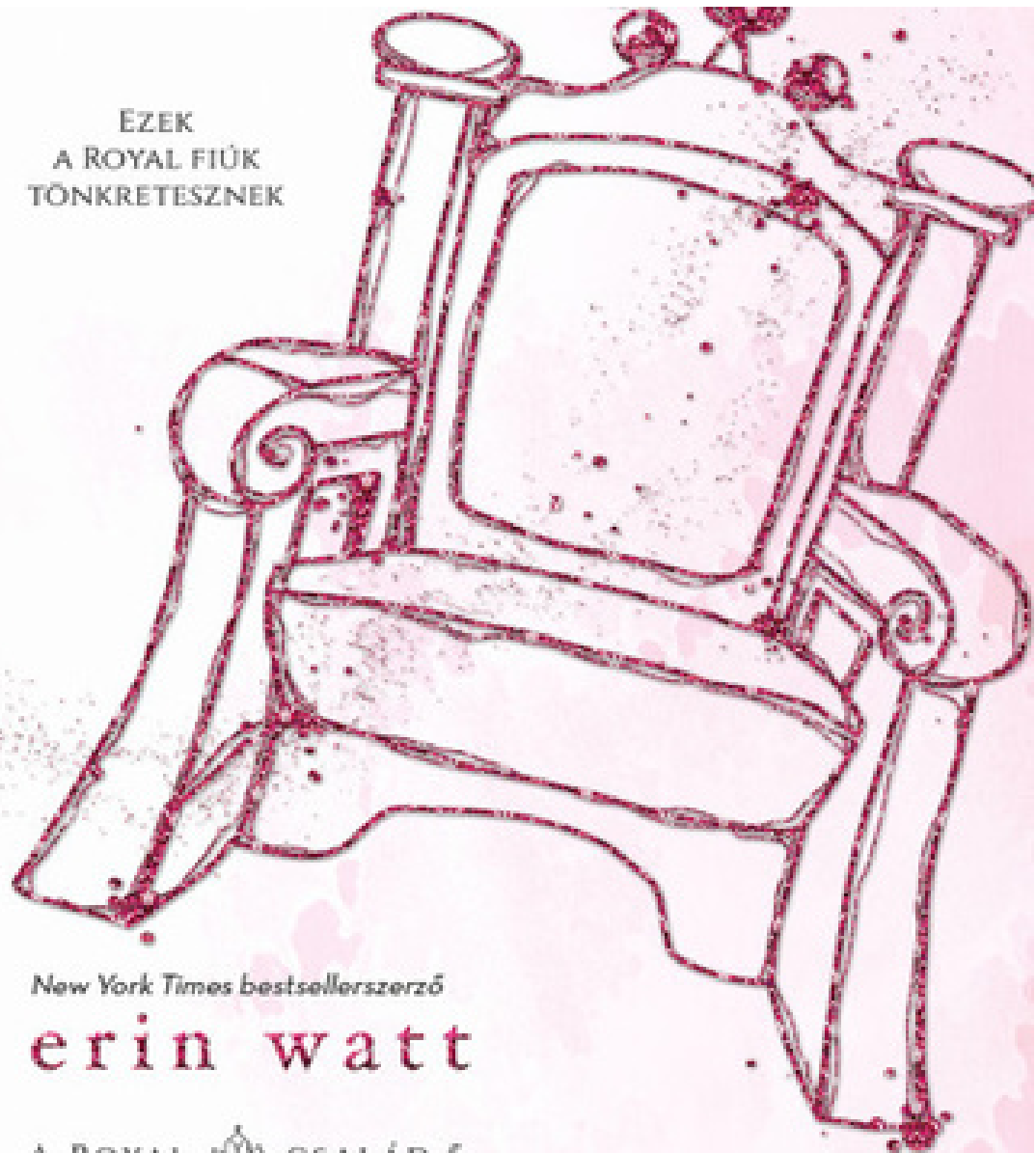

EZEK
A ROYAL FIÚK
TÖNKRETESZNEK

New York Times bestsellerszerző

erin watt

A ROYAL CSALÁD 5.

OMLADOZÓ KIRÁLYSÁG

erin watt

A ROYAL CSALÁD 5.

OMLADOZÓ KIRÁLYSÁG

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Írta: Erin Watt
A mű eredeti címe: Cracked Kingdom (The Royals Book 5)

Copyright © 2018 by Erin Watt
Artwork by @Nonconman
Cover Design by Meljean Brook.
All rights reserved.

Ez a mű a képzelet szüleménye. A benne szereplő nevek, szereplők, üzletek, helyek, események és történetek vagy a szerző fantáziájának termékei, vagy kitalált helyzetekben fordulnak elő. Bármilyen hasonlóság létező személyekkel vagy eseményekkel csupán a véletlen műve.

Fordította: Benedek Dorottya
A szöveget gondozta: Balogh Eszter

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet a borítóbelsőn
Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2064-7174
ISBN 978 963 457 815 4

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2021-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Korom Pál, Réti Attila
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva!

Lilynek, az élet fényének.

1. FEJEZET

EASTON

MINDENKI ÜVÖLT.

Ha nem lennék ilyen sokkos állapotban – a holtrészeg állapotról már nem is beszélve –, talán meg tudnám különböztetni az ordításokat, konkrét hangokhoz tudnám őket kötni, és ki tudnám venni a körülöttem kavargó, kegyetlen szavakat és dühödt vádaskodásokat.

De most az egész egy véget nem érő hanghullámnak tűnik. A gyűlölet, aggodalom és félelem szimfóniájának.

- ...a fia hibája!
- Egy fenét!
- ...vádát emelek...
- Easton!

Arcomat a kezembe temetem, és megdörzsölöm a szemem bőrkeményedéses tenyeremmel.

– ...még itt is? ...bilincsben kellett volna magát elvezetni, maga faszfej... Zaklatás...

– ...szeretném látni, ahogy megpróbálja... Nem félek magától, Callum Royal. Én vagyok a kerületi ügyész...

- Csak helyettes kerületi ügyész.
- Easton!

A szemem száraz és szúr. Lefogadom, hogy véreres is. Mindig véreres lesz, ha iszom.

– Easton!

Valami nekicsapódik a vállamnak, és az egyik hang áttör a többin. Felkapom a fejem, és a mostohahúgomat látom, aki mély aggodalommal fürkész.

– Három órája nem mozdultál innen. Beszélj hozzám! – könyörög Ella halkán. – Tudasd velem, hogy jól vagy!

Jól? Hogy lehetnék jól? Hát nem látja, mi történik, a kurva életbe?!

Egy magánvároban ülünk a Bayview General kórházban – Royaléknak nem kell a sürgősségi rendes várótermében várnia a többi közember között. Mindenhol különleges bánásmódban részesülünk, még a kórházakban is. Amikor a bátyámat, Reedet tavaly leszúrták, olyan sebesen gurították be a műtőbe, mintha maga az elnök lenne, és ezzel bizonyára beelőzött valakit, akinek nagyobb szüksége lett volna a beavatkozásra. De Callum Royal neve sok ajtót megnyit az államban. Vagyis, a fenébe is, az egész országban. Mindenki ismeri apámat. És mindenki fél tőle.

– ...vádát emelek a fia ellen...

– A maga átkozott lánya a felelős...

– Easton! – noszogat ismét Ella.

Nem veszek róla tudomást. Jelenleg nem létezik a számomra. Egyikük sem. Sem Ella, sem az apám, sem John Wright. Még az öcsém, Sawyer sem, aki az imént csatlakozhatott hozzánk, miután összeöltötték a halántékát. Egy nagy autóbaleset, és Sawyer egy karcolással megússza.

Miközben az ikertestvére... Mi van vele?

Rohadtul nem tudom. Nem kaptunk hírt Sebastianról, mióta beértünk a kórházba. Véres, összetört testét elgurították egy hordágyon, minket pedig ebbe a szobába száműztek, hogy itt várjuk a hírt, él-e még, vagy sem.

– Ha a fiam nem éli túl, a lánya megfizet érte.

– Biztos benne, hogy egyáltalán a maga fia?

– Maga átkozott seggfej!

– Miért? Nekem úgy tűnik, mindegyik fiára ráférne egy DNS-teszt. Miért nem végeztetik el most? Végül is egy kórházban vagyunk. Könnyen vért lehetne venni tőlük, hogy megállapítsák, melyikük Royal, és melyikük O'Halloran ivadék...

– Apu! FOGD BE!

Hartley elkínzott hangja törként döf belém. A többiek talán most nem léteznek a számomra, de ő igen. Már három órája ül ott a szoba sarkában. Hozzám hasonlóan ő sem szólt egy szót sem. Eddig. Most feláll, szürke szeme dühtől izzik, magas hangja vádaskodástól zeng, ahogy az apja felé lódul.

Nem tudom, mit keres itt egyáltalán John Wright. Ki nem állhatja a lányát. Bentlakásos iskolába küldte Hartley-t. Amikor visszajött Bayview-ba, nem fogadta vissza az otthonába. Ma este pedig ráordított, közölte vele, hogy már nem tagja a családjának, és azzal fenyegetőzött, hogy elküldi otthonról a hűgát.

De miután a mentő elvitte Hartley-t, az ikreket és az ikrek barátnőjét, Wright elsőként indult el a kórházba. Talán biztosra akar menni, hogy Hartley senkinek sem fecseg arról, hogy mekkora egy szar alak.

– Miért vagy egyáltalán itt? – üvölti ki Hartley a gondolataimat. – Nem sérültem meg a balesetben! Jól vagyok! Nincs szükségem rád, és nem *akarom*, hogy itt legyél!

Wright visszaüvölt valamit, de már nem figyelek oda. Túlságosan lefoglal, hogy Hartley-t nézzem. Mióta a kocsija belement az ikrek Range Roverébe az apja háza előtt, kitart amellett, hogy jól van. Persze ezt nem nekem mondogatta – nem, egyszer sem nézett rám. És ezért nem hibáztatom.

Én tehetek erről az egészeiről. Ma este tönkretettem az életét. Az én tetteim arra készítették, hogy visszapattanjon abba a kocsiba, épp akkor, amikor a tesóim elszáguldottak a kanyarban. Ha nem lett volna annyira feldúlt, akkor talán hamarabb észrevette volna őket. Akkor talán Sebastian nem... halt volna meg? Sebesült volna meg?

A rohadt életbe, miért nincs még róla hír?

Hartley egyre azt bizonygatja, hogy nem sérült meg, és a mentősök nyilván egyetértettek vele, mert miután megvizsgálták, hagyták, hogy bejöjjön a váróba, de most nem fest valami jól. Kissé inog a lábán. Zihálva veszi a levegőt. És sápadtabb, mint a fehér fal mögötte, bőre így ijesztő ellentétet alkot szurokfekete hajával. De nincs rajta vér. Egy csepp sem. Elönt a megkönnyebbülés, mert Sebastiant beborította.

Epe marja a torkomat, ahogy a baleset képei felvillannak a fejemben. A törött szélvédő szilánkjai a járdán. Sebastian teste. A vörös tócsa. Lauren sikolyai. Donovanék már eljöttek Laurenért, és hazavitték, hála az égnek. Az a csaj végig visított, amíg itt volt a kórházban.

– Hartley – hallatszik Ella csendes hangja, és tudom, hogy a mostohahúgomnak is feltűnt Hartley hamuszürkévé vált arca.

– Gyere, ülj le! Nem nézel ki túl jól. Sawyer, hozz Hartley-nak egy kis vizet!

Az öcsém egyetlen szó nélkül eltűnik. Igazi zombiként járkel, mióta az ikertestvérét elvitték.

– Jól vagyok! – csattan fel Hartley, és lerázza a karjáról Ella kis kezét. Továbbra is bizonytalan tartással visszafordul az apjához. – *Te* vagy az oka, hogy Sebastian Royal megsérült!

Wrightnak tátva marad a szája.

– Hogy merészselsz arra célozni, hogy...

– Célozni? – vág közbe Hartley dühösen. – Nem célozgatok! Hanem tényt közlök! Easton ma este nem járt volna nálunk, ha nem fenyegetőzöl azzal, hogy elküldöd Dylant! Nem mentem volna utána, ha nem ment volna el hozzád!

Azaz az én hibám, tiltakoznék legszívesebben, de túl gyenge és rohadtul gyáva vagyok hozzá. De így igaz. Miattam történt. Én okoztam a balesetet, nem Hartley apja.

Hartley ismét meginog, és Ella ezúttal nem habozik – elkapja Hartley felkarját, és leülteti egy székbe.

– Ülj le! – utasítja.

Közben az apám és Hartley apja ismét farkasszemet néz. Még sosem láttam aput ennyire feldúlnak.

– Ebből nem tudja magát kivásárolni, Royal.

– A maga lánya vezette az autót, Wright. Szerencsés lesz, ha a következő szülinapját nem egy javítóintézetben tölti.

– Ha itt bárki börtönbe megy, az a maga fia lesz. A fenébe is, az összes fiának ott lenne a helye.

– Ne merészelje fenyegetni őket, Wright! Öt percen belül idehívhatom a polgármestert.

– A polgármestert? Azt hiszi, annak a nyavalygó, töketlen alaknak van annyi vér a pucájában, hogy kirúgjon? Több ügyet

nyertem meg ebben az istenverte megyében, mint bármelyik más kerületi ügyész Bayview történelmében. Az emberek keresztre feszítenék őt is és magát is...

Három óra után végre rálelek a hangomra.

– Hartley – mondom rekedtesen.

Mr. Wright elhallgat a mondat közben. Megpördül, hogy rám nézzen, tekintete villámokat szór.

– Ne szólj a lányomhoz! Hallod, te kis szarházi? Ne szólj hozzá!

Nem veszek róla tudomást. Tekintetemet Hartley sápadt arcára szegezem.

– Sajnálom – suttogom neki. – Az egész az én hibám volt. Én okoztam a balesetet.

Szeme nagyra nyílik.

– Ne szólj hozzá! – Megdöbbentő módon ez most az én apámtól jön, nem az övétől.

– Callum – mondja Ella, aki épp olyan meglepettnek tűnik, mint amilyen én vagyok.

– Ne! – mennydörgi apu, Royal-kék szemével engem néz. – Egyetlen szót se, Easton! Lehet, hogy vádemelésre kerül sor. Ő pedig – úgy pillant John Wrigthra, mintha ő lenne az Ebola-vírus élő megtestesítője – a helyettes kerületi ügyész. Ne mondj többet a balesetről az ügyvédek jelenléte nélkül!

– Tipikus Royalok – jegyzi meg Wright megvetően. – Mindig fedezik egymás seggét.

– A maga lánya ment neki a fiam kocsijának – sziszegi vissza az apám. – Csak őt terheli felelősség.

Hartley nyöszörgő hangot hallat. Ella felsóhajt, és megsimogatja a vállát.

– Nem vagy érte felelős – mondom Hartley-nak, nem figyelve a többiekre.

Mintha csak mi ketten lennénk a szobában. Én és ez a lány. Az első lány, akivel meztelenkedés nélkül akartam együtt lenni. Akit a barátomnak tartok. Akinek a barátságánál többre vágyom.

Miattam ennek a lánynak most apám dühével kell szembenéznie. És teljesen elemésztí a bűntudat egy baleset miatt, ami nem történt volna meg, ha nem vagyok a képben. A bátyám, Reed régebben Tönkretevőnek hívta magát. Azt hitte, mindenki életét tönkreteszí, akit szeret.

De téved. Én vagyok az, aki mindent elcsesz.

– Ne aggódjanak, megyünk – morogja Wright.

Megfeszülök, amikor indulatosan Hartley széke felé indul.

Ella védelmezőn átkarolja Hartley vállát, de apu hevesen megrázza felé a fejét.

– Hadd menjenek! – vakkantja apu. – Ennek a seggfejnek igaza van, semmi keresnivalójuk nincs itt közöttünk.

Pánik feszíti a torkomat. Nem akarom, hogy Hartley elmenjen. Azt meg főleg nem akarom, hogy az apjával menjen el. Ki tudja, mit tesz vele.

Hartley nyilván egyetért velem, mert amikor az apja megpróbálja megragadni, azonnal ellenszegül. Lesöpri magáról Ella karját.

– Nem megyek veled sehova!

– Nincs más választásod – veti oda az apja. – Még mindig én vagyok a gyámod, akár tetszik, akár nem.

– Nem! – Hartley hangja mennydörgésként csattan. – Nem megyek! – Apu felé kapja a fejét. – Nézze, az apám egy...

De nem fejezi be a mondatát, mert a következő pillanatban előredől, és a földre zuhan.

A hang, ahogy a feje a padlónak csapódik, valószínűleg életem végéig kísérteni fog.

Mintha száz kéz nyúlna utána egyszerre, de én érek oda mellé először.

– Hartley! – kiáltom, megragadva a vállát. – Hartley!

– Ne mozdítsd el! – szól rám apu, és próbál ellökni tőle.

Elhúzódom az apámtól, de elengedem Hartley-t. Lefekszem a földre, hogy az arcom egy vonalba kerüljön az övével.

– Hartley. Hart. Én vagyok az. Nyisd ki a szemed! Én vagyok az.

Nem mozdul a szemhéja.

– Tűnj onnan, te szerencsétlen! – üvölti az apja.

– Easton!

Ella az, hangjába rémület vegyül, ahogy Hartley fejének az oldalára mutat, ahonnan kis vérpatak csörgedezik. Úgy érzem, mindjárt elhányom magam, és nem csak a vénáimban keringő alkohol miatt.

– Ó, istenem! – leheli Ella. – A feje. Nagyon erősen beütötte a fejét.

Lenyelem a rémületemet.

– Semmi baja. Minden rendben lesz. – Apu felé fordulok. – Hívj egy orvost! Megsérült!

Valaki megragadja a vállamat.

– Azt mondtam, húzz a lányomtól!

– Maga húzzon tőle! – vicsorgok Hartley apjára.

Hirtelen mozgolódás támad mögöttem. Léptek. Újabb kiáltások. Ezúttal hagyom, hogy elhúzzanak onnan. Mintha Sebastian esete ismétlődne meg. Hartley-t kerekas hordágyra

teszik, az orvosok és az ápolók utasításokat vakkantanak egymásnak, miközben elgurítják.

Döbbsenten meredek az üres ajtónyílásra.

Mi történt az imént?

– Ó, istenem! – mondja ismét Ella.

A lábam már nem bírja el a testem súlyát. A legközelebbi székre rogyok, és igyekszem levegőhöz jutni. Mi a fene... történt... az imént?

Hartley végig rosszul volt, és nem szólt róla? Vagy talán nem vette észre? Hiszen a mentősök megvizsgálták, a jó életbe!

– Azt mondták, jól van – krákogom. – Hiszen még csak be sem kellett feküdnie.

– Jobban lesz – biztosít Ella, de a hangjában nem csendül meggyőződés.

Mindketten láttuk a vért, a halántékán képződő lila zúzódást és a kitátott száját.

Ó, bassza meg! Rosszul leszek.

Meg kell hagyni, Ellának aztán van lélekjelenléte, nem ugrik el, amikor előregörnyedek, és ráokádok a cipőjére. Egyszerűen csak megsimogatja a fejem, és hátrasöpri a hajamat a homlokomból.

– Semmi baj, Easton – motyogja. – Callum, hozz neki egy kis vizet! Nem tudom, merre kóborolt el Sawyer, amikor vízért küldtem. Maga pedig... – Feltételezem, Mr. Wrighthoz beszél.
– Szerintem ideje indulnia. Máshol is várhatja a híreket Hartley-ről.

– Örömmel – feleli Hartley apja undorodva.

Azonnal megérezem, amikor elhagyja a szobát, mert a levegőből elpárolog a feszültség egy része.

– Jobban lesz – mondja megint Ella. – Ahogy Sebastian is. Minden rendben lesz, East.

Ahelyett, hogy megnyugodnék, megint hányok.

Hallom, ahogy Ella halkán azt dünnyögi:

– Istenem, Reed, bár *ideélnél* már!

Ismét kezdetét veszi a várakozós játék. Iszom egy kis vizet. Apu és Sawyer csendben ülnek. Ella Reed nyakába borul, amikor a tesóm végre felbukkan. Egyenesen az egyetemről kellett idevezetnie, és kimerültnek tűnik. Nem hibáztatom – hajnali három óra van. Mind kimerültek vagyunk.

Először Sebastianról kapunk némi hírt. A fejsérülése a legnyugtalanítóbb. Van egy duzzanat az agyában, de az orvos még nem tudja, mennyire komoly.

A legidősebb bátyám, Gideon nem sokkal Reed után érkezik, még időben, hogy hallja a Sebastian agyáról szóló részt. Gid a sarokban álló szemetesbe hány, bár szerintem velem ellentétben ő nem részeg.

Újabb órák telnek el, amikor egy másik orvos jelenik meg az ajtóban. Nem az, aki Sebet operálta, és elég aggodalmasan pillant végig rajtunk.

Nehézkesen felállok. Hartley. Biztos Hartley-ről hozott hírt.

2. FEJEZET

HARTLEY

AZ ARCOMRA IRÁNYÍTOTT ÉLES FÉNYRE ÉBREDEK. Kábán pislogok, próbálok tényleges alakokat kivenni a szemem előtt táncoló fehér foltokból.

– Hát itt van! Csipkerózsika felébredt. Hogy érzed magad?

Ismét felvillan a fény. Felnyúlok, hogy elhessegessem, és szinte elájulok a belém nyilalló fájdalomtól.

– Ez jó jel – mondja a hang. – Adjunk neki még harminc milligramm Toradolt, de figyeljenek az esetleges vérzésre!

– Igen, uram.

– Jól van.

Valaki egymáshoz csap két fémdarabot, amitől összerezzenek.

Mi történt velem? Miért sajog ennyire mindenem, hogy még a fogam is fáj? Balesetet szenvedtem?

– Nyugalom. – Egy kéz visszatol valami puhára. Egy matracra. – Ne ülj fel!

Fémes berregés hangzik, és az ágy háta felemelkedik. Sikerül kinyitnom az egyik szemem, és a szempilláimon át egy ágy rácsát, egy fehér köpeny szélét és még egy sötét foltot látok.

– Mi történt? – krákogom.

– Autóbaleseted volt – mondja mellettem a sötét folt. – Amikor a légzsák felfújódott, eltörte pár bordádat a bal oldalon. A dobhártyád kirepedt. Az egyensúly- és légzészavarok miatt elájultál, és elég erősen beütötted a fejed. Agyrázkódásod van és pár enyhe agysérülésed.

– Agysérülés?

A mellkasomhoz emelem a kezem, közben ráng az arcom a fájdalomtól, amíg a szívemre tudom szorítani a tenyerem. Levegő után kapok. Ez fáj. Lassan visszaengedem a karomat magam mellé.

– Még ver, ha ezen aggódtál. – Ez most az eredeti hang volt. Biztos ő az orvos. – Nektek, alacsony lányoknak a lehető legmesszebb kell ülnötök a kormánytól. A felfújódó légzsák olyan, mintha egy egytonnás furgon csapódna az arcodba.

Hagyom, hogy elnehezült szemhéjam ismét lecsukódjon, és próbálok visszaemlékezni, de csak üresség van a fejemben. Egyszerre érződik üresnek és telinek.

– Meg tudod mondani, milyen nap van ma?

Nap... Egyesével felsorolom magamban a napokat – hétfő, kedd, szerda... –, de egyik sem tűnik helyesnek.

– Mióta... vagyok... itt? – sikerül végül megkérdezniem.

A torkom kiszáradt, kapar, de nem tudom, hogyan okozhatta volna ezt egy baleset.

– Tessék! – szól egy női hang, és egy szívószálat nyom az ajkamnak. – Víz.

A víz igazi áldásnak tűnik, és addig nyelek, amíg elhúzzák előlem a szívószálat.

– Ennyi elég. Nem akarjuk, hogy rosszul legyél.

Hogy rosszul legyek a víztől? Megnyalom száraz ajkamat, de nincs annyi erőm, hogy vitatkozzak. Visszahanyatlom a párnákra.

– Három napja vagy itt. Játsszunk egy játékot! – veti fel a doki. – Meg tudod mondani, hány éves vagy?

Ez könnyű.

– Tizennégy.

– Hmmm.

Olyan pillantást vált a nővérrel, amit nem tudok értelmezni. Talán túl fiatal vagyok a gyógyszerekhez, amiket adtak?

– És a nevedet?

– Persze. – Feleletre nyitom a számat, de az elmém elhomályosul. Lehunyom a szemem, és újrapróbálkozom. Semmi. Egy nagy, kövér semmi. Rémülten nézek az orvosra. – Nem... – Nyelek egyet, és hevesen megrázom a fejem. – Én...

– Semmi baj – mosolyog az orvos könnyedén, mintha semmiség lenne, hogy nem emlékszem a saját nevemre. – Adjunk neki még egy adag morfiumot és benzót, és szóljanak, ha felébred!

– Rendben, doktor úr.

– De én... Várjon! – mondom, miközben a léptei elhalnak.

– Csss! Minden rendben lesz. A testednek most pihenésre van szüksége – mondja a nővér, és kezével leszorítja a vállamat.

– Tudnom kell... Meg kell kérdeznem – javítom ki magam.

– Senki nem megy sehova. Itt leszünk, amikor felébredsz. Ígérem.

Mivel minden mozdulat fáj, hagyom, hogy lefogjon. Igaza van, gondolom. Az orvos később is itt lesz, mert ez egy kórház, és az orvosok itt dolgoznak. Hogy miért vagyok itt, hogy

sérültem meg – mindez várhat. A morfium és a benzo – bármi is az – jól hangzik. Többet kérdezek majd, ha legközelebb felébredek.

De nem alszom jól. Zajokat, hangokat hallok – magasakat, mélyeket, szorongókat, dühöseket. Legszívesebben rosszállóan közölném az aggódó hangokkal, hogy jól leszek. Újra és újra egy nevet hallok: *Hartley, Hartley, Hartley*.

– Felépül? – kérdezi egy mély férfihang.

Ő ismételve azt a nevet is – Hartley. Ez lenne a nevem?

A hang felé hajlok, mint egy virág, ami a napfényt keresi.

– Minden jel arra utal. Miért nem alszol egyet, fiam? Ha nem alszol, még a végén melléfektethetünk téged is.

– Hát, bizakodom – recsegi az első hang.

A doki felnevet.

– Tetszik a hozzáállásod.

– Akkor maradhatok, ugye?

– Nem. Így is kitessékellek.

Ne menj!, könnyörgök, de a hangok nem figyelnek rám, és túl hamar magamra maradok a sötét, fullasztó csönddel.

3. FEJEZET

EASTON

A BAYVIEW GENERAL KÓRHÁZ MARIA ROYAL SZÁRNYA olyan, mint egy hullaház. Mindenki a saját gyászködébe burkolózik a gazdagon berendezett váróteremben. A sötét felhő lassan engem is egészben elnyel.

– Megyek, szívok egy kis friss levegőt – motyogom Reednek.
A szeme résnyire szűkül.

– Ne csinálj semmi hülyeséget!

– Mint például hogy a gyerekemet egy olyan szárnyba rakom, amit az öngyilkos anyjáról neveztek el? – gúnyolódom.

Ella ingerülten felsóhajt a tesóm mellett.

– Hova máshova raknád Sebet?

– Mindegy, csak nem ide.

El sem hiszem, hogy ezek ketten nem érzik ennek a helynek a rossz rezgését. Soha semmi nem sült el jól nekünk ebben a kórházban. Anyu itt halt meg. Seb nem akar felébredni a kómából, a barátnőm feje meg majdnem kettéhasadt.

Mindketten kétkedő pillantásokat vetnek rám, majd egymás felé fordulnak, hogy hangok nélkül beszélgessenek. Már több mint egy éve járnak, és a ciklusuk már teljesen szinkronban van, vagy mi a szar. Persze egyikükkel sem kell lefeküdnöm,

hogy tudjam, hogy én vagyok a téma. Ella épp azt üzeni Reednek, hogy aggódik, hogy teljesen kikészülök, Reed pedig biztosítja, hogy nem teszek semmi olyasmit, amivel kínos helyzetbe hoznám a családot. Amikor Ella nem néz oda, Reed sötét pillantással fordul felém, ami korábbi figyelmeztetését visszhangozza, miszerint ne veszítsem el a fejem.

Kilépek a gyászos szobából, a nehéz automata ajtók csusszanva becsukódnak mögöttem. Végigbaktatok az apám mocskos pénzéből épült kórházi szárny két széles, fehér márványfolyosójának egyikén. A termek itt csendesek, kivéve a sürgősségit a földszinten, ahol gyerekek sírnak, felnőttek köhögnek, és folyamatos a jövés-menés.

Itt a gumitalpak némán surrannak a padlón, ahogy a ragyogóan tiszta egyenruhát viselő dolgozók ki-be sietnek a szobákba, hogy ránézzenek gazdag betegeikre. Simán lehet, hogy az egyik ágyban egy következő kórházi szárny fekszik, úgyhogy különös gondot fordítanak mindenkire. Jobbak a matracok, drágábbak az ágyneműk, a köntösök márkások. Egyetlen gyakornokot vagy rezidentet sem engednek fel ide, hacsak nem kíséri egy teljesen képzett orvos. Persze az emberek fizetnek azért, hogy egy ilyen VIP-lakosztály előnyeit élvezzék. Hart azért lehet itt, mert azzal fenyegetőztem, hogy kiverem a balhét, ha az átlagos betegek közé passzolják. Apunak ez nem tetszik. Szerinte ezzel mintha a bűnösségemet ismerném el, de erre meg azzal fenyegetőztem, hogy kitálatok a sajtónak, és közlöm velük, hogy az egész az én hibám volt. Apu azt mondta, egyheti ellátást fizet. Ha Hartley-nak tovább kell maradnia, kiharcolom apunál, de egyszerre csak egy krízissel vagyok hajlandó foglalkozni.

Sawyert egy szemetes elé rogyva találom.

– Haver, jól vagy? Kérsz valamit enni? Inni?

Rám emeli üres tekintetét.

– Kidobtam az üveget.

Ezek szerint szomjas? Ez a srác egy élőhalott.

Ha Seb nem ébred fel záros határidőn belül, akkor Sawyer lesz a következő Royal egy kórházi ágyon, nem én.

– Mi volt az? – kérdezem, és belekémlelek a szemetesbe. Egy gyorsétkezdé csomagolópapírját, a VIP-ételkocsi barna papírjait és pár energiaital dobozát látom benne. – Gatorade? – tippelek. – Hozok újat.

– Nem vagyok szomjas – motyogja Sawyer.

– Nem baj. Mondd, mit szeretnél!

Már ha tudja. Elég zombinak tűnik.

– Semmit.

Nehézkesen lábra áll. Odasietek mellé, és a vállára teszem a kezem.

– Hé, mondd, mit szeretnél?

Sawyer elüti a kezem.

– Ne érh hozzá! – csattan fel hirtelen mérgesen. – Seb most nem fekszenne itt, ha te nem vagy.

Ellenkezni akarok, de igaza van.

– Igen, igazad van – felelem, és összeszorul a torkom.

Sawyer arca betegesen elsápad. Összeszorítja az állkapcsát, hogy ne remegjen a szája, de ő az öcsém. Tudom, mikor áll a kiborulás szélén, így egy ölelésbe húzom, és szorosan tartom, miközben az érzelmeivel küzd.

– Sajnálom.

Úgy markolja a pólómat, mintha valami mentőkötél lenne.

– Seb felépül, ugye?

– Naná, hogy fel. – Hátba veregetem a tesómat. – Nemsokára felébred, és mindannyiunkat kiröhög, hogy itt bőgtünk miatta.

Sawyer képtelen válaszolni. Az érzései elszorítják a torkát. Egy teljes percig kapaszkodik belém, mielőtt eltol magától.

– Beülök hozzá egy kicsit – mondja a fal felé fordított fejjel.

Seb sokszor segít a kisállatokon, és túl sokszor használja a szívecskés szemű emoji-t, míg Sawyer a macsó iker. Az, aki nem beszél sokat. Aki nem szereti kimutatni az érzelmeit. De a testvére nélkül egyedül van és fél.

Megszorítom a vállát, aztán elengedem. Az ikreknek most együtt kell lenniük. Ha valaki képes kirántani Sebet a kómából, akkor az Sawyer.

Folytatom az utam a második folyosó vége felé, ahol Hartley szobája áll. Az ajtó előtt összefutok az egyik némán surranó nővérrel.

– Sajnálom – mondja. – Nem engedhetek be látogatókat.

Az ajtó jobb oldalán lévő digitális kijelzőre mutat, amin a „belépni tilos” jelzés világít.

– Családtag vagyok, Susan – olvasom le a névtábláját. Eddig még nem találkoztam vele.

– Nem tudtam, hogy Ms. Wrightnak vannak bátyjai.

A nővér olyan tekintettel néz rám, ami azt üzeni, tudja, ki vagyok, és mégis miféle hülyeségeket hordok itt össze.

Nem stílusom feladni. Csábosan rámosolygok.

– Az unokatestvére vagyok. Épp most érkeztem.

– Sajnálom, Mr. Royal. Nincs látogatás.

Lebuktam.

– Nézze, Hartley a barátnőm. Látnom kell. Miféle seggfejnek fog gondolni, ha nem nézek be hozzá? Megbántódik, és nem

kell, hogy tovább fokozzuk a problémáit, nem igaz? – Látom, hogy a nővér kezd meglágyulni. – Előbb-utóbb látni akar majd.

– Ms. Wrightnak pihenésre van szüksége.

– Nem maradok sokáig – ígérem. Amikor nem megy bele rögtön, előhúszom a nagyágyút. – Apám kíváncsi a fejleményekre. Callum Royal. Nézze meg a betegfelvételi lapon! Rajta van a neve.

– Maga nem Callum Royal – mutat rá.

– A fia és meghatalmazottja vagyok.

Meg kellett volna kérnem aput, hogy írjon valami igazolást, amivel szabadon jöhetnek-mehetnek. Most először próbálok bejutni nélküle, és eddig nem tűnt fel, milyen befolyással bír a neve. De tudhattam volna. Ezt a szárnyat az ő pénzéből építették.

Susan a homlokát ráncolja, de arrébb lép. Van előnye annak, ha a családneved ott virít az épület oldalán.

– Ne fárassza ki! – int a nővér. Azzal egy utolsó figyelmeztető pillantással elmegy.

Megvárom, amíg befordul a sarkon, mielőtt belépek. Igen, szeretném, ha pihenne, de azután is aludhat, hogy a saját két szememmel győződtem meg róla, hogy jól van.

Csendesen megkerülöm a kanapét és a székeket a szoba elülső részében. Sebhez hasonlóan ő is alszik. Azonban Sebbel ellentétben ő már magához tért pár percre. Az orvos ma reggel azt mondta apunak, mielőtt munkába indult, hogy valószínűleg ma vagy holnap teljesen felébred.

Az egyik nehéz, karfa nélküli széket az ágyhoz húzom, és felemelem a kezét, vigyázva, nehogy elmozdítsam az ujjához rögzített műszert, ami az oxigénellátottságot méri. Mozdulatlan testének látványától, ahogy csövek és huzalok

tekergőznek karcsú karjától az infúziós zsákokig és gépekig, felkavarodik a gyomrom. Legszívesebben visszapörgetném az időt, visszafordítanám a világot addig a pillanatig, amikor bementünk a lakásába, ahol odaadtam neki a sarki árustól vett burritót, miután sokáig dolgozott az étteremben.

– Helló, Csipkerózsika! – Megsimogatom puha bőrét a hüvelykujjammal. – Ha ennyire meg akartad úszni a sulit, szólhattál volna. Egyszerűen lóghattunk volna, vagy hamisíthattunk volna orvosi igazolást.

Meg se moccan. Felpillantok a fölöttünk lévő monitorra, de nem igazán tudom, mit is keresek rajta. A szerkezet egyenletesen pittyeg. Hartley szobája egy fokkal kevésbé ijesztő, mint Sebé. A tesómon oxigénmaszk van, és ahogy a gép felzúg és bugyborékol, hogy lélegeztesse, rémisztőbb, mint egy horrorfilm háttérzenéje.

Azt akarom, hogy Hart felébredjen, hogy fogja a kezem. A szabad kezemet végighúzom az arcomon, és igyekszem valami pozitívra gondolni.

– Mielőtt megjelentél, szinte azt kívántam, bár kihagyhatnám a végzős évemet, de most örülök, hogy nem tettem. Jó kis évünk lesz együtt. Hálaadáskor elmehetnénk Saint-Tropez-ba. Itt mindig hideg van, és elegendő van a kabátokból és bakancsokból. Karácsonykor pedig elnézhetünk Andermattba, az Alpokba. De ha tudsz síelni, mehetünk Verbier-be is. A magas lejtők kurva menők, de talán neked jobban tetszene St. Moritz.

Valamennyire rémlik, hogy az astoros csajok az ottani boltokról áradoztak.

Nem válaszol. Talán nem tetszik neki a síelés gondolata. Ekkor rájövök, hogy a baleset előtt alig kezdtük el megismerni egymást. Annyi mindent nem tudok még Hartley-ről.

– Vagy elugorhatunk Rióba. Elképesztő a szilveszteri bulijuk. Pash pár éve járt ott, és azt mondta, kétmillióan buliztak ott.

Ja, persze. Simán lehet, hogy a fejsérülésével nem is akar majd bulizni. *Baszki, East, de sötét tudsz lenni!*

– Vagy itt maradunk. Felturbózzuk a lakásodat. Vagy kereshetünk egy új helyet neked és a húgodnak, Dylannek, ha meg tudod győzni, hogy veled lakjon. Jól hangzik?

Még csak a szemhéja se rebben meg. Végigsöpör rajtam a félelem. Képtelen vagyok ezt elviselni, hogy se Seb, se Hartley nincs magánál. Ez nem fair. A kezem, ami az övét fogja, remegni kezd. Olyan, mintha egy szirt szélén állnék, ahol a föld lassan leomlik a talpam alól. A szakadék engem hív, sötét békét ígérve a szabadesés után.

A mellkasomra hajtom az államot, és a pólóm nyakát harapdálom, miközben próbálok uralkodni az érzéseimen. Pontosan tudom, milyen elkeseredettnek és elveszettnek érzi magát Sawyer. Hartley akkor bukkant fel az életemben, amikor mélyponton voltam. Megnevettetett. Elhitette velem, hogy van jövőm a pialáson, a bulizáson és a csajozáson kívül is. És most a fényét kioltották.

Rendbe jön. Szedd össze magad! Az szart sem segít, ha összetaknyolod a pólódat.

Mély levegőt veszek, és a számhoz húzom a kezét.

– Rendbe jössz, bébi – mondom, többek között a saját megnyugtatómra is. – Rendbe jössz, Hart.

Rendbe kell jönnie – maga miatt és miattam is.

4. FEJEZET

Hartley

ÁRT. ÁRT. A SZÓ végigsugárzik a fejemben. Valami árt. *Nem. Hart. Hartley!* Felpattan a szemem, és rekedtes hangon megszólalok.

– Hartley. Hartley Wrightnak hívnak.

– Piros pont a kék ruhás, csinos betegnek – mondja egy ismerős hang.

Oldalra fordítom a fejem, és meglátom az orvost. Egymásra mosolygunk – én azért, mert tényleg itt van, ahogy ígérte, ő pedig azért, mert a betege felébredt, és kimondta a nevét.

Egy kissé dundi nővér – a névtáblája szerint Susan –, aki alig ér a mellette álló orvos mellkasáig, elélem tartja a pohár vizet és a szívószálat.

– Köszönöm – mondom hálásan, és ezúttal nem veszik el tőlem, úgyhogy az összes vizet megiszom. Berregő hang hallatszik mellettem, ahogy Susan ülő pozícióba emeli az ágyam fejrészét.

– Tudod, hol vagy? – kérdezi a doki, és egy ceruzalámpával a szemembe világít. A névtábláján az áll: J. Joshi.

– Kórházban.

Csak tippelek, de az orvos, a nővér, no meg a rajtam lógó, rózsaszín virágos, kék hálóing miatt elég biztos vagyok a válaszómban.

– Melyikben?

– Több is van Bayview-ban?

Szép. Azt is tudom, melyik városban vagyok. Kényelmesen hátradőlök. Az a sötét úr, amikor először felébredtem, teljesen érthető volt. Elég súlyosan megsérültem ahhoz, hogy kórházba hozzanak, és nem voltam teljesen magamnál.

Az orvos az ágy végében a fatámlához koppintja az öklét.

– Háromból kettő, nem is rossz.

– Mi történt?

Ezt már korábban is kérdeztem? Ismerősnek tűnik a kérdés. De ha meg is kérdeztem, nem kaptam rá választ. Legalábbis nem olyat, amire emlékeznék. Amikor lehunyom a szemem, és próbálom felidézni, hogy kerültem ide, csak sötétséget látok. Mindenem fáj, úgyhogy valószínűleg balesetet szenvedtem. Elütött egy autó? Kiestem egy ablakon? Leütöttek bevásárlás közben?

– Karamboloztál – magyarázza az orvos. – A testi sérüléseid szépen gyógyulnak, de nemrég elestél a kórházban, és az éber pillanataidból ítélve úgy tűnik, ez retrográd epizodikus emlékezetvesztést okozott.

– Várjon egy kicsit! Tessék?

Elég sok szót zúdított rám egyszerre.

– Emlékezetvesztéstől szenvedsz, ami...

– Mármost amnéziától? – vágok közbe. – Ilyen tényleg van?

– Igen – erősíti meg Joshi doki apró mosollyal.

– Mit jelent ez?

– Lényegében azt, hogy az autobiografikus emlékeidet, például az óvoda első napjáról, az első csókokról, vagy egy csúnya veszekedésről a barátoddal, már valószínűleg nem nyered vissza.

Leesik az állam. Most ugye csak viccel?

– Talán sosem nyerem vissza az emlékeimet? Ez lehetséges?

Körülnézek, hátha van itt egy kamera, hátha előugrik valaki, és azt kiáltja: „Meglepetés!”

De senki sem teszi. Nincs a szobában senki, csak Susan, az orvos és én.

– Igen, az, de még fiatal vagy, így kevésbé lesz traumatikus.

Visszanézek dr. Joshira.

– Kevésbé lesz traumatikus? – Érzem, ahogy a hisztéria a torkomban bugyog. – Hiszen semmire sem emlékszem.

– Most így érzed, de valójában nagyon is sok mindenre emlékszel. Amennyire meg tudtuk állapítani, amikor aludtál, és most, hogy beszélgetünk, az implicit emlékezeted valószínűleg nem sérült. A motorikus képességekre és az alapképességekre gondolok, amiket megtanultál, mint például a beszédképesség. Ezeknek egy részéről nem is fogod tudni, hogy emlékszel-e rájuk, amíg nem lesz rájuk szükséged. Például talán addig nem is tudatosul benned, hogy tudsz biciklizni, amíg meg nem próbálsz. Ami fontos, hogy pár hét pihenés és lábadozás után teljesen jól leszel.

– Teljesen jól? – ismétlem kábán. Hogy lehetnék teljesen jól, ha eltűntek az emlékeim?

– Igen. Ne a negatívumokra fókuszálj! – Lejegyezz valamit a kartonomra, majd átnyújtja Susannek. – Most pedig elmondom a gyógyulásod legnehezebb részét.

– Még jó, hogy fekszem, ha nem az emlékezetem elvesztése a legnehezebb része a gyógyulásomnak.

Tudom, hogy nem kéne ilyen szarkasztikusnak lennem, de a fenébe is, ezt nehéz megemészteni.

Joshi doki elvigyorodik.

– Látod, a humorérzéked megmaradt. – Mosolya elhalványul, ahogy elkomorodik. – És nagyon is lehetséges, hogy visszanyered az autobiografikus emlékeidet. De nyitottnak kell lenned, amikor másokkal beszélgetsz. Az ő emlékeik különbözni fognak a tiedtől. Ezt érted?

– Nem.

Ez a bűdös nagy igazság. Semmit sem értek ebből. Hogyan emlékezhettek a nevemre, miközben a baleset részletei kiestek? Hogyan emlékezhettek arra, mi történik egy kórházban, hogy a karomból lógó cső egy infúzió, hogy egy harmonikus sor a végtelenbe divergál, miközben az első csókomat elfelejtettem?

Az orvos megkocogtatja az ágytámlát, hogy magára vonja a figyelmemet.

– Én orvos vagyok? – kérdezi.

– Igen.

– Miért?

– Mert orvosi köpenyt visel. Ott van az a hallgató izé – *sztetoszkóp*, segít ki az agyam – a nyakában, és úgy beszél, mint egy orvos.

– Ha Susan viselné a köpenyemet és a *sztetoszkópomat*, nem hinnéd őt az orvosodnak?

Felemelem a fejem, hogy a nővérré nézzek. Susan mosolyog, és úgy tesz, mintha a kezével keretet rajzolna az arca köré. Odaképzelem rá a köpenyt és a fémes *sztetoszkópot*, és máris pontosan annak tűnik, aminek dr. Joshi leírta: egy orvosnak.

– Az igazság ingatag fogalom, ami az egyének elfogult véleményén alapszik. Ha a folyosón futnál össze Susannel, talán azt mondanád, egy orvost láttál, miközben valójában az egyik nagyon is rátermett ápolónkkal találkoztál. Amire édesanyád emlékszik arról, hogy kölcsönvettél egy ruhát, amit a nővéred ígért neked, különbözhet attól, amire a nővéred emlékszik. Ha összeveszel a barátoddal, az ő emlékei arról, hogy ki a hibás, mások lehetnek, mint a tied.

– Azt tanácsoltam a rokonaidnak és a barátaidnak, hogy amennyire lehet, kerüljék a múltidézt, amíg be nem bizonyosodik, hogy teljesen elveszítetted az emlékeidet egyes eseményekről. Írok neked igazolást az iskolába, és figyelmeztetned kell erről az osztálytársaidat is. Ha a múltról mesélnek neked, az befolyásolhatja, vagy meg is változtathatja az emlékeidet.

A testemen hideg borzongás fut végig, ahogy igyekszem megemésztetni az orvos intését. Az egész „minden történetnek több oldala van” dolognak kezdenek ijesztő következményei lenni.

– Nem tetszik ez az egész – mondom.

– Tudom. Nekem se tetszene.

Egyedül kell visszaemlékezni a dolgokra, határozom el. Ez a megoldás.

– Mennyi időbe telik, amíg egyedül visszanyerem az emlékeimet?

Elrejtőzhetek addig valahol?

– Napokba, hetekbe, hónapokba, vagy akár évekbe is telhet. Az agy még az orvosoknak és a tudósoknak is nagy rejtély. Sajnálom. Bárcsak biztatóbb válaszom lenne! A jó hír az, mint

mondtam, hogy néhány összezúzódtott bordától eltekintve testileg tökéletes állapotban vagy.

A nővér előhúz egy kis fiolát, és tűt szúr bele. Kissé nyugtalanul méregetem.

– Tudnak adni olyan gyógyszert, ami segít emlékezni?

– Épp azt tesszük – pöcköli meg Susan a tűt.

– Legalább elárulnának valamennyit arról, hogy körülbelül mi történt? – könyörgöm. – Megsérült még valaki? – Ez most nagyon fontos. – Volt még velem valaki a kocsiban? A családom?

Minden erőmmel igyekszem felidézni a családomat, de egy kivehető arc sem jelenik meg előttem. Csak árnyakat látok. Egy, kettő... három? Az orvos utalt egy anyára és egy nőverre, azaz én lehetek a legfiatalabb a családban, ha négyen vagyunk. Vagy talán anyám elvált, és van három testvérem? Hogy lehet, hogy nem tudom?

A vér örült tempóban kavarg a fejemben. A szemem mögötti részbe éles fájdalom nyilall. Még a végén belehalok ebbe az egész nem tudásba.

– Egyedül voltál a kocsiban. A másik járműben három fiatal ült – magyarázza Joshi doki. – Ketten sértetlenül megúszták, a harmadiknak, egy fiúnak kritikus az állapota.

– Ó, istenem! – nyögöm. Ez szörnyű. – Ki az? És mi baja? Az én hibám volt? Miért nem emlékszem arra, mi történt?

– Az elméd ezzel igyekszik megvédeni. Ez gyakori a traumát átélőknél. – Távozás előtt megpaskolja a kezemet. – Én nem aggódom, úgyhogy neked sem kell.

Ne aggódjak? *Haver, szó szerint elment az eszem.*

– Készen állsz pár látogatóra? – kérdezi a nővér, miután az orvos kiment. A gyógyszereket az ágyam melletti kampón lógó műanyagzsákba fecskendezi.

– Nem hiszem...

– Ébren van? – csiviteli egy hang az ajtóból.

– A barátnőd már órák óta vár, hogy láthasson. Beengedhetem? – kérdezi Susan.

Az első ösztönöm azt súgja, hogy nemet mondjak. Igazi zombinak érzem magam. Mindenem fáj, mintha még a lábujjaim is megsérültek volna. Nem túl vonzó a gondolat, hogy mosolyogjak, és úgy tegyek, mintha jól lennék, mert ez már csak így szokás.

Sőt, ami még rosszabb, minden beszélgetés a barátaimmal és a családtagjaimmal azt eredményezheti, hogy az emlékeim valaki más emlékei lesznek, nem a sajátjaim. Elveszítettem énem egy részét, és hacsak nem szigetelem el magam teljesen másoktól, talán sosem épülök fel teljesen.

De nem akarom magam teljesen elszigetelni másoktól. Nem tudni valamit rosszabb, mint ha hiányosak az információim.

– Igen. – Össze tudom rakni a darabkákat. Összehasonlítom és szembeállítom az állításokat. Ha egy tényt többen is megerősítenek, akkor az az igazság. A fizikai fájdalommal meg tudok birkózni. A bizonytalanság az, ami aggaszt. Bólintok, és megismétlem: – Igen.

– Ébren van, de ne zaklasd fel túlságosan! – mondja a nővér.

Figyelem, ahogy egy hosszú, fényes szőke hajú lány az ágyamhoz közelít. Nem ismerem fel. A csalódottságtól megereszkedik a vállam. Ha órákig várt, biztos közeli barátom.

Akkor meg miért nem emlékszem rá? *Gondolkozz, Hartley, gondolkozz!*, parancsolom magamnak.

A doki szerint lehet, hogy egyes emlékeimet nem nyerem vissza, de ezt nem úgy értette, hogy elfelejtem a számomra fontos embereket, ugye? Ez lehetséges egyáltalán? A szeretteim nincsenek beleégve a szívembe, olyan mélyen, hogy mindig emlékezzek rájuk?

Agyam fekete ürességében kutatok, hátha elő tudok húzni egy nevet. Kivel vagyok jó barátságban? Egy csinos, vörösseszőke, szeplőkkel borított lány képe ugrik be. Kayleen. Kayleen O'Grady. A neve után képek kollázsza jelenik meg akadozva a fejemben: ahogy sulis után a parkban várok; ahogy egy fiú után kémkedünk; ahogy a focis tárgyakkal zsúfolt szobájában alszom; ahogy együtt megyünk zeneórára. Meglepetten behajlítom az ujjaimat. Zeneórára? Megjelenik előttem egy kép, ahogy egy hegedű fölé hajolok. Tudok hegedülni? Ezt meg kell kérdeznem Kayleentől.

– Szia! Gyere közelebb! – nyúlok szélesen mosolyogva Kayleen keze után, figyelmen kívül hagyva a fájdalmat, ami a mozgulattal jár. Kit érdekel, hogy fáj? Visszakapom az emlékeimet. Joshi doki nem tud semmit.

A lány nem fogja meg a kezem, körülbelül egy méterre az ágytól megáll, mintha fertőző lennék. Elég közel van ahhoz, hogy lássam, cseppet sem hasonlít az emlékeimben élő barátnőmre. Neki oválisabb az arca. Szemöldöke ívét festékkal emelte ki. A haja világosszőke, az arcán nincsenek szeplők. Kayleen ugyan befesthette a haját, de az kizárt, hogy az aranyos, szeplős lány hűvös, barátságtalan, világos bőrű szőkévé alakult volna.

És a ruhái... Kayleen inkább „farmer és túlméretezett flaneling” típusú lány. Az előtttem álló lányon térdig érő, krémszínű, kockás szoknya van, fekete és piros csíkokkal. Hozzá krémszínű, hosszú ujjú, az ujjainál és a nyakánál csipkével díszített blúzt vett fel. A lábán steppelt balerinacipőt visel, fényes fekete orral és két arany, összekapcsolódó C betűvel. A haját az egyik oldalon hátratűzte egy ugyanilyen betűkkel jelzett, strasszokkal kirakott csattal. Vagy... Jesszusom, lehet, hogy azok gyémántok?

Úgy fest, mintha egy drága magazinreklámból lépett volna elő.

A homlokomat ráncolva visszaejtem elutasított kezemet az ölembe.

– Várjunk csak! Te nem Kayleen vagy. – Résnyire húzott szemmel vizslatom. Valahonnan ismerősnek tűnik. – Te vagy az... Felicity?

5. FEJEZET

Hartley

– TELJES ÉLETNAGYSÁGBAN. – A szőke lány lábujjhegyen, óvatosan az infúziós zsákhoz lép, és megvizsgálja. – Hmm. Morfium. Legalább rendes gyógyszert adnak.

Felicity Worthingtont inkább csak hírből ismerem – mint valami celebet –, ami megmagyarázza, miért emlékszem rá, de miért nem tudok felidézni egyetlen beszélgetést sem vele. Worthingtonék nagy névnek számítanak Bayview-ban. Hatalmas házuk van a parton, drága kocsikkal furikáznak, a gyerekek pedig óriási bulikat rendeznek, amik azonnal mindenki Instagram oldalára felkerülnek, és amiken mindenki elkeseredetten részt akar venni.

Képtelen vagyok felidézni olyan körülményt, aminek következtében Felicityvel barátok lettünk, pláne nem olyat, ami után olyan közel kerültünk egymáshoz, hogy itt *várjon* rám a kórházban.

– El sem hiszem, hogy engem engedtek be hozzád először – mondja, és egyik szőke fürtjét a válla mögé söpri.

– Én sem.

Van benne valami nyugtalanító.

Felvonja tökéletesen szedett szemöldökét.

– Úgy hallottam, elveszítetted pár emlékedet. Ez igaz?

Szívesen letagadnám, de van egy olyan érzésem, hogy azonnal lebuknék.

– Igen.

Kinyújtja a kezét, és kristályokkal díszített egyik körmével megpöccinti az infúziós csövet.

– És az orvos azt mondta, ne töltsük ki neked a hiányos foltokat, mert az csak összezavarna.

– Ez is igaz.

– De majd' belehalsz, hogy tudd a részleteket, nem? Mit keresek itt? Hogyan lettünk barátok? Mi történt veled? Ezeket jobb tisztázni, nem?

Odalibben az ágy lábához, miközben olyan gyanakodva követem a tekintetével, mint ahogy egy kígyót követnék.

– Mit keresel itt?

Van egy olyan érzésem, hogy nem is vagyunk barátok. Talán azért, ahogy Felicity rám néz – mintha valami tudományos kísérlet vagy laboratóriumi példány, és nem ember lennék.

– A nagymamámnak megműtötték a csípőjét. Két szobával arrébb fekszik – int az ajtó felé.

Ennek van értelme.

– Sajnálom. Remélem, hamar felépül.

– Továbbítom neki a jókívánságodat – feleli Felicity.

Úgy méreget, mintha további kérdéseket várna. Majd' leharapom a nyelvem, nehogy kizúduljanak belőlem. Legszívesebben tengernyi kérdést feltennék neki, de nem hinném, hogy Felicity a megfelelő ember arra, hogy megadja nekem a válaszokat.

Ő töri meg a csendet először.

– Nincs valami, amit tudni szeretnél?

De. Egy csomó minden. Végiggondolom a kérdéseimet, és kiválasztok egy biztonságosnak tűnőt.

– Hol van Kayleen?

Óvatosan nyújtogatom a nyakam, és nem veszek tudomást a minden egyes mozdulatra belém nyilalló fájdalomszilánkokról.

– Milyen Kayleen?

Felicity őszintén zavarodottan húzza össze a szemöldökét.

– Kayleen O’Grady. Alacsony, vörösés hajú. Csellózik. – Felicity továbbra is kifejezéstelen arccal néz rám, így hozzáteszem: – Ő a legjobb barátom. Együtt járunk órára Mr. Hayeshez a Bayview-i Előadóművészeti Központba.

Úgy tűnik, nem csak én veszítettem el az emlékezetemet.

– O’Grady? Mr. Hayes? Melyik században élsz? Azt a pedofilt két évvel ezelőtt kiűzték a városból, körülbelül akkor, amikor O’Gradyék elköltöztek Georgiába.

– Tessék? – pislogok döbbenten. – Kayleen a szomszédban lakik.

Felicity arcán különös kifejezés suhan át, és valamitől, amit képtelen vagyok megfejtetni, a borzongás póklábakon szalad végig a gerincemen.

– Hány éves vagy, Hartley? – kérdezi, és aranybarna szeme mintha vidáman csillogna, ahogy áthajol az ágy támláján.

– Én... én... – A tizennégyes szám ugrik be, de valahogy idősebbnek érzem magam. Hogyhogy nem tudom, hány éves vagyok? – Tizenö... tizenhét – változtatok meg sietve a válaszomat, és Felicity szeme nagyra nyílik.

A szájához kapja a kezét, majd visszaengedi.

– Nem tudod, hány éves vagy? Hát ez durva.

Előkapja a telefonját, és pötyögni kezd rajta. A kijelző újnak tűnik, de Felicity mindig is a legújabb kütyükkel, ruhákban és drága táskákkal járt.

– Kinek írsz? – követelek választ. Kissé goromba kérdés, de ő sem viselkedik valami barátságosan.

– Mindenkinek – feleli, és úgy néz rám, mintha arra célozna, hogy az agyam nagyobb károsodást szenvedett, mint amit az orvos megállapított.

Felveszem a nővérhívó gombot.

– Most menj! – mondom neki. – Elfáradtam, és nincs rá szükségem, hogy így bánjanak velem.

El sem hiszem, hogy van képe bejönni a szobámba, aztán gúnyolódni rajtam azért, mert fejsérülést szenvedtem! A düh könnyei szúrják a szemhéjamat, és sietve pislogok párat, nehogy kicsorduljanak. Nem fogom a gyengeségnek semmi jelét mutatni Felicity Worthington előtt. Lehet, hogy több pénze van, de attól még engem is megillet a tisztességes bánásmód.

Bizonyára felfigyelt hűvös hangomra. Leengedi a telefonját, és elbiggyeszi a száját.

– Csak próbálok segíteni. Megmondom a barátainknak, hogy így még óvatosabban kell veled bánnunk.

Ezt nagyon kétlem. Az ajtóra mutatok.

– Segíts odakint!

– Rendben. Akkor beküldöm a pasidat.

– A mimet? – kiáltom szinte.

Felicity arcán gonosz mosoly jelenik meg. Valahol a fejemben megszólal egy vészcsengő, de nem figyelek rá.

– A mimet? – ismétlem, ezúttal halkabban.

– A pasidat. Kyle Hudson. Emlékszel rá, ugye? Amint megpillantottátok egymást, az egész olyan volt, mint egy Disney-mese. – A mellkasára szorítja a kezét. – Teljesen odáig voltatok egymásért. Elég *undi* volt, amikor nyilvánosan faltátok egymást, de aztán az történt.

Meglengette előttem a csalt, és hiába tudom, hogy rossz ötlet, megkérdem:

– Mi történt?

– Megcsaltad Easton Royallal.

– Easton Royallal? Megcsaltam? – Felicity állítása annyi sebből vérzik, hogy felnevetek. – Oké. Hát ez vicces. Most már menj!

Ha már történeteket talál ki, legalább figyelhetne, hogy hihetőek legyenek. Royalékhoz képest Worthingtonék koldusok. A parton álló Royal villa olyan nagy, hogy még a műholdképeken is látszik. Emlékszem, amikor kiakadtam miatta... Hányadikban is? Hatodikban? Hetedikben? Kayleennel arról beszélgettünk, hogy bár öt Royal testvér van, a ház olyan nagy, hogy valószínűleg napokig nem is látják egymást. Kizárt, hogy valaha is összefutottam volna Easton Royallal, hát még hogy olyan helyzetbe kerültünk volna, ahol összeszűrhattuk volna a levét.

Nem értem, miért talál ki Felicity ilyen nevetséges meséket. Gondolom, unatkozik, hogy itt kell ülnie a nagymamája mellett. Ez logikus oknak tűnik. Van értelme.

– Pedig így volt – tart ki az állítása mellett.

– Aha.

Az ösztöneim Felicityvel kapcsolatban helyesnek bizonyultak, és ez a gondolat megnyugtató. Nemsokára múltam minden egyes részlete kitisztul.

– Akkor ez mi? – nyomja a telefonját a képembe.

Pislogok egyet. Aztán még egyet. Aztán még egyet, mert képtelen vagyok hinni a szememnek. A képen egy lélegzetelállító, sötét hajú fiú áll velem szemben egy neonfényekkel kivilágított móló előtt. Ujjaival a hajamba túr. A karom átöleli a derekát. Ajkunk úgy olvad egybe, hogy szinte belepirulok. A kép alatt pár hashtag látszik és még egy szó, ami, gondolom, Easton online neve: #álompár #EastonRoyal #Royaldolgok @F14_pilótasrác.

– Nem – rázom meg a fejem.

– De. A képek nem hazudnak. – Visszahúzza a telefonját, és úgy szívja be a levegőt, mintha halálosan megsértettem volna az érzéseit. – Szegény Kyle! Nem érdemled meg, de megbocsátott neked, amiért megcsaltad. Itt vár rád, de félt bejönni. Azt mondtam neki, hogy akkor jövök előbb én. Tudom, hogy nehéz, de próbálj meg rendesen viselkedni, amikor bejön!

Sötét pillantást vet rám, majd megpördül balerinacipős lábán, és az ajtó felé indul.

Hagyom, hadd menjen, mert teljesen ledöbbentett az a történet, amit idevetett nekem. A pasim, Kyle? Megcsalás? Easton Royal? Az agyam megtorpan a nevéénél, és a szívem ugrik egyet. Remegve beszívom a levegőt. Azért érzem így magam, mert érzek valamit Easton Royal iránt, vagy mert a képen, amit Felicity mutatott, annyira dögös volt? Lehetetlennek tűnik, hogy valaha is megcsókoltam volna egy Royalt, pláne egy olyan jóképűt, mint az a fiú, ott, a fotón.

Gyakorlatilag az egész város Royaléké. Felicityék vagyona eltörpül az övék mellett. Az Atlantic Aviation az egyik legnagyobb munkaadó az államban. A valószínűsége annak,

hogy valaha is összejöjjenek Easton Royallal, kábé annyi, mint annak, hogy megnyerem a lottót. Mit mondott az orvos? Az igazság változhat attól függően, hogy ki mondja? De ahogy Felicity is mondta, a képek nem hazudnak, nem?

Az ajtó nyikorogva kinyílik. A hang felé fordulok. Egy zömök, szőkésbarna hajú, apró szemű, keskeny szájú srác áll előttem. Biztos ő Kyle Hudson. Úgy fest, mint akinek semmi kedve itt lenni. Elcammog a kanapé mellett, és pár lépésre az ágyam végétől megáll. Ujjaimat a nővérhívó gombon tartom.

Ne legyél már ilyen beszari!», hordom le magam.

– Szia, Kyle!

Nevének csengése nem hangzik ismerősen. Egy emlék vagy érzés után kutatok magamban, de semmi sem jut eszembe. Hogy lehet ő a barátom? Ha vele lennék, nem reagálna rá valahogy a testem ahelyett, hogy ezt a nagy, sötét ürességet érezném? Miért csaltam meg? Veszekedtünk? Szünetet tartottunk? Berúgtam? Lehet, hogy rossz ember vagyok? Nem érzem magam rossz embernek, de honnan kéne tudnom, hogy érzi magát egy rossz ember?

– Szia! – feleli, de közben a padlót vizslatja.

– Jól vagy? – kérdezem.

Talán nem bírja a kórházakat, és az, hogy itt kell lennie, nagyon kellemetlenül érinti. Mégis furcsa, hogy én kérdezem meg tőle, hogy jól van-e, miközben nekem lesz felfekvésem attól, hogy ilyen régóta fekszem itt a hátamon.

– Aha. Szuperül. – A hónalja alá dugja a kezét, és az ajtó felé pillant, mintha arra várna, hogy valaki megmentse. Amikor senki sem jön, tekintetét ismét a padlóra szegezi, és azt motyogja: – Öm, jó téged látni.

Ha ilyen, amikor szuperül van, nem biztos, hogy akarom látni lehangolt állapotban. És én vele randiztam? És szerelem volt első látásra? Teljesen odáig voltunk egymásért? Rosszabb köztünk a kémia, mintha egy kővel beszélgetnék. Talán nem is jártunk, csak együtt lógtunk, aztán rájöttünk, hogy inkább más az esetünk.

De Easton Royal? Kizárt, hogy randiztam vele. Kizárt. Egyáltalán hogyan találkoztunk volna? Gazdag fiú, azaz az Astor Park Prepbe jár, én meg biztos, hogy a North High-ba.

Várok, hátha Kyle még mond valamit, de amikor nem szólal meg, egyszerűen kitör belőlem:

– Bocsi, de nem emlékszem rád.

– Ja, tudom. – Végre rám emeli a tekintetét. A szeme kékes sárbarna színű, és semmi melegség nincs benne, ahogy rám néz. – Nem baj. Felicity mondta.

– Mit mondott pontosan?

– Hogy elveszítetted az emlékezetedet, mert elestél. Összevarrtak a kötés alatt?

Lázba hozza, hogy a sérüléséről beszélhet? Cseppet sem fura.

A kezemmel megérintem a homlokomra erősített gézt.

– Aha.

– Van más bajod is? Mondjuk, tudsz számolni, meg a többi szarság?

Karba teszi a kezét, és résnyire húzott szemmel vizslat.

Jobban tetszett, amikor a padlót bámulta.

– Igen, tudok számolni, beszélni, és minden hasonló. Csak néhány dologra nem emlékszem.

Mint például arra, hogy összejöttünk és jártunk. Vajon csókolóztunk is? Látott meztelenül? Ez elég felkavaró gondolat. Feljebb húzom magamon a vékony kórházi takarót.

Kyle nemcsak hogy észreveszi a mozdulatomat, de a gondolataimba is belelát, mintha azok egy táblán villognának a fejem fölött.

– Ja, dugtunk, ha ezen gondolkoztál. Szeretsz szopni, és folyton a farkamon lógtál. Nem is nagyon mentünk nyilvános helyre, mert túlságosan szerettél fogdosni. Ami elég gáz. Többször is rád kellett szólnom, hogy szállj le rólam.

Érzem, ahogy céklavörös lesz az arcom.

Eddig nem is tudtam, hogy ilyen megalázó lehet, ha valakinek nincsenek emlékei.

– Öm, sajnálom.

De Kyle rám se hederít. Most már belelendült a sztoriba.

– Egyszer kiakadtál rám, és megpróbáltál Easton Royallal kavarni, hogy visszavágj, de megbocsátottam.

Dühös lettem. Kavartam Eastonnal. Kyle megbocsátott. Próbálok mindezt feldolgozni, de nem könnyű.

– Veszekedtünk?

– Nem, csak simán egy szajha vagy. Valószínűleg több astoros srácnak is széttetted a lábad, de Easton az egyetlen, akit Felicity említett... Mármint akiről tudok.

Az egyik felemet szégyen emésztí a gondolattól, hogy többeknek is *széttettem a lábam*, a másik felem dühös, hogy a saját pasim leszajházott. Ráadásul szörnyen csalódtam magamban, hogy ilyen szar ízlésem van a fiúk terén. És azt mondta, hogy az egyetlen bizonyítéka arra, hogy megcsaltam, az Felicity szava?

– Honnan tudod, hogy Felicity igazat mond? – faggatom.

Hiszen az igazság ingatag fogalom, nem igaz? És így Felicity igazsága nagyon is különbözhet a valóságtól. Talán valaki mást látott Eastonnal... Bár azon a képen egyértelműen én vagyok vele.

– Miért hazudna?

Van valami furcsa abban, ahogy ezt mondja, de fogalmam sincs, Felicity honnan tudna a létezésemről, hát még hogy miért akarna gonosz pletykákat terjeszteni rólam.

– Nem tudom. Akkor mondd el, mi történt! – sürgetem.

Ha tényleg nem fogok ezekre a dolgokra emlékezni, ahogy azt dr. Joshi mondta, és egy ingermegvonásos kabinban fogok lebegni, amíg minden emlékemet visszanyerem, akkor az egyetlen, amit tehetek, ha a lehető legtöbb információt gyűjtöm a kiesett időszakról.

Kyle önelégült arc kifejezése gúnyosra vált.

– Részleteket akarsz? Azért nem előttem csináltátok. A srác féltékeny lett, mert egyszer lefeküdtem a volt csajával, és hogy visszavágjon, kivitt a mólóra, és lefényképezte, ahogy smároltok. Nem tudom, hogy keféltetek-e. Valószínűleg igen, mert te egy szajha vagy, az a srác meg több pinát látott már életében, mint egy nőgyógyász. Ha csak rátok néz, ti lányok máris sietve toljátok le a bugyit. Örölnöd kéne, hogy megbocsátottam. Egész szépen könyörögtél.

Három ujjával a padló felé mutat, egyértelműen arra célozva, hogy nemcsak egyszer szoptam le bocsánatkérően, hanem háromszor.

Fúj!

– Miért fogadtál vissza?

Én a helyében nem akarnék ilyen rettenetes barátnőt. Ennyire jól azért nem szophatok.

– Azért, mert jó srác vagyok, és a jó srácok nem dobnak olyan szánszalmasan megtört csajokat, mint te. – Az ágy felé int.

– Majd meghálálhatod, ha jobban leszel.

Kéjes pillantása sejtetni engedi, hogyan várja a fizetséget.

Szerintem ezek után sokáig okádni fogok.

– És, Hart-*lay*, mikor engednek ki innen?

Rosszul ejti ki a nevem, és nem tudom eldönteni, hogy szándékos-e, vagy, ne adj isten, így szokott becézni. Belül összezerezzenek.

– Fogalmam sincs.

– Szuper. – Nem is hallotta, mit mondtam, és nem is érdekli. – Hívj, ha kiengednek! Akkor majd megint kavarunk.

Ez egy egyértelmű „nem” lesz a részemről, de gondolom, ezt nem kell közölnöm Kyle-lal. Majd veszi az adást, ha visszamegyek a suliba, és nem hívom. Inkább lennék apáca, mint hogy letérdeljek egy ilyen faszfej előtt. Nem várja meg a válaszat. Már is a székeket kerülgeti, aztán kisurran az ajtón.

Egek, az amnézia előtti Hartley-nak elég szar ízlése volt – barátnők és pasik terén is.

6. FEJEZET

Easton

MIUTÁN MÁR EGY ÓRÁJA VÁROK a nővérállomás közelében, végre kiszúrom a közeledő prédámat. Zsebre dugom a kezem, és lazán odabattyogok a pulthoz, hogy ne fessek olyan kétségbeesetten, mint amilyen vagyok.

– Joshi doki, van egy perce?

Egyenesen elsuhan mellettem, fehér köpenye kék műtősruhája felett repdes.

– Figyeljék a kétszázötösben fekvő beteg folyadékbevitelét, és szóljanak, ha bármilyen gyomorfájdalma van, vagy felmegy a láza! – Átnyújt egy kartont az egyik nővérnek. – Mikor érkezik meg dr. Coventry?

– Egy óra múlva, uram.

A kis töltött galamb nővér lejegyez valamit.

Az orvos összevonja a szemöldökét.

– Olyan későn? Most kéne ennem.

– Hozhatok magának egy hamburgert – ajánlkozom, hogy felhívjam magamra a figyelmét. Működik, mert felém fordul.

– Te meg ki vagy?

Szólásra nyitom a számat, hogy válaszoljak, de a nővér megelőz.

– Easton Royal, uram. A Maria Royal Royalok közül – teszi hozzá. *Köszönöm, csinos nővérke. Később meghálálom pár virággal.*

– Easton Royal, mi? – Megvakarja a fejét egy tollal, ahogy felvillan benne a felismerés villanykörteje. – Mit akarsz?

– Hartley Wright állapota érdekelne. A húgom szerint nemrég beszélt velük róla. Én épp az öcsémnél voltam. Reméltem, hogy meg tudja ismételni, amit mondott. Hartley a barátnőm, és szeretnék biztosra menni, hogy nem szúrom el – mosolygok... vagy legalábbis próbálok.

– A barátnőd? – Felsóhajt, és a zsebébe csúsztatja a tollat. – Az kemény. Amikor Ms. Wright elesett, elég erősen beütötte a feje elülső részét, és ezt az egész elülső lebeny megérezte. A CT nem mutatott egyértelmű károsodást, de nem láthatunk mindent. – Vállat von. – Ami biztos, hogy a beteg emlékezetvesztéstől szenved, nagyrészt az autobiografikus emlékei tűntek el. Azaz nem emlékszik konkrét eseményekre, mint például arra, amikor elhívtad a sulis bálba, az első csókotokra, ilyesmikre. Lehet, hogy arra sem emlékszik, hogy jártatok. Nem tudjuk, milyen hosszú időszakról estek ki az emlékei, bár...

Elhallgat, mintha lenne még rosszabb hír is annál, mint amit eddig rám zúdított.

Elgyengült vállam erre megmerevedik.

– Bár mi?

– Bár tegnap azt mondta, tizennégy éves, ami körülbelül hároméves emlékezetkiesést jelent. Együtt vagytok már három éve?

Kábán megrázom a fejem. Seb nem akar felébredni, Hartley-nak pedig emlékezetkiesése van. Hogy történhetett ennyi szarság egyszerre?

– Az pech. Lehet, hogy visszanyeri az emlékeit. De még korai, úgyhogy azt ajánlom, várj egy kicsit, mielőtt elmeséled neki, milyen jól éreztétek magatokat együtt. Ha pedig voltak rossz pillanataitok, nos, akkor ez akár jól is jöhet. Bárcsak az én első nejem is elveszítette volna az emlékezetét! Akkor talán jobban jöttem volna ki a válásból. – Kacsintva belebokszol a vállamba. – Van még kérdés?

– Ébren van?

– Pár órával ezelőtt ébren volt, amikor benéztem hozzá. Menj, nézd meg! És szólj pár jó szót az érdekemben apádnál, rendben? – veti oda a doki túlságosan is vidáman, majd elsétál.

Lehajtom a fejem, és elkezdek visszaszámolni ezertől, nehogy utánamenjek, és a csempézett falba vágjam a fejét.

Hartley emlékei attól nem térnek vissza hamarabb, ha összevered az orvost, súgja a jobbik felem.

Nem, de jobban érezném magam tőle, vágja vissza a másik felem.

Két ujjam közé csippentem az ornyergemet. Minden egyes perc, amit ebben a kriptaszerű csendben töltök, ahol csak fojtott hangok, meg a gépek pityegése és kattogása hallatszik, az örületbe kerget. Legszívesebben elhúznék innen, de amint kilépek az épületből, olyan nyugtalan leszek, hogy a viszketetéstől legszívesebben levakarnám magamról az összes bőrt. Nem. Itt kell maradnom, Seb és Hartley közelében.

Elsétálok Hartley szobájához, halkan bekopogok, és benyitok.

– Anyu? – szól Hartley gyenge hangja.

– Csak én vagyok az, bébi – felelem.

Megkerülöm a kanapét és a székeket, amik elválasztják az ágyat a szoba többi részétől. Ismét összeszorul a gyomrom kicsi, sebezhető testének látványától a fehér takaró alatt. Leguggolok az ágy mellett, és óvatosan felemelem a kezét, nehogy leessen a műszer az ujjáról.

– Öm...

Lemered összekulcsolt ujjainkra, majd fel az arcomra.

Üres tekintete szíven üt. Fogalma sincs, ki vagyok. Az orvos figyelmeztetett, de nem készültem fel. Nem egészen fogtam fel, amit az emlékezetvesztésről mondott. Elmém felszínén lebegett, mint egy jelentéktelen információ, amiről tudtam, de nem gondoltam végig, mert nem volt fontos. Talán azért, mert olyan beképzelt vagyok, hogy azt hittem, így is, úgy is emlékezni fog rám? Nem, hanem azért, mert nem voltam hajlandó elfogadni az igazságot. De most, hogy képen vágott, már nem hagyhatom figyelmen kívül.

– Én vagyok az, Hart. Easton.

A szeme kikerekedik, és felismerés csillan benne. Várjunk csak! Mégiscsak megismer. Hosszan kifújom a levegőt. Végre rendesen tudok lélegezni. Valahogy már a jelenléte is megnyugtat.

– Baszki, Hart, annyira örülök, hogy jól vagy.

– Folyton Hartnak hívsz – bámul rám. – Ez a becenevem?

Egy pillanatig hallgatok, mert rájövök, hogy soha senki mástól nem hallottam, hogy így hívná, és én is csak a baleset után álltam rá. Gondolom... Nos, gondolom, ha így hívom, olyan, mintha közelebb lenne hozzám, mintha nekem nem egyszerűen csak Hartley lenne. Ő az én Hartom, aki a részemmé vált.

Jó ég! Ez a legnyálasabb dolog, ami valaha eszembe jutott. Kizárt, hogy hangosan is kimondjam előtte.

Így csak rántok egyet a vállamon, és azt felelem:

– Én így becézlek. Nem tudom, hogy mások használják-e. – Aztán szorosabbra fűzöm az ujjainkat, és az ajkamhoz emelem őket. Ujjainak vége rózsaszín, mint az enyém. Már biztosan jobban van. Pár körme rövidebb a többinél. Biztos letörtek a balesetben. Ezeket végighúzom az alsó ajkamon. – Ez az elmúlt pár nap igazi rémálom volt, bébi. De lehetett volna rosszabb is. Folyton ezt mondogatom magamnak. Hogy kurvára rosszabbul is elsülhetett volna. Hogy érzed magad?

Elnyújtott csönd érkezik válaszul, aztán már csak az én ujjaim maradnak a számnál. Felnézek. Hartley tágra nyílt szemmel, őszinte döbbenettel bámul rám... És mintha félelmet látnék még benne.

– Hartley? – kérdezem bizonytalanul.

– Easton... Royal? – feleli, mintha még soha nem mondta volna ki hangosan a nevemet.

A rohadt életbe! A *rohad*t életbe!

Tényleg nem emlékszik rám.

Rózsaszín bőre olyan fehérré válik, mint körülötte az ágynemű.

– Rosszul leszek – krákogja, és öklendezni kezd.

Megpördülök, és keresek valamit, amibe belehányhat. Csak egy otthagyt tálcat találok, a rajta lévő ebéd nagyrészt érintetlen. Még épp időben lököm az ölébe. Próbál a tálcára célozni, de megy máshova is. Sápadt arcát könnyek csíkozzák.

Átkozódva megnyomom a sürgősségi hívógombot.

– Hartley Wrightnak segítségre van szüksége.

Kisietek a fürdőszobába, és felkapok pár törülközőt, amivel megtörölöm az arcát. Erre csak még jobban sírva fakad.

– Mit tehetek? – kérdezem könyörögve. – Kérsz vizet? Kikísérjelek a zuhanyzóhoz?

– Menj ki! Kérlek, csak menj ki! – zihálja.

Kivágódik az ajtó, ahogy a telt arcú nővér beront rajta. Vidám hangulatát komoly arckifejezés váltotta fel. Szinte átdöf ingerült pillantásával.

– Most már távozzon, Mr. Royal!

A nővér erősítést hív, és a szoba nemsokára megtelik emberekkel, akik ellöknek az útból, miközben igyekeznek segíteni Hartley-nak. Úgy állok ott, mint valami idióta, kezemben a nedves törülközőkkel, ahogy lehúzzák az ágyneműt, és rongyokkal elkezdik feltakarítani a romokat. Az egyik ápoló megragadja a vállamat.

– Bocs, pajtás, de most jobb, ha kimész. A beteg ellátásra szorul.

– De én...

– Nem.

Nem hagyja, hogy végigmondjam, és valahogy a folyosón találok magam, ahol a csukott ajtót bámulom, kezemben továbbra is a koszos törülközőkkel.

– Jól telt a látogatás a barátnődnél? – szólal meg mögöttem egy vípera.

Megfordulok, és szúrós tekintettel Felicity Worthingtonra nézek.

– Te meg mit keresel itt?

Felém villantja álmosolyát.

– A nagymamámnak eltört a csípője, és most itt lábadozik a műtét után. Lehet, hogy meghal a kora és a törékeny csontjai miatt, de kösz, hogy kérded.

– Sajnálom – motyogom.

Naná, hogy ezt is elcseszem. Félszegen áthelyezem a testsúlyomat a másik lábamra, és a hányásszag érezhetővé válik közöttünk.

– Úgy bűzlesz, mintha rossz házi szeszben és hányásban fürödtél volna. Talán a baleset óta nem zuhanyoztál?

Beleszimatolok a levegőbe. A francba! Tényleg bűzlök. Vajon ettől lett rosszul Hartley? Labdába gyűröm a törülközőket. A váró mellett vannak zuhanyzók. Akár használhatnám is őket. Utána visszamehetek, és bocsánatot kérhetek Hartley-től.

– Mit csináltál, hogy nem volt időd lefürödni? – szegődik a nyomomba Felicity.

– Kösz a nem túl őszinte érdeklődést. Hartley és az öcsém miatt aggódtam.

– Amint az öcséd felébred, rögtön újra kómába esik, ha a közelébe mész. – Egyik kezével az arca előtt legyen. – El sem hiszem, hogy komolyan fontolóra vettelek, mint pasi alapanyagot. Mocskos szájú vagy, és még bűzlesz is. Undorító.

– Összetévesztesz valakivel, akit ez érdekel.

Erre az orrát ráncolja, és lassan lemarad mögöttem.

– Mondanám, hogy zuhanyozz le, mielőtt ismét bemész Hartley-hoz, de valószínűleg úgysem számítana. Akkor sem fogja tudni, ki vagy.

Önelégülten elmosolyodik, és lassan elfordul.

Honnan a francból tudja Felicity, hogy mi zajlott le Hartley szobájában? Elkapom a vállát, és magam felé pördítem.

– Mi a fenét jelentsen ez?

– Uh, ne fogdoss! – rázza le magáról a kezem.

– Ismételd meg, amit mondtál! – követelem.

– Nem hallottad? – kérdezi mézédeseen. – A barátnőd amnéziás. Semmire sem emlékszik, többek között arra sem, hogy az egész családod el akarja tüntetni a föld színéről. De ne aggódj, édes! Én felvilágosítottam.

– Felvilágosítottad? – forrongok.

Ha Felicity akár csak betette a lábát abba a szobába, hogy teletömje Hart fejét egy csomó hülyeséggel, addig fojtogatom, amíg az összes gyémántja leesik róla.

– Még mindig részeg vagy? Egek, lefogadom, hogy igen. Hát ez kész. Tuti a frászt hoztad rá. Egy olyan nagy és bűdös behemót, mint te, ahogy örök szerelmet vall neki a szobájában... – Felicity őszinte, gonosz élvezettel nevet, miközben én addig csikorgatom a hátsó fogaimat, amíg már szinte csak por marad belőlük. – Nem is sejtettem, hogy a Télapó idén ilyen korán hozza az egyik ajándékomat.

Azzal elsuhan, hosszú haja zászlóként lebeg mögötte.

Kibaszott igazságtalanság!, háborgok. A baleset estéje óta nem ittam. Miközben elfojtom a késztetést, hogy a földre teperjem, hallom, ahogy mögöttem nyílik, majd csukódik az ajtó. Megfordulok, és egy dühös nővért veszek észre, aki végigcsörtet a folyosón. Utánasietek.

– Nincs látogatás – közli, megsejtve a kérdésemet.

– Rendben, de mi baja?

– Rövid távú emlékezetvesztése van, és bármiről is beszélgettek, az egyensúlyzavarokat váltott ki, ami rosszul éhez vezetett. Dr. Joshi meghagyta, hogy hagyni kell, hogy a saját tempójában nyerje vissza az emlékeit.

– Nem mondtam neki semmit...

De elhallgatok, mert mégiscsak mondtam. Megfogtam a kezét. Megcsókoltam az ujjait. Elmondtam neki, hogy halálra aggódtam magam miatta.

A nővér lecsap, amikor habozok.

– Bármit is mondott neki, attól rosszul lett, úgyhogy legközelebb legyen körültekintőbb, különben kénytelenek leszünk kitiltani a szobájából.

– Rendben – felelem nyersen, majd az útjára engedem.

Legszívesebben rákiabálnék, de már így sem kedvel, és nem adhatok neki még több okot arra, hogy kitiltson Hart szobájából. Próbálom összeszedni a gondolataimat, hogy koncentráljak. Mindent sorjában. Hart nincs jól. Most arra van szüksége, hogy erős maradjak. Seb kómában van. Neki is arra van szüksége, hogy összeszedjem magam. Próbálok jó mélyeket lélegezni. A pozitívumokra kell koncentrálnom. Mindenki életben van. Igen, megsérültek, de még lélegeznek. Minden rendben lesz.

Visszamegyek a VIP-váróterembe, és a másik vége felé veszem az irányt, ahol a zuhanyzók vannak. Miután megtörülközöm, visszaveszem a korábbi ruháimat, és Seb szobája felé indulok. Amilyen halkán csak tudom, lenyomom a kilincset, és belépek.

Sawyer az ágy lábánál görnyed. Azóta itt van, hogy Sebet kitolták a műtőből. Szerintem azóta nem is evett, és nem is aludt. Ha nem vigyáz magára, a végén még odakerül a tesónk mellé. Az ikreket ismerve nem lepődnék meg, ha ez lenne Sawyer célja. Ők ketten elválaszthatatlanok. Még a csajukon is osztoznak.

Átvágok a szobán, és a tesóm vállára teszem a kezem.

Sawyer felkapja a fejét.

– Ébren van?

– Nem, de én majd figyelek rá. Menj, aludj egyet egy ágyban!

Sawyer lerázza magáról a kezem, és dühösen mered rám.

– Kopj le! Nem akarjuk, hogy itt legyél. A csajod tehet erről az egésztől – bök a hüvelykujjával az ágy felé.

– Seb száz tízzel vette be azt a kanyart – csattanok fel.

– Kapd be! – köpi. – Te is, és a csajod is. Nélküle Seb most nem lenne itt. Már vagy milliószor mentünk arra, és sosem volt balesetünk.

– Majdnem belém jöttetek, amikor először jártam arra – vágok vissza gondolkodás nélkül.

– Azt akarod mondani, hogy ez Seb hibája? – Sawyer hirtelen felpattan, és felém lép. – Azt akarod mondani, hogy saját magát ütötte így ki? Az a ribanc tehet róla. Az a ribanc! – ismétli vöröslő képpel, dühösen. – Rohadtul remélem, hogy meghal.

Sarkon fordulok, és kimegyek a szobából. Vagy ez, vagy behúzik egyet az elkeseredett öcsémnek.

A folyosón a falnak vetem a hátam. Ez egy szörnyű, kurva nagy kutyasz. Hartley nem játszotta meg magát. Tényleg egy pillanatig sem emlékezett rám, és amikor mégis eszébe jutott a nevem, olyan rosszul lett, hogy elhányta magát. Az öcsém kómában fekszik, az ikertestvére pedig a barátnőm halálát kívánja.

Nem kell tőled semmi. Csak bajt okoztál, mióta megismertelek. Te mindent csak tönkreteszel.

Hart szavai, amiket a baleset előtt mondott, még most is kísértenek. Ez az egész az én hibám. Hullarészegen azt képzeltem, mindenki problémáját megoldhatom, de csak még

jobban elcseszttem mindent. A tenyerembe hajtom a fejem. Ha valaki megérdemli, hogy egy kórházi ágyon feküdjön, akkor az én vagyok.

7. FEJEZET

Hartley

– VAN ORVOSI KIFEJEZÉS ARRA, ha valaki nem emlékszik arra, ami éppen most történt? – kérdezem Susantól, aki visszasegít a frissen húzott ágyneműre.

Arca egészen kikerekedik, ahogy elmosolyodik.

– Ezt anterográd amnéziának hívják.

– És ki lehet valahogy váltani direkt? Mint ahogy hánytatni is meg tudnám magam, ha ledugnám az ujjamat a torkomon, csak ezúttal a szemembe bökném az ujjamat. – Legszívesebben bemásznék az ágy alá, és elrejtőznék szégyenemben. Az imént a legszívdöglesztőbb pasi ölébe hánytam. – Vagy van esetleg olyan gépük, amivel ki lehet törölni mások emlékeit?

– Na, na, Ms. Wright! Csak kicsit rosszul lett. Ez mindenkivel megesik. Teljesen normális. Ha valaki beüti a fejét, az szédülést és egyensúlyvesztést okozhat.

– Ez rémes – ejtem a karom a homlokomra, hogy blokkolja a fényt.

– Teljesen jól van – biztosít, és ráköt a csövekre és gépekre.

– Ami azt illeti, annyira jól, hogy dr. Joshi szerint holnap akár haza is mehet. Hát nem nagyszerű? – paskolja meg a karomat, majd kicsoszog.

Nem tudom, hogy nagyszerű lesz-e. Valahányszor a szüleim bejöttek a kórházba, enyhe rosszallásukat éreztem, mintha dühösek lennének azért, hogy megsérültem. Bár elmondaná valaki, hogy pontosan hogyan történt a baleset! Vagy legalábbis a történetek egyik verzióját. Vajon hogy van a másik sebesült? Mit jelent az, hogy kritikus az állapota? És én milyen állapotban vagyok? Ezt megkérdezhettem volna Susantól. Talán Felicity vagy Kyle tudja. Miért nem ezt próbáltam meg tőlük megtudni ahelyett, hogy olyan szarságokat kérdeztem, mint például hogy kivel feküdtem le, és kivel nem. Bár így, hogy találkoztam Easton Royallal, egyértelmű, hogy mindketten hülyeségeket hordanak össze.

Kizárt, hogy Easton Royal valaha érdeklődött irántam. Nem vagyok szép. Egyszerű, fekete hajam és színtelen, szürke szemem van. Az arcom sem csinos, az orrom kicsi, orrnyergem szinte nincs is, és néha előjönnek a pattanásaim. Átlagos a magasságom és a mellméretem is, 75B-s melltartót hordok.

Easton Royal haja olyan sötét és sűrű, hogy hajfestékes dobozokon viríthatna vele. A szeme olyan kék, hogy esküszöm, amikor pislogott, hallottam a tengerpartnak csapódó hullámok hangját. Ő veszítette el az emlékezetét, hogy csak így belibben a szobámba, és vonzó ajkát az ujjaimnak nyomja.

A számhoz emelem az ujjaimat. A kórházi gyógyszappan illata megtölti az orromat, mire undorodva leengedem a kezemet.

Kyle-nak egyvalamiben igaza volt. Határozottan tetszett nekem Easton Royal. És ez nyugtalanító, mert először is, akkor Kyle-nak igaza lehet a többi dologban is, másodszor pedig szörnyen ostoba dolog beleesni egy Easton Royal kaliberű fiúba.

Hol találkozhattam Eastonnal? Vagy Felicityvel, ha már itt tartunk. Kyle velük ellentétben úgy fest, mint egy North High-os. Ha tippelnem kell, szerintem Kyle-lal besurrantunk egy Astor Park-os buliba, ahol összevesztünk, Easton pedig olyan jótékony kedvében volt, hogy hagyta, hogy smároljak vele.

Ez a forgatókönyv nem tűnik helyesnek, de nem jut eszembe más életszerű magyarázat.

Röviden, dühösen felmordulok. Utálom, hogy nem tudok semmit. Rettenetes. Ezek az emberek mind tudnak rólam valamit. Ez így nem fair. Képekre van szükségem. Bár... Felicity sietve előkeresett fotója csak még jobban összezavart. Tényleg mi voltunk a képen Eastonnal. És csókolóztunk. De miért? Hogyan? Mikor? Erre mind nem emlékszem. Utána kell járnom a dolognak, azaz szükségem van a telefonomra, egy számítógépre és a táskámra – nem feltétlenül ebben a sorrendben.

Megkérem anyut, hogy hozza be őket nekem, ha legközelebb meglátogat.

• • •

– Hogy van a kedvenc betegem? – énekli Joshi doki, amikor másnap reggel belép a szobámba. Szögletes arcán most is ott van állandó mosolya.

– Jól. – Nehézkesen felülök. – Láttá a szüleimet?

Anyu nem jött be tegnap este. Szörnyen aludtam, mert végig amiatt aggódtam, hogy elkerüljük egymást.

– Nem jöttek be tegnap este?

Joshi doki kissé meglepettnnek tűnik.

– Talán... csak elkerültük egymást.

– Lehet.

De nem hinném. Biztos haragszanak rám, de nem tudom, miért. Vajon a baleset miatt? A mellkasomban üres érzés terjed. A fájdalom, amit okoz, különbözik a fizikai fájdalomtól. Rosszabb annál, a bűntudat élve elemészt. Tényleg muszáj tudnom, hogy van a másik sebesült. Talán dr. Joshi kisegít, ha megkérdezem.

– Doki! – vonom magamra a figyelmét.

– Hmmm?

Belemerült a kartonomba.

– Hogy van a másik sebesült? Aki kritikus állapotban van.

– Mmmm, nem igazán árulhatom el, Hartley. Orvosi titoktartás meg minden. – Előkap egy zseblámpát, és az egyik pupillámra irányítja a fényét. – Hogy vannak ma az emlékeid?

– Nagyszerűen.

– És természetesen nem hazudsz.

– Nem.

Megint hümmög, ahogy megvizsgálja a másik szememet is. Szerintem nem hisz nekem.

– Még mindig kritikus állapotban van?

– Nem. A fiúnak stabil az állapota.

A *fiúnak*. Igen. Ezt már mondták.

– Van törött csontja? Emlékezetkiesése? Pontosan hol sérült meg?

Dr. Joshi felegyenesedik, és megrázza felém a zseblámpát.

– Nincs törött csontja, de többet nem szedsz ki belőlem.

Elteszi a lámpát, és lejegyez valamit a kartonomra. A nyakamat nyújtogatva igyekszem elolvasni, de csak egy halom macskakaparást látok. Átfogalmazom a kérdésemet.

– Felépül valaha?

– Nem látok rá okot, miért ne épülne fel. Most pedig inkább a saját gyulladásodra koncentrálj! Megteszed?

Ellazulok a párnákon, Joshi doki magabiztossága engem is megnyugtat.

– Igen.

– Hogy érzed ma magad?

– Jól.

Megböki a mellkasomat. Összerezzenek.

– Oké, egy kicsit fáj – pontosítok.

– Dr. Joshi!

Anyám hangjától rögtön jobb kedvre derülök.

– Anyu! – kiáltom izgatottan, hogy tényleg itt van.

Hát persze hogy itt van, nyugtat meg egy kis hang. *Hol máshol lenne?* Igen. És biztos tegnap este is itt volt valamikor, amikor épp pihentettem a szemem. Biztos benézett, azt hitte, hogy alszom, és nem akart zavarni...

– Hartley – mondja hűvösen.

A doki felé néz és üdvözlí.

– Mrs. Wright. Jó reggelt!

A mosolyom elhalványul, amikor anyu előrelép. Nem is néz rám, csak a dokira. Mi folyik itt? Miért nem ölel meg, ad egy puszit, vagy paskolja meg a karom? Vagy bármi.

– Jó reggelt! Beszéltem a nővérekkel, és azt mondták, Hartley-t ma hazavihetjük. Szeretném, ha holnap visszamenne az iskolába. Közelegnek a vizsgái.

Döbbsenten bámulok rá. Fáj a fejem, a mellkasomon mintha átment volna egy betonkeverő – minimum kétszer –, és továbbra sincsenek emlékeim az elmúlt három évről. Nem kéne még pár pihenőnap, mielőtt visszamegyek a suliba?

A doki a homlokát ráncolja.

– Valóban beszéltünk arról, hogy ma talán hazamehet, de most, hogy ma reggel is láttam, úgy vélem, maradnia kellene még huszonnégy órát. Meglátjuk, holnap hogy van.

– Szerintem a mai nap is megfelelő. – Anyu meglepően határozottnak hangzik. – A nővér szerint az életfunkciói stabilak voltak az elmúlt huszonnégy órában. Már nincs szüksége infúzióra, mert a tablettákat is be tudja venni. Semmi szükség rá, hogy még egy napot itt legyen.

Hátrál pár lépést, kinyúl az ajtón, és behúzza apámat a szobába.

A látványától a szívem ugrik egyet. Először arra gondolok, hogy örömben, de... Nem vagyok benne biztos, hogy attól. Inkább az idegességtől, jövök rá.

Miért lennék ideges attól, hogy látom aput?

A telefonját mintha a füléhez ragasztották volna, de kissé lejjebb engedi, amikor megkérdezi tőlünk:

– Mi a baj?

– John, bent akarják tartani Hartley-t még egy napig.

Anyu zaklatott. Miért akkora baj, ha még egy napot a kórházban maradok?

– És? Hadd tartsák!

Azzal visszaemeli a telefont a füléhez, és elfordul.

– Rendben van – jegyez le valamit a doki.

A válla fölött látom, ahogy anyu odalép apuhoz, és megrángatja a karját. Apu dühös pillantást vet rá, de anyut ez nem tántorítja el. Suttogva beszélgetnek, nem hallom a szavaikat, de látom, hogy anyu a kezét tördeli. Apu anyuról az orvos hátára néz.

Kinyomja a hívást, és kimérten odajön dr. Joshihoz.

– Továbbra is Callum Royal állja a számlát, ugye?

Callum Royal állja a számlát? Kikerekedik a szemem. Miért fizetné Mr. Royal a kórházi számlámat?

A dokinak felszökik a szemöldöke.

– Fogalmam sincs. Erről a pénzügyi osztállyal kell beszélnie.

– Hogyhogy nem tudja? – követeli apu. – Hiszen a keresetéről van szó.

Az autóbalesetben szerzett sérülésekbe nem haltam ugyan bele, de most lehet, hogy a szégyen elintézi a dolgot. A doki megérzi a nyugtalanságomat. Rám kacsintva igyekszik oldani a hangulatot.

– Én azért felelek, hogy a lányuk jobban legyen. Még egy éjszaka a kórházban gondoskodik erről. – Megfogja a nagylábujjamat, és kicsit megtekerti. – Szeretsz itt lenni a Bayview Generalban, ugye? Mindennap friss ágynemű és sok odafigyelés.

Nem bánnám, ha többé egyetlen nővért sem látnék az életben.

– A kaja is jó – teszem hozzá fanyarul.

– Azért vagyunk, hogy jól érezd magad.

Visszaakasztja a kartonomat az ágyamra. Aztán odabiccent a szüleimnek, és kísétál. Anyu alig várja meg, hogy bezáruljon az ajtó, máris az ágyamhoz rohan, és lerántja rólam a takarót.

– Menjünk!

– Hova? – kérdezem zavarodottan.

– Elmegyünk. Nem töltesz itt még egy éjszakát. Tudod, mennyibe kerül ez a szoba? – Lehúzza az ujjamról a kis műszert, és félredobja. – Egy kisebb kocsi árába. Ennyibe kerül egy magánszoba egy éjszakára ebben a kórházban.

Kirángat az ágy szélére, és átad egy kis táskát, amit eddig észre sem vettem nála.

– John, menj, beszélj a nővérrel, és derítsd ki, hogyan kérhetjük el a zárójelentést! De mindenképp elvisszük.

– Felhívom a pénzügyet – zúgolódik apu.

– Semmi értelme. Ma reggel hívtak, hogy Royalék már nem fizetik Hartley kórházi számláját, mert szerintük ő okozta a balesetet. – Anyu dühösen felém fordul. – El sem hiszem, hogy miattad megsérült egy Royal! Van fogalmad róla, mit tesz ez velünk? Tönkreteszi a családukat. Tönkreteszi! Mit csinálsz? Öltözz fel! – csattan fel vad tekintettel.

De képtelen vagyok megmozdulni. A hír, amit most anyu elejtett, teljesen ledermeszt. A kritikus állapotban lévő srác az egyik Royal fiú? Easton testvére? Nem. Az nem lehet. Miért jönne be Easton a szobámba, és fogná meg a kezem, ha ártottam a testvérének?

– Megmozdulnál végre? – ordítja anyu.

Felugrom az ágyról, és majdnem elhányom magam, amikor belém nyilall a fájdalom. Anyu megragadja a karomat, és a fürdőszoba felé taszít. Megkapaszkodom a kagylóban, majd a vécé fölé hajolok, és kiadom magamból azt az öt falat zabkását, amit reggel sikerült lenyelnem.

Anyu nem vesz tudomást az állapotomról, hanem tovább magyaráz.

– Amikor holnap iskolába mész, mindenkihez kedves leszel. Ne adj okot a drámára! Ne keveredj konfliktusba! Mert ha így teszel, azzal tönkreteheted az egész családot. Apád elveszítheti az állását. Elveszíthetjük a házat. Parkert elhagyhatja a férje. Téged és a húgodat meg lehet, hogy az előkelő északi bentlakásos iskola helyett a nagyihoz kell küldenünk.

A nagyihoz? Ahhoz a vén banyához? Kanállal veri az embert. Megnyitom a csapot, és bevizezek egy papírtörölt. Anyu túloz,

vonom le a következtetést, miközben megtörlöm az arcomat. Hajlamos rá. Ha valaki puncsot lötttyint a padlóra, még ha az csempe is, anyu máris azon sír, hogy soha nem tudja majd kiszedni a foltot, és a padló tönkrement. Vagy ha a pulyka egy kicsit túlsült hálaadáskor, akkor máris az egész hús ehetetlen. Folyton azzal fenyegetőzik, hogy elküld minket otthonról, hogy ezzel tartson minket sakkban, de sosem váltja valóra a fenyegetéseit. Ledermedek, a papírtörlőt a számra szorítom, ahogy végre felfogom az utolsó mondatát.

Az előkelő északi bentlakásos iskola helyett.

8. FEJEZET

Hartley

MÁSNAP ANYU NEM KÉNYSZERÍTETT, HOGY SULIBA MENJEK, ahogy azzal fenyegetőzött. Dr. Joshi azzal a feltétellel engedett el, hogy egy hétig otthon maradok. Nem gondoltam volna, hogy a szüleim követik az utasítását, de megtették.

Az elmúlt hat nap nem volt valami szórakoztató. A fizikai sérüléseim rendben gyógyulnak. Már nem fáj, ha levegőt veszek. Tudok sétálni. De bár az állapotom javul, úgy érzem, az otthoni dolgok egyre rosszabbodnak. Nem értem, mi folyik körülöttem. Apu alig néz rám. Anyu folyton kritizál. A húgom, Dylan alig szól hozzám. A nővérem, Parker pedig el sem jött meglátogatni. Egy hétig voltam a kórházban, ennél hosszabban lábadoztam, és Parker nem veszi a fáradságot, hogy meglátogasson?

Holnap visszamegyek a suliba, és ha a családom hűvös magatartásából indulok ki, nem is akarom tudni, ott milyen fogadtatásban lesz részem.

Vasárnap este van, és a házban bóklászom. Az otthonom egyszerre ismerős és idegen. A szobámban áporodott a levegő – mintha a három év alatt, amíg bentlakásos iskolába jártam, végig be lett volna zárva. Az ágytakaró nem tűnik ismerősnek,

ahogy a sarokban álló fehér, laminált íróasztal és a szekrényben sorakozó egyenruhák, felsők és pulcsik kis halma sem.

A vakítóan fehér falak üresek. Az egyetlen színt a szobában a lila és kék színátmenetes ágytakaró és a hozzáillő függönyök jelentik, amiken még mindig látszanak az élek, ahol ráhajtották őket a kartonlapokra.

A ruhásszekrényem akasztórúdján egyik oldalról a másikra csúsztatom a vállfákat. Nagyon kevés ruhám van. Középen két drága, sötét gyapjúblézer lóg, a mellrészükre piros, fehér és arany emblémát varrtak. Az egyik blézer elülső zsebében egy összegyűrt zsepit találok. Balra egy adag fehér blúz sorakozik: három hosszú ujjú, két rövid ujjú. Mellettük egy cipzáras, kapucnis pulcsi és egy tengerészkék pulóver lóg. A padlón egy pár – illat alapján is – vadonatújnak tűnő, ragyogó fehér teniszcipő és egy pár kopott, fekete papucscipő áll.

Van még három farmerom, két cicanadrágom és két ronda, zöld és tengerészkék, kockás rakott szoknyám. Ez utóbbi biztos az iskolai egyenruhám része. Anyu tájékoztatott, hogy az Astor Park Prepbe járok, az állam legelőkelőbb – és legdrágább – gimnáziumába. Ezzel meg is oldódott a rejtély, hogy honnan ismerem Felicityt, Eastont és – gondolom – Kyle-t, bár ennek az egésznek továbbra sincs számomra semmi értelme.

Anyu nem részletezte, miért az Astor Parkba járok, vagy hogy miért jártam három évig egy New York-i bentlakásos iskolába. Nem mondta, hogy a szobámat raktárnak használták volna, amíg nem voltam itt, vagy hogy minden holmimat odaadták volna a Goodwill jótékonyági szervezetnek. Amikor rákérdeztem, hogy hol van a táskám és a telefonom, azt mondta, mindkettő odaveszett a balesetben. Ez az információ

olyan erővel hatott rám, hogy abbahagytam a kérdezősködést. Abban reménykedtem, hogy a mobilom segítségével – a képeimmel, az üzeneteimmel, a közösségi médiás profiljaimmal – összerakhatom eddigi életem kirakósának darabkáit, de ez a lehetőség semmivé vált a balesettel.

A szekrény többi része üres. Az ágyal szemközti komódbban alsóneműt, egyszerű melltartókat és pár helyes kapucnis felsőt találok. Gondolom, a mostani stílusom elég egyszerű. Nehezemre esik elhinni, hogy ez az összes ruhám. Halványan rémlik, hogy ez a szekrény zsúfolásig volt mindenféle cuccal, amiket a Forever 21-ban és a Charlotte Russe-ban szereztem. Olcsók, de jópofák és színesek voltak.

Gondolom, amíg a bentlakásos iskolában voltam, az ízlésem elég unalmas lett. Ez fejlődésnek mondható? Nem tudom. Átkutatom az íróasztalomat, a múltam nyomait keresem, de nincs ott semmi. Nem találok régi képeslapokat, képeket, vagy akár használt ceruzákat. A fiókokban minden új. Még a füzetek is érintetlenek, mintha holnap kezdődne az iskola, és nem a tanév harmadik hónapjában járnánk.

A legfelső füzetben megtalálom az órarendemet és egy kis térképet a suliról. Kihúszom a lapot. Matek, feminista gondolkodás, zene. Körülnézek a szobában, de sehol sem látom a hegedűmet. Talán a suliban van?

Az ajtóhoz megyek, és odahívom anyut.

– Mi az? – kérdezi, amikor megjelenik a lépcső alján, kezében egy takarítóronggyal.

– Hol van a hegedűm?

– A mid?

– A hegedűm. Még játszom rajta, ugye? Van zeneóráim – mutatom fel az órarendemet.

– Ó, hogy az – szippant egyet megvetően. – Már alig játszol rajta, de muszáj felvenned egy választott órát, úgyhogy zenére jelentkeztél. Az egyik iskolai hegedűn játszol.

Azzal elsétál. Kaptam ugyan választ, de mintha nem a teljes igazság lenne. Megdörzsölöm a csuklóm. Ahogy visszaindulok a szobámba, megakad a tekintetem a folyosó falain lógó képeken. Van bennük valami furcsa. Lassan odalépek hozzájuk, mindegyiket megvizsgálom közről. Vannak képek Parkerről, a nővéremről a születésétől kezdve az esküvőjéig. A húgomról, Dylanról készített fotókból csupán kilenc van, azaz jelenleg nyolcadikos.

A sort egy közös családi kép zárja. Biztos nemrég készülhetett, mert nem vagyok rajta. Éppen vacsoráznak egy hotelben, vagy egy hasonló helyen. A mennyezet magasan húzódik, a falakat hatalmas, aranyozott keretű képek tarkítják. A székeket mintha bársonnyal kárpitozták volna. Mindannyian kiöltöztek: apu fekete öltönyt, anyu egy strasszoktól csillogó piros ruhát, Parker egy egyszerű fekete ruhát és gyöngysort, Dylan pedig pulcsit és lila szoknyát visel. Mindenki mosolyog – még Dylan is, aki, amikor hazajöttem, barátságtalanul odavetette, hogy „á, te vagy az?”, majd eltűnt a szobájában, és azóta is kerül.

Ez a családi kép adja meg a választ a találós kérdésre, hogy mi nem stimmel az összeállítással. Egyik fotón sem vagyok rajta.

A családom szó szerint kitörölt az otthonomból.

Mit tettem pontosan három évvel ezelőtt? Felgyújtottam a házat? Kinyírtam a háziállatunkat? Hiába kutatok az emlékeim között, semmi sem ugrik be. Arra sem emlékszem, hogy elküldtek. Legtisztábban Parker esküvőjére emlékszem. Az

négy éve volt. Emlékszem, kicsit mérges voltam, mert nem ihattam pezsgőt a tósztok alatt, de aztán sikerült valamennyit belecsempésznem a poharamba egy kis termetű, barna hajú lány segítségével, aki, ha az emlékezetem nem csal, az unokatestvérem, Jeanette volt. Mindketten rosszul lettünk az első pohár után. Fel kéne hívnom. Talán ő segítene kitölteni a homályos foltokat, mert ebben a házban senki sem hajlandó rá.

Levonszolom magam a lépcsőn, ahol anyut találom. Épp mosogat, derekára farmerkék kötényt kötött, száját enyhe ingerültséggel összepréseli.

– Mi az? – kérdezi bosszúsan.

– Használhatom a telefonodat?

– Mire?

Bosszúsága gyanakvásba csap át.

Összekulcsolom a kezem a hátam mögött, és igyekszem ártatlan arcot vágni, mert mégis mi rossz van abban, ha beszélni akarok az unokatestvéremmel?

– Arra gondoltam, felhívnám Jeanette-et.

– Nem lehet, elfoglalt – feleli anyu közönyösen.

– Este kilenc van – tiltakozom.

– Túl késő van a telefonáláshoz.

– Anyu...

Ám ekkor megszólal a csengő, mielőtt megfogalmazhatnám az érvemet. Anyu motyog valamit, ami gyanúsan hasonlít arra, hogy „hála az égnek”, majd a csepegtetőre teszi az edényt, amit eddig sikált, és a bejárati ajtóhoz siet.

A táskájára téved a tekintetem. A telefonja kilóg belőle a tetején, mintha gúnyolódna rajtam. Észrevenné, ha kölcsönvenném a mobilját, mondjuk tíz percre? Előrearszoló a pult mentén. Mi a legrosszabb, ami történhet, ha rajtakap?

Nem veheti el a telefonomat, gondolom, miközben enyhe hisztéria kezd eluralkodni rajtam.

– A barátod jött látogatóba – jelenti be anyu. – Astoros fiú – suttoja, amikor megragadja a karomat.

Már épp megkérdezném, hogy honnan tudja, amikor meglátom Kyle Hudson a bejárati ajtónál, ahogy kíváncsian nézelődik, mintha még sosem járt volna itt. Testhezálló farmer van rajta, ami túl szűk a zömök alkatához, és egy sötétkék sportdzseki, ugyanolyan emblémával a bal mellén, mint ami az én blézereimen is van a szekrényemben.

– Én, öh, beugrottam, hogy megnézzem, hogy vagy – mondja, de közben nem igazán néz a szemembe.

– Jól.

Most először jár itt az egy hét alatt.

Feszengve tekergeti a lábát a padlón.

Anyu megcsípi az oldalamat.

– Hartley úgy érti, hogy nagyon örül, hogy beugrottál. Teljesen odáig van, hogy ilyen gondoskodó barátja van. Űlj csak le! – int a kanapé felé a nappaliban. – Hozhatok neked valamit?

Kyle megrázza a fejét.

– Arra gondoltam, elvinném Hart-*layt* a French Twistbe. Néhány astoros is ott lesz.

A fogamat csikorgatom. Utálom, ahogy a nevemet mondja.

– Hát persze – csicsergi anyu. – Mindjárt adok nektek hozzá egy kis pénzt.

Csakhowy nem mozdul azonnal, várja, hogy Kyle lebeszélje. Ehelyett a srác várakozón felvonja a szemöldökét.

– Ami azt illeti, fáradt vagyok – húzom ki magam anyu szorításából. – Nem sok kedvem van kimozdulni.

– Nem bulizni megyünk, Hart-lay. Ez csak egy pékség.
Valóban milyen gondoskodó.

– Veled megy. Miért nem öltözől át? – javasolja anyu, majd elsiet a pénzért.

Lenézek a sötét, koptatott farmeremre és a tengerészkék, kapucnis pulcsimra, aminek fehér csíkok vannak az ujján.

– Mi a baj a mostani öltözékemmel?

– Minden – válaszolja Kyle.

Felszegem az állam.

– Nem öltözöm át.

– Oké. Neked lesz gáz. De aztán ne sírj nekem, ha kicikiznek!

– Kicikiznek? Mi ez, még az általános? Miért érdekelne bárkit, hogy mi van rajtam? – Ingerülten megrázom a fejem. – És majd én vezetek – teszem hozzá, mert semmi kedvem beszállni a haláljárgányába, bármilyen kocsit vezessen is.

– Nem lehet. Nincs meg a jogosítványod – mondja anyu, amikor visszajön a pénztárcájával. – Odalett a táskáddal együtt – emlékeztet.

Ez az aprócska probléma eddig eszembe sem jutott.

– De anyu...

– Ne *de anyuzz* itt nekem! Itt van húsz dollár – nyom egy bankjegyet a kezembe. – Ennyi elég lesz.

Kyle vág egy grimaszt.

– Igen, ennyi elég lesz – felelem, és zsebre vágom a pénzt.

– Remek. Éreztétek jól magatokat!

Gyakorlatilag kilök az ajtón. Amint becsukódik mögöttem, Kyle-hoz fordulok.

– Nem hiszem, hogy valaha is jártunk. Úgy bánsz velem, mint a szeméttel, és semmit sem érzek irántad. Ha eddig még nem szakítottunk, tegyük meg most!

– Amnéziád van. Mit tudsz te? Menjünk! – Hüvelykujjával egy városi terepjáró felé bök, ami kissé ferdén áll a felhajtónkon. – Felicity vár minket.

– Nem akarok menni. Hányszor kell még elmondanom?

Rám mered, majd fel az égre, aztán vissza rám. Az arcára van írva az ingerültség, látszik szája egyenes ívén, a homlokán lévő mély barázdákon és sötét tekintetén.

– Éppen próbálok neked szívességet tenni. Szarra sem emlékszel, igaz?

Bólintok, mert nincs értelme tagadni.

– Holnap visszamész a suliba, ugye?

Úgy érzem magam, mint apu egyik vádlottja a kerestkérdések közben, de ismét bólintok.

– Akkor akarsz ma válaszokat kapni, vagy inkább ostobán kóvályognál holnap és az elkövetkező összes astoros napodon?

Hátrapillantok a vállam fölött, és látom, hogy anyu felém integet a bejárat ajtóból, majd visszafordulok Kyle-hoz. A mézesmadzag, amit elhúzott előttem, túl édes ahhoz, hogy elmenjek mellette. Nem tudom, mi vár rám a pékségben, de igaza van. Jobb most találkozni a többiekkel egy laza környezetben, mint vakon menni holnap a suliba.

– Ma akarok válaszokat kapni – dűnnyögöm végül.

– Akkor menjünk!

Azzal meg sem vár, elindul a kocsija felé. Utánasietek, kinyitom az anyósülés ajtaját, és bemászom.

– Akkor is szakítunk – közlöm, amikor becsatolom magam.

– Tök mindegy.

Az indítógombhoz nyomja az ujját, mire countryzene kezd bömbölni a hangszórókból.

Lejebb tekerem a hangerőt. Gyilkos pillantást vet rám, de nem húzom vissza a kezem. Ezt a csatát akkor is megnyerem.

– Meddig jártunk? – kérdezem.

– Tessék?

– Meddig jártunk? – ismétlem.

Ha a ma este a válaszokról szól, akár neki is kezdhetünk.

– Nem t’om.

Felicity elmeséléséből az jött le, hogy rögtön azután jöttünk össze, hogy bekerültem a suliba. Gondolom, a suli augusztus végén kezdődött, most pedig lassan hálaadás van, úgyhogy max három hónapig járhattunk.

– Nem az évfordulónk napjára vagyok kíváncsi, hanem egy körülbelüli időtartamra.

Idegesen görnyed a kormány fölött.

– Asszem, pár hétig.

– Pár hétig?

– Aha.

Vagy rossz az emlékezőképessége, vagy béna matekból. Talán mindkettő.

– És szexeltünk?

A gondolat gyomorforgató, de muszáj tudnom.

– Aha – vigyorodik el önelégülten. – Csak ezért mentem bele, hogy járjunk. Könyörögtél nekem, tudod? Követtél a folyosókon, mellém ültél ebédnél. A szekrényembe tetted a bugyidat. – Most először mutat némi lelkesedést. – Úgyhogy hagytam, hogy leszopj.

– Csodás – felelem halkan.

Lehetnék még ennél is gusztustalanabb? És ő? Úgy látszik, tökéletes páros voltunk.

– Van még kérdésed? Akarod tudni, mikor és hol szexeltünk?

– Kösz, nem.

A light kóla, amit vacsora után ittam, kavarogni kezd a gyomromban. Úgy tűnik, néha jól jön az amnézia. Kár, hogy pont ezeket az emlékeket kapom vissza. Letekerem az ablakot, és a menetszél felé tartom az arcomat.

– Hányni fogsz? – kérdezi Kyle, pánik érződik a hangjában.

– Remélem nem – felelem közömbösen.

Erre tövig nyomja a gázt. *Édes, én is éppolyan gyorsan meg akarok szabadulni a társaságodtól, mint te az enyémtől.*

9. FEJEZET

Easton

A HARTLEY LAKÁSAJTAJÁN LÉVŐ ZÁR MÁR ANNYIRA KILAZULT, hogy nem is kell előhúznom a lenti háziúrtól az imént szerzett kulcsot. Csak a csuklóm néhány rántása kell hozzá, és a fadarab kitárul. Odabent üresség fogad, ahogy azt a háziúr is mondta, de így is meglepődöm, és nem kicsit letör a dolog. Abban bíztam, hogy tele lesz Hartley-val – a holmijával, az illatával, *vele*. Ehelyett egy üres vázat találok. Nincs itt a tízéves kanapé, karján a tépett huzattal. A konyhai szekrények ajtaja nyitva áll, felfedve a csupasz polcokat. Még az a béna asztal is eltűnt, pedig folyton féltem, hogy összeroskad, amikor Hartley akárcsak egy papírtányért is rátett. *Ő maga* is eltűnt. Legalábbis már majdnem egy hete így érzem. A szülei kirángatták a kórházból, és azóta sem láttam, és nem is hallottam felőle.

Igazi kínszenvedés. Írtam neki. Próbáltam hívni. Még a házuk előtt is elhajtottam, mint valami kukkoló, hátha megpillantom az egyik ablakon keresztül. De nem volt szerencsém. Gondolom, a szülei gondosan rejtegetik.

Csak remélhetem, hogy jól van. Az egyik nővér – némi hízelgés után – elismerte, hogy talán túl hamar vitték haza, és azóta is emészt az aggodalom.

A francba, miért nem hív vissza?

Az a vágý hozott ma este a régi lakásába, hogy valahogy közel érezzem magam hozzá.

Ledobom a hátizsákomat a konyhapultra, és belesek a hűtőbe, ahol három doboz light kólát találok. Felpattintom az egyik tetejét, és zordan végigpásztázom a kis helyiséget. Azt reméltem, ha idehozom Hartley-t, azzal segíték, hogy emlékezzen, de a szülei mindent eltüntettek innen.

Mintha soha nem lakott volna itt senki. Még a kopott szőnyegpadlót is olcsó, vörösesbarna linóleumra cserélték. Tehetlenség feszíti a torkomat, szinte fojtogat. A szoba forog körülöttem, és a táskámban lévő üveg csábítóan hívogat.

Megfeszítem, majd ellazítom az állkapcsomat. A szívem csak úgy dübörög. A szám száraz, akár egy sivatag. Szirénének kúszik a fülembé. Mindig is piálással és tablettákkal oldottam meg a problémáimat. Anyu kinyírja magát? Kapjunk be egy tablettát! Családi vita? Döntsünk le egy üveg Jacket! Összetűzés egy csajjal? Tegyük mindkettőt, és reggelig feledkezzünk meg mindenről!

A fémdoboz recseg a kezemben, ahogy az oldala behorpad.

Te mindent csak tönkretesz.

Lassan a mosogatóba teszem az összezúzott dobozt, előveszem a telefonomat, és megnyitom a jegyzeteket, ahol listába szedtem azokat a helyeket, ahol együtt voltunk:

- Part
- Móló

- Lakás
- Suli
- Zeneterem
- Nálunk (tévészoba)

Ironikus módon, egy olyan sráchoz képest, akinek korábban a legfőbb életcélja az volt, hogy a környéken fellelhető összes csajt megfektesse, Hartley-t sosem vittem ágyba. Nem tudom, hogy piros pontot érdemlek-e, amiért türelmes voltam, vagy inkább egy seggberúgást, amiért nem vontam bele jobban az életembe. Bár több látható nyomot hagyott volna benne, hogy bárhol jártunk is, ott most a közös emlékeinket lássa!

Te mindent csak tönkreteszel.

Nem hagyhatom, hogy csak erre az egy dologra emlékezzen. El kell érnem, hogy lássa, milyenek voltunk azelőtt, hogy Felicity elkezdte volna keverni a szart, hogy az apja fenyegetései ráhozták a frászt, és hogy a részeg seggem mindent elcseszett.

Barátok voltunk. A fenébe is, ő volt az első lány barátom Ellán kívül. Élveztük egymás társaságát. Megnevettettem. Ő pedig... Nos, elérte, hogy jobb emberré akarjak válni.

Nem veszíthetem el. És nem is fogom.

Hartley ismét otthon lakik. Nyakában a testvéreivel, az anyjával, az apjával, azzal a szemétládával, aki... Hirtelen elfog az aggodalom. Kihúszom magam, és újabb üzenetet küldök.

Hozzám bármikor fordulhatsz. Nem számít, mi történik.

Lebámulok a telefonra, így kényszerítve, hogy visszaírjon. De persze nem teszi. Emlékeztetem magam, hogy beteg, és valószínűleg egy csomó gyógyszert szed. Ezért nem válaszol. Baszki! Elegem van ebből. Ha sokáig gondolkozom rajta, csak

beleőrülök. Mielőtt bentlakásos iskolába küldték, az apja eltörte a csuklóját, miután Hartley rájött, hogy kenőpénzt fogad el a munkájához. Azt mondta, nem direkt tette, és hinnem kell, hogy így volt. Különben is, csak egy pszichopata bántalmazná a már így is sérült lányát.

Újabb jegyzetlapot nyitok meg a telefonomban, és elkezdem összeírni, hogy mire lesz szükségem. Először is egy másik sötétké kanapéra. Hozzáírok még két összecsukható széket és egy kis faasztalt. A székek műanyagok voltak, az asztal pedig... világos. Valamilyen világos fa szín. Talán fenyő?

Voltak szép kéztörölők is itt. Lehunyom a szemem, és próbálom felidézni a színüket. Szürke? Vagy talán rózsaszín? Vagy lila? A francba, nem emlékszem! Mindhárom színből veszek, és azt tartom meg, ami a legjobban tetszik neki. Volt egy csinos paplanja is. Fehér, rajta virágokkal.

Most, hogy már van egy tervem, jobban érzem magam, és elkezdek kipakolni. A Ciroc üvege van legfelül. Elgondolkodom rajta, hogy kiöntöm, de aztán úgy döntök, hogy mégsem. Hartnak még szüksége lehet rá, úgyhogy berakom a hűtő melletti szekrénybe.

A kettőnkéről a mólón készült képet a pultra fektetem. Kéne hozzá egy keret, vagy egy mágnes. Keret, döntöm el. Felakasztom majd a falra. Sőt, lehet, hogy kinagyítom, így ha hazajön, az óriási képünket látja majd, ahogy menőn smárolunk.

Elismerően horkantok zseniális ötletemen, és ezt is hozzáadom az elintézendők listájához.

A táskámban csak egy váltás ruha és két üveg olcsó vodka maradt. Azt terveztem, hogy itt alszom, de ahogy a csupasz padlóra bámulok, eltűnődöm, hogy ez tényleg jó ötlet-e.

Kinézek a fürdőszobába. A zuhanyzóból jön víz, a víznyomás megfelelő. A háziúr azt mondta, hogy nemrég kifestettek, és a padló is új.

A melegítónadrágomat és a pulcsimat a földre dobom, a fejemet a hátizsákra fektetve elhelyezkedem rögtönzött ágyamon, és összekulcsolom a kezem a mellkasomon. Holnap megkérdezem Ellát, hol szerezhetem be ezt a sok cuccot, amire szükségem van.

Lehet, hogy nincs itt semmi, ami segíthetne Hartley-nak, hogy visszanyerje az emlékeit, de én még nagyon is emlékszem az enyéimre. És lehetnek új emlékeink is, boldogabbak. A húgával, a tesóimmal.

Abba a reménybe kapaszkodom, hogy a holnapi nap jobb lesz. Ezt Ella mondta nekem egyszer. Hogyha a mai egy szar nap, akkor is örülnünk kell, mert még ha a holnap ugyanolyan borzasztó élmény lesz is, már tudjuk, hogy túlélhetjük.

A Ciroc üveg továbbra is bontatlan. Inni akartam, de végül nemet mondtam rá. Ez számomra győzelem.

A holnap jobb lesz.

10. FEJEZET

Easton

HÁROMNEGYED TÍZKOR egy üzenet villan fel a telefonomon Pashtól. Felülök, és nyújtózom egyet. A padlótól kikészült a hátam. Holnap első dolgom lesz ideküldetni egy ágyat.

Kyle Hudson. Ismered?

Sose hallottam róla. Suli?

Astor

Fingom sincs, ki ez.

Erre jön egy kép egy újabb üzenettel:

A csajoddal és Frankkel ül az FT-ben.

Ráközelítek a képre. Mindkét diák háttal ül. Míg a zömök, kábé nulla nyakú srácot nem tudom kivenni, a mellette lévő lány kékesfekete hajzuhatagát bárhol felismerném.

Felpattanok. Mi a fenét művel Hartley ezzel a sráccal? Velük szemben az a kígyó Felicity látszik. Pash újabban Frankensteinnek hívja, mert egy ijesztő picsa, inkább

szörnyeteg, mint ember. Basszus, valószínűleg az, hogy Franknek hívja, sértő szegény Frankensteinre nézve.

Felhúszom a dzsekimet az egyik kezemre, és közben igyekszem visszaírni Pashnek.

Menj oda, és nézd meg, h jól van-e!

Épp itt ülök mögöttük Davey-vel. Davey szerint Kyle és Hartley együtt vannak.

Francokat!

Miféle hazugságokkal tömi Felicity Hartley fejét? Ez nem jó. Nagyon nem jó.

Inkább felhívom Pasht ahelyett, hogy megint írnék neki.

– Haver, menj oda, és vess véget neki! – utasítom, még mielőtt Pash kinyöghetne egy „helló”-t. – Az orvosa azt mondta, hogy ha mindenfélét mesélünk neki, mielőtt magától emlékezne, az csak összezavarja.

– Mégis mit mondjak? – kérdezi panaszosan.

– Nem t’om. Mesélj neki a menő kalkuttai palotádról!

Pash egy régi és kőgazdag indiai családból származik. Pár évvel ezelőtt a nagyapja úgy döntött, hogy építtet egy új házat, és a Pash Instagram oldalán látható képekből ítélve a hely elég nagy ahhoz, hogy az Astor Park és annak összes diákja elférjen benne. Már csak a földszint részletezése is egy óra lenne.

– Davey elég csúnyán néz rám. Ha most felállok, kinyír.

– Ha nem állsz fel, akkor én nyírlak ki – fenyegetőzőm.

– Ja, de veled nem szexelek. Bocs, mennem kell.

Töketlen barom. Bevetődöm a furgonomba, és rátaposok a gázra. A városnak ebből a feléből húsz perc eljutni a French

Twistbe. Kár, hogy Ella már nem dolgozik ott, különben megkérhetném, hogy lépjen közbe. Pashsel ellentétben, ő tudja, mit jelent a *hűség*.

Tizenkét perc alatt megteszem az utat, izzadok, mint egy disznó a félelemtől, hogy egy zsarú esetleg félreállít, és még több időt vesztegetek el. Feltépek az ajtót, és végigpásztázom a kis pékséget Hartley-t keresve, de csak Pasht és az új csaját látom, ahogy egy kávé fölött csevegnek.

Pash felpattan, és odaint magukhoz.

– Hol vannak? – mordulok.

– Kábé öt perccel azután, hogy hívtalak, leléptek.

– A rohadt életbe! – Davey felé fordulok, aki felpislog rám barna őzikeszemével. – Mit hallottál? Mondd el szóról szóra! Minden részletet tudni akarok. Ne hagyj ki semmit!

– Nem sokat hallottam – ismeri el Davey. – Halkan beszélgettek. Csak annyit hallottam tisztán, ahogy Hartley azt mondja Kyle-nak, hogy szakítanak.

– Nem tudtam, hogy rajtad kívül mással is járt – szúrja közbe Pash.

– Mert nem is – felelem füstölögve.

Itt mindenkinek kitörölték az emlékeit? Itt jártak a Sötét Zsaruk, és kisütötték az emberek agyát? Hartley senkivel sem járt. Nem is lógott az astorosokkal. A szabadidejében egy egész este nyitva tartó étkezdében dolgozott a város keleti részén, néha még az órákat is kihagyta, hogy elvállaljon egy műszakot. Amikor nem ételeket és italokat szolgáltat fel, akkor aludt. Hartley élete nem volt könnyű.

Visszafordulok Davey-hez.

– Ki beszélt? – követelek választ.

– Nagyrészt Felicity.

– És ki ez a Kyle gyerek?

– Nem tudom. Nem szokott velünk lógni.

– Mit keresett itt Felicity?

– Nem tudom – fakad ki Davey, és a levegőbe dobja a kezét, mintha így akarná kivédeni a kérdéseim záporát.

Pash félig feláll a székéből.

– Ugyan már, haver. Nyugi! Davey igyekszik segíteni.

– Igen – biggyeszi el Davey az ajkát.

Pash sietve mellé lép, és nyugtatólag átöleli a csajt, aki kábé tíz napja a barátnője.

– Végeztél? – veti oda nekem jeges hangon.

Végighúzom a kezem az arcomon. Émelygek a gondolattól, hogy ez a Kyle és Felicity mekkora kárt tud okozni Hartley-nak, de azzal, hogy Pashsel és az érzékeny csajával kiabálok, csak azt érem el, hogy a haverom kiakad rám.

– Aha, végeztem. Hívj, ha hallasz még valamit!

– Oké, oké. – Pash visszacsusszan a székére. – Kérsz még egy bubis teát, bébi? – turbékolja. – Vagy talán megvehetném neked azt a Chanel karkötőt. Attól jobban éreznéd magad, ugye?

Kicsörtetek a pékségből, még mielőtt dühömben belevágnám a lábam az egyik üvegpultba. Odakint, a járdán megállok, és a lehetőségeimet mérlegelem. Csak az egyik tetszik igazán. Tudom, hogy nem látnak szívesen az otthonukban, de látnom kell, hogy jól van-e.

Épp lelépek az útra, amikor hallom, hogy valaki a nevemet dadogja.

– E-Easton?

Megpördülök.

– Hartley?

A bolt elülső részét pásztázom, de sehol sem látom. Talán már képzelődöm. Talán annyi órán át gondoltam rá, hogy már beleőrültem. Nemsokára egy képzeletbeli Hartley-hoz fogok beszélni, aztán lehunyom a szemem, és...

– Itt vagyok.

Egy alakra siklik a tekintetem, aki a padkán kuporog, úgy öt méterre tőlem. Az alak feláll, és Hartley Wrighttá alakul.

– Mi történt? – kérdezem, és kábé két másodperc alatt átszelem a köztünk lévő távolságot. Megragadom a vállát, a fénybe húzom, és tetőtől talpig végigmérem. – Jól vagy?

Gyönyörű a lámpafényben, hosszú, fekete haja selymes függönyként keretezi az arcát. Az egyik márkás, túlméretezett, kapucnis pulcsija van rajta, lába vonalát dögösen kiemeli a sötét, szűk farmer. Szürke szeme szinte feketének tűnik, ahogy komolyan néz rám.

– Azt hiszem.

– Mi csinálsz idekint?

– Várom a buszt – mutat a feje fölötti táblára.

– Ilyen későn már nem jár. Tíz körül megy az utolsó.

Ezt csak azért tudom, mert apu intézte el, hogy legyen itt is egy megálló, amikor Ella még itt dolgozott. Bár neki is van saját kocsija, nem szívesen vezet, még ha ez azzal jár is, hogy harminc idegennel kell együtt utaznia.

– Ó! – Hartley reszketve megdörzsöli a karját. – Ezt nem mondták.

Lekapom a kabátomat, és a vállára terítem. Valószínűleg Kyle-ra és Felicityre gondol.

– Miért lógtál ezzel a két alakkal?

Egy pillanatig gondterhelt szemmel néz rám, majd tekintete a halványan megvilágított parkolóra és a sötét járdára vándorol.

– Meséltek dolgokat – vallja be végül.

A kabát ellenére ismét megremeg.

A félelem görcsbe rántja a gyomromat. Mi a fenét mondhattak neki? A lehetséges hazugságaik széles skálája rám hozza a frászt, kezdve azzal, miszerint Hartley Kyle Hudson barátnője. Az a pszichopata szemét így próbálja meg ágyba csalni? A nyelőcsövemet epe mardossa.

– Mint például? – kérdezem rekedtes hangon.

– Mindenfélét mondtak... – Megnyalja az ajkát. – Rossz dolgokat.

– Rólad? Veled nincs semmi baj. Nem is ismernek.

– Nem. Rólad – feleli halkan.

Hátrátántorodom. Erre nem számítottam. Tudom, hogy Felicity ki nem állhat. Gyűlöl, mert egy részeg estéken megígértem neki, hogy az álpasija leszek, hogy rajta lehessen valami magazin fotósorozatán. Amikor kijózanodtam, megmondtam neki, hogy az ígéretem nem számít, és elnézést kértem. Aztán kivittem Hartley-t a mólóra, ahol először megcsókolt.

Felicity ezután halálos ellenségeknek tekintett minket, elérte, hogy Hartley-t felfüggeszék puskázásért, és közölte, hogy még csak most kezdte meg bosszúhadjáratát.

– Nézd, bármit mondott is Felicity, az egy kibaszott nagy hazugság.

– Azt mondta, lefeküdtél a bátyáid barátnőivel.

Az ellenkezés elhal a szám végében összegyűlt savas nyálban.

– A volt barátnőikkel.

Vagyis Savannah már nem csak volt barátnő. Ő és a bátyám, Gideon évekig hol szerették, hol gyűlölték egymást. Az egyik szakításuk alatt meggyőztem a csajt, hogy megvigasztalhatnánk egymást – a ruháink nélkül.

Bűntudat kúszik a szívembe.

Hart arcán alig észrevehető, undorodó kifejezés suhan át. A francba! Az összes dolog közül éppen erre fog rólam emlékezni.

– Ez még előttem történt – teszem hozzá.

Az állkapcsa megfeszül.

– Kyle azt mondta, lefeküdtél a barátnőjével, amíg még együtt voltak.

– Azt se tudom, ki az a Kyle – préselem ki magamból.

Vajon így érezte magát Scrooge is, amikor az elmúlt karácsonyok szelleme a képébe vágta az összes bűnét? Nem hagyna kicsit lélegzethez jutni?

– Figyelmeztetett, hogy ezt fogod mondani. Mert nem elég gazdag vagy népszerű ahhoz, hogy észrevedd, de volt egy csinos barátnője, és egyik este, Jordan Carrington buliján szexeltél vele a medencében, Kyle szeme láttára.

A gyomrom összeszűkül. Baszki, ez akár igaz is lehet. Az biztos, hogy szexeltem Carringtonék medencéjében. Sok medencében szexeltem már, sok lánnyal és pár felnőtt nővel is. De komolyan kefélttem volna valakivel, akiről tudom, hogy pasija van? Nem. Olyat nem tennék. De egy bulin, ahol az ember részeg és kanos, nem biztos, hogy előkap egy kérdőívet, és felméri a csajok kapcsolati státuszát. Gondoltam, ha készek egy menetre a farkamon, szabadok, és simán megtehetik.

De hogy magyarázzam el ezt Hartley-nak, aki iránt erős érzelmeket táplálok, aki szeretném, ha komolyan venne és *megkedvelne*? Elég lehetetlen feladat.

Feldúltan a hajamba túrok.

– Voltam bulikon. Szexeltem lányokkal, de miután találkoztunk, egyszer sem nyúltam máshoz. A fenébe is, még hozzád sem... – *Ez így nem teljesen igaz, jut eszembe. Fogd be!*

– Te csókoltál meg engem.

Lassan bólint.

– Igen, lehet, hogy így van, de inkább az a kérdés, hogy *jó ötlet* volt-e.

– Hart.

Nem reagál. A vér hangosan dobol a fülemben. A levegő sűrűbbé vált, ingoványos, folyadékszerű súlya minden mást elnyom. Mégis átküzdöm magam rajta, amikor lelépek a járdáról, és úgy helyezkedek, hogy mindenképp rám kelljen néznie.

– Hart – mondom halkan. – Nem fogok hazudni, csináltam hülyeségeket a múltban. De már megváltoztam.

Amikor végül rám emeli a tekintetét, az tele van fájdalommal.

– Azt mondták, azokat a lányokat szereted, akiket nem kaphatsz meg. Mint például a fogadott húgodat, Ellát. És amikor őt nem kaphattad meg, utánam kezdél érdeklődni. Hogy én vagyok a legizgalmasabb tiltott gyümölcs, aki valaha az utadba került, mert az öcséd miattam van kórházban, a családot pedig gyűlöl. Azt akarod mondani, hogy mindez hazugság?

Az a vipera. Az a ribanc! Rohadtul megszűnhetne már.

Elmondhatnám neki az igazságot, de annyira el van keseredve. Különben is, amint Seb magához tér – és magához fog térni –, Sawyer már nem lesz dühös. Ella és én már annyira egy lezárt történet vagyunk, hogy már arra is alig emlékszem, hogy miért csókoltam meg akkor egyszer a klubban, azon kívül, hogy mindketten magányosak voltunk, és jólesett szívózni a bátyámmal, Reeddel, aki végignézte az egészet.

Az igazság csak még nagyobb fájdalmat okozna Hartley-nak.

– Csak azt mondom, hogy Felicity és Kyle nem azért mondja ezeket, hogy segítsenek.

– Tudom. Csak azt akarom, hogy legalább egyvalaki őszinte legyen velem. Ez lennél te?

A válasz a torkomban ragad.

– Ha nem kérdezek semmit, nem fogsz hazudni, mi? – Hosszan kifújja a levegőt, túl jól olvas a gondolataimban. – Gondolom, mivel nem jár a busz, kénytelen leszek veled menni.

Szorosabbra húzza magán a dzsekimet.

Azt gondolnám, inkább lesétálná a tizenöt kilométert, minthogy beüljön a furgonomba, mégis megteszi. De a lehetőségei rosszra és még rosszabbra szűkültek. Én vagyok a kevésbé rossz választási lehetőség, úgyhogy ezt a meccset igazi ellenfél hiányában nyerem.

Hartley csendes útközben, és mivel félek megválaszolni a kérdéseit, én is befogom.

Amikor megérkezünk hozzájuk, úgy döntök, inkább nem kísérem el az ajtóig. Ha az apja kiszúr, elszabadul a pokol, és Hartley-nak arra végképp semmi szüksége.

Félig kiszáll, majd visszafordul.

– Kösz a fuvart!

– Holnap reggel várj meg a sulis előtt! Bekísérlek. Az Astor elég nagy, könnyű benne eltévedni.

És a diákok előszeretettel vadásznak a gyengékre. Hartley pedig jelenleg nagyon törékeny.

Arcán szomorú mosoly jelenik meg.

– Érdekes. Kyle is ugyanezt mondta. Gondolom, mégsem hazudott mindenben.

Ezekkel a nyugtalanító, végső szavakkal becsapja az ajtót, és besiet a házba.

• • •

Másnap reggel apu behív a dolgozószobájába. Becsoszogok, a kezemben egy tál meleg zabkását tartok, a számból egy kanál lóg ki.

– Mi az? – kérdezem.

– Örülök, hogy ilyen korán fent vagy.

Gyors léptekkel végigjár a helyiségben, és papírokat dobál az utazótáskájába.

Azért vagyok fent ilyen korán, mert le se feküdtem. Tegnap este egyre csak a Hart, Kyle, Felicity dolog járt a fejemben. Halványan emlékszem Kyle-ra. Ó, a francokat, egyáltalán nem rémlik a képe. Nyilván egy suliba járunk, de egy alkalom sem rémlik, amikor akárcsak odaköszöntünk volna egymásnak. De valamiért pikkel rám, és ha tényleg meghúztam a csaját, akkor még határozottan nem tette túl magát rajta. Mi másért kockáztatná, hogy magára vonja Royalék haragját azzal, hogy kikezd az egyikünk csajával?

Nem mintha Hart a *csajom* lenne.

De igen.

Baszki! Jól van. Oké, tényleg a csajomnak tekintem. És nem akarom, hogy Kyle Hudson a nemlétező nyakával körülötte legyeskedjen.

Felicity indítékát is könnyű kitalálni. Utál engem, ennyi. Bosszút akar állni. És bár semmi kedvem kiengesztelni azt a ribancot, kezdek attól tartani, hogy muszáj lesz. Nem hagyhatom, hogy Frankenstein és Nulla Nyak Hartley-t cseszegesse. Már így is épp eléggé össze van zavarodva.

Apu gyors mozdulattal a táskájába hajít egy mappát, kizökkentve a gondolataimból.

– Mész valahova? – kérdezem két falat között.

– Ma el kell utaznom Dubajba. Ben El-Baz írt egy rendeléssel kapcsolatban tíz új gépre. Személyesen kell lezárnom az üzletet.

– És mi lesz Sebbel?

– Az állapota stabil. Ha felébred, hamarabb itthon leszek, mint gondolnád. Számítok rád, hogy gondoskodsz a többiekről, amíg nem vagyok itt. Most te leszel itthon a rangidős, és nem akarom, hogy Ella az ikrek miatt aggódjon. Találkoznia kell a kerületi ügyésszel a tanúvallomása miatt.

– A kurva életbe!

Ellának tanúskodnia kell az apja, Steve O'Halloran ellen a közelgő tárgyaláson. Eddig fel sem fogtam, hogy ilyen közel van, de az a február már nincs olyan messze.

– Pontosan. – Átnyújt egy darab papírt. – Írtam igazolást, hogy a héten és talán a jövő héten ne kelljen suliba menned, attól függően, meddig tart ez az üzletkötés.

Behúzza a táska cipzárját.

– Hogy ne kelljen suliba mennem? – Ott kell lennem az Astorban, hogy megvédjem Hartley-t. – Már így is kihagytam az elmúlt két hetet.

Apu oldalra billenti a fejét.

– Ki vagy te, és mit tettél az iskolakerülő fiammal, Eastonnal?

Kissé feszengve egyik lábamról a másikra állok az atyai tekintet súlya alatt. Nem árulhatom el neki, miért kell bemennem a suliba, hátha ő is haragszik Hartley-ra, mint Sawyer.

– Nem kerülöm a sulit. Csak néha úgy döntök, hogy nem megyek be, mert jobb dolgom akad.

– És ezen a héten jobb dolgod is akad. – A vállamra csap. – Normális esetben egy percig sem bíznék rád ekkora felelősséget, hát még egy hétig, de ők a testvéreid, és tudom, hogy szereted őket. – Felkapja a táskáját, és fürge léptekkel kimegy az előtérbe, ahol Durand, a sofőrje már várja. – Figyelj rá, hogy Sawyer egyen és pihenjen! Hívj, ha van valami változás Sebastian állapotában, és legyél Ella mellett, ha ki akarja sírni magát! Kevesebb mint egy hét múlva itt vagyok.

Búcsúzóul odaint, majd elindul.

Baszki!

Előkapom a mobilomat, és írok Hartley-nak.

Változott a terv. Apu elrepül Dubajba, nekem meg vigyáznom kell a tesóimra. Ha látod Ellát, menj be vele a suliba!

Újraolvasom az üzenetet, és rájövök, hogy Hart talán nem is tudja, ki az az Ella. Találok egy képet róla és Reedről, amin átölelik egymást, és elküldöm neki.

Nem jön válasz. Várok három másodpercet, és újabb üzenetet küldök.

Vagy Vallal. Benne megbízatsz.

Visszamegyek a fotóalbumomba, találok egy képet Elláról, Valról, Reedről és rólam, ami múlt nyáron készült kint a medencénél. Kivágom róla Reedet és magamat, és elküldöm Hartley-nak a módosított fotót.

Ella a szőke. Val a rövid hajú, az anyajeggyel.

Továbbra sem jön semmi. Az órára pillantok. Van időm átvezetni Hartékhoz, hogy felvegyem, és kirakjam a sulinál? Úgy saccolom, hogy van, amennyiben belehúzok.

Ledobom a tálamat az előtér márványasztalára, és a konyhába sietek, ahol a hátizsákomat hagytam. Ella is ott van, joghurtot és gyümölcsöt eszik.

– Hova mész? – kérdezi.

– Hartley-hoz, az Astorba, aztán a kórházba.

– Hartley-hoz? Jó ötlet ez, Easton? Nem kéne várnod, amíg kiderül, hogy Seb magához tér-e?

Megpördülök, hogy fenyegetően Ellára nézzek.

– Miről beszélsz? A baleset nem az ő hibája volt.

– Tudom, de Sawyer folyton szidja. Szerintem nem örülne neki, ha tudná, hogy vele lógsz.

– Akkor ne szólj róla neki! – válaszolom ingerülten. Ella hozzáállása nem tetszik.

– De...

Nem veszek tudomást a panaszairól, kikocogok az ajtón. Talán rá tudom venni Hartley-t, hogy lógjon, és eljöjjön velem a kórházba. De ott hol legyen? Sawyer robban, ha meglátja.

Ez egy elcseszett helyzet, amire nincs jó megoldásom. Majd kitalálok valamit, ha odaértem hozzájuk.

Jövök érted, írom neki gyorsan. A mobilomat az anyósülésre hajítom, beindítom a motort, és elindulok Hartley-ékhoz. Amikor elérem a kaput a kocsifelhajtónk végén, megnézem, válaszolt-e már, majd megint, amikor egy kilométerrel arrébb megállok a pirosnál, meg amikor elérem a kereszteződést az otthonuk közelében, de nem jön üzenet.

Amikor megállok a házuk előtt, rágódom, hogy bemenjek-e. Az apja nem bírja a képem. Ötven százalék esély van rá, hogy már munkában van. De aztán rájövök, hogy ennél jóval esélytelenebb dolgokra is fogadtam már. Kiugrom a furgonból, és végigsietek az ajtóhoz vezető ösvényen. Ezzel a tempóval Hart el fog késni a suliból.

Két szökkenő lépéssel felérek a lépcsőn, és megnyomom a csengőt. Pár pillanat múlva egy közelgő alakot pillantok meg az ajtó egyik üveglapján át. Kitarul az ajtó, ami mögött Mrs. Wright áll. A francba!

Eltátja a száját.

– Easton Royal?

Rávillantom legragyogóbb, legmegnyerőbb mosolyomat, amitől még az apácák is legszívesebben az arcomba csípnének, az anyukák pedig eljönnének velem egy menetre.

– Igen. Hartley-ért jöttem.

Az ajtó az arcomba csapódik.

– Tűnj innen, és soha többé ne told ide a képed! – hallom a nehéz faajtón túlról.

Sosem szíveltem, ha parancsolgatnak. Bekopogok az ajtón.

– Megígérttem Hartnak, hogy érte jövök.

– Már az iskolában van. Tíz perce elkezdődött a tanítás.

Most pedig tűnj innen, különben kihívom a rendőrséget! –
üvölti Hartley anyja. – A férjem a helyettes kerületi ügyész.
Gondoskodik róla, hogy börtönbe kerülj!

Lenyelek egy sóhajt, és a hajamba túrok. Ez a nap kész
katasztrófa, és még nyolc óra sincs.

11. FEJEZET

Hartley

HÜVELYKUJJAMAT A HÁTIZSÁKOM VÁLLPÁNTJA ALÁ DUGOM, úgy mosolygok és biccentek mindenkinek. Olyan, mintha ismét az oviban lennék, ahol anyu nem fogja a kezem, amikor lebotladozom a buszról, majd átvergődöm az óvónők és idősebb gyerekek lábai között, egy barátságos arcot keresve – egy *bármilyen* barátságos arcot. Easton azt mondta, várjak rá, de mintha már egy örökkévalóság óta várnék itt a járdán.

Egy élénkszőke haj foszlánya vonja magára a tekintetem. Felicity körülbelül tízlépésnyire van tőlem. Körülötte három másik, ugyanolyan szőke lány csoportosul. Az egyik részem legszívesebben odaszaladna hozzájuk, hogy elrejtőzzön a lányok csapatában. A másik felem tudja, hogy Felicity leharapná a fejem, majd rátaposna véres nyakamra. Így inkább nem közeledem feléjük.

Nem tudom, miért utál ennyire Felicity, de tuti, hogy utál. És az is biztos, hogy ennek valahogy Eastonhoz van köze, azon belül is valószínűleg Eastonhoz és hozzám. Talán jártak, amikor lefeküdtem vele? A sok dolog közül, ami zavar az emlékezetkiesésemben, ez a szexdolog a legrosszabb. Nem emlékszem, ki látott meztelenül. Ki fogdosott. Kit érintettem

meg válaszul. Semmire sem emlékszem ebből. De ők igen. Néhány srác azok közül, akik elsétálnak mellettem, már láttak így, látták a csupasz mellemet, a hasamat, az intim területet a lábam között.

És ettől felfordul a gyomrom, mintha meggyaláztak volna, pedig biztos beleegyeztem. Szóval ja, az összes dolog közül, amit utálok az amnéziámban, ez áll a lista legelején. Éjszakánként nem tudok tőle aludni, kavarog a gyomrom, a fejem megfájdul. Az elsuhanó fiúkat fürkészem feszülten, hátha felismerem valamelyiküket, meglátok egy ismerős vonást, de semmi ilyesmi nem történik.

A tekintetem visszasiklik Felicityre. Meg se próbálta leplezni az élvezetét, amikor tegnap este Kyle-lal felváltva részletezték Easton bűneit. Easton egy gyógyszerfüggő, részeges alak, aki bármelyik elérhető lyukba beledöfi a farkát. Csak azért olyan népszerű, esküdöztek, mert az apjáé az egész város. Lefogadom, hogy inkább azért, mert szörnyen dögös, és a mosolya akár egy szobrot is képes lenne ledönteni rézalapzatáról.

Ami engem illet, egy csaló hazug vagyok. Megcsaltam Kyle-t. Puskáztam matekon. Felicity még arra is célzott, hogy csalással kerültem be az Astorba. Ezt nem igazán értem.

Nem vagyok róla meggyőződve, hogy minden igaz, amit mondtak. Mindkettejüknek van valamilyen hátsó szándéka, amivel még nem teljesen vagyok tisztában. A Kyle hangjában érződő, nem túl jól leplezett dühből ítélve szerintem az Easton iránt táplált gyűlöletének köze van a volt barátnőjéhez – ahhoz, akivel Easton a medencében kavart. Felicity haragja talán szintén egy Eastonhoz köthető incidensből ered, de az alapján,

hogy mennyire élvezi tehetetlen helyzetemet, úgy gondolom, valamiért rám is neheztel.

Egy dolog azonban, úgy érzem, meglehetősen igaznak bizonyul. Ez pedig az, hogy valahogy összejöttem Eastonnal, ami pedig amúgy a legvalószínűtlenebbnek tűnik azok közül, amiket Felicity rám zúdított. Isten megteremtett egymilliárd férfit, megalkotta a tökéletes arcot, és Easton Royalnak adta. Igazságtalan, ahogy sötét haja kissé a jobb szemébe hull, amittől az embernek szinte bizsereg az ujjja, hogy hátrasöpörhesse. Bűn, hogy milyen kék a szeme. A sötét hajú fiúknak lágy és szelíd tekintetük kéne, hogy legyen, nem pedig átható kék szemük, ami az óceánt, a tengert és a legnapsütésesebb, legszebb nap égét juttatja az ember eszébe. A mellkasa széles, a karja izmos, de nem dudorodik visszataszítóan. Olyan, mint egy jelenés, amit a lányok álmukban idéznek meg.

Nehéz felfogni, hogy a férfiszépség olyan példánya, mint Easton, valaha is felfigyelne rám. Nem mintha olyan szörnyen néznék ki, de vannak bizonyos súlycsoportok. És én nem vagyok egy súlycsoportban Royalékkal. A Royal fiúk egyetemistákkal randiznak, akik a szurkolólányok vezetői, vagy a társaságuk elnökei. A Royal fiúk pénzes lányokkal járnak, akik benne vannak az Amerikai Forradalom Leányainak vezetőségében, netán szépségkirálynők, tévés személyiségek, vagy Insta-celebek. Nem érdeklődnek duci, kerek arcú lányok iránt, akik káromkodó testvérrel, kerületi ügyész apával és a társadalmi ranglétrán felkapaszkodott anyával élnek.

Az, hogy én Easton Royallal járjak, kábé annyira valószínű, mint hogy összejöjjenek a BTS egyik tagjával – azaz semennyire.

Tegnap este mégis megjelent a French Twistnél. Odaadta a dzsekijét, amikor remegtem, nem is annyira a hidegtől, mint

inkább az idegességtől. A tekintete túl gyengéd és közvetlen volt ahhoz, hogy egyszerű ismerősök legyünk. A hideg, ami mintha beette volna magát a csontjaimba, olvadni kezdett átható kék tekintetétől. Legszívesebben beleomlottam volna ölelő karjaiba, hogy megkérjem, erősen szorítson, amíg ez a rémálom véget ér.

De amikor a bulizásáról és a többi dologról beszéltünk, amikkel Felicityék megvádolták, a szavai féligazságoknak hangoztak, mintha kicsit kerülné a válaszokat. Szerintem van, amiről hazudott. Más dolgokat direkt nem árult el. Megint más dolgokról viszont igazat mondott. Annyira zavaros volt az egész. Felicity és Kyle szavai addig kavaroztak bennem, míg a fejem megfájdult, és már csak haza akartam menni, hogy elrejtőzzek. Mivel nem emlékszem semmire, sehogy sem tudom hárítani a vádjait.

Ma reggel pedig nincs itt. Komolyan azt vártam, hogy betartja az ígéretét? A kezemet dörzsölve bátorítom magam.

Bízz magadban! Meg tudod csinálni. Ez csak a sulis. Nem tart örökké. Meg tudod csinálni.

Talán nem bámul mindenki, mégis olyan érzés. Mintha egy színpadon állnék, ahol nagy ívű beszédet mondok meztelenül, és a közönségben mindenki nevetve mutogat.

Ő az, aki elveszítette az emlékezetét? Miatta van Sebastian Royal kómában? Ő az? Ő az? Ő az?

Igen, üvölteném legszívesebben. Én vagyok az. Miattam botlottál meg a sima járdán, én másoltam le a földrajzjegyzeteidet, én csaptam le a pasidra. *Én vagyok az!*, kiáltanám, mert egyszerűen rohadtul nem tudom.

Kimerülten lehorgaszom a fejem, és elindulok felfelé a lépcsőn a hatalmas, háromemeletes épület felé. Rengeteg

terem lehet odabent. A főépületből mindkét oldalon hosszú szárnyak nyúlnak. A bejáratú ajtóhoz vezető járda olyan széles, hogy akár két kamion is elférne rajta egymás mellett. Az iskola körül többhektárnyi gondosan lenyírt, dús gyep húzódik, ami a késő novemberi hideg ellenére is zöldell. Ez az egyik előnye a déli életnek, gondolom.

Jobban örülnék egy keskenyebb járdának, egy kisebb előtérnek, zsúfoltabb folyosóknak, ahol egy lehetnék az órára siető több száz diák közül. Ehelyett olyan, mintha több szekrény lenne, mint diák. A füzetemben lévő térkép segítségével megkeresem a saját szekrényemet, majd aggódalmasan pislogok a zárra. Nem emlékszem a kódomra. Megpróbálkozom a szülinapommal. Semmi.

Beállítom az irányítószámomat és az idei évet. A zár nem enged. Szorosan lehunyom a szemem, és erőlködve igyekszem felidézni még számokat. Eszembe jut Dylan szülinapja. Amikor az sem működik, megpróbálom Parkerét. Beugrik egy telefonszám is. Továbbra sem történik semmi. Idegesen harapdálom a szám sarkát. Miért nem gondoltam erre korábban? Arra sem emlékszem, hogy az Astorba jártam, a hülye egyenruha mintha valaki másnak készült volna, akkor honnan tudnám a szekrényem kódját?

– Baj van, Hart-lay?

Jobbra sandítok, ahol Kyle önelégülten vigyorog. Bár elhúzna! Kizárt, hogy ezzel a sráccal jártam. Még ha hazug csaló voltam is, kellett, hogy legyen *némi* tartásom. Kiráz tőle a hideg, ha a közelemben van. És ha mégis jártunk és lefeküdtünk, ezeket az emlékeket szívesen elfelejtem.

– Nincs.

– Készen állsz az első órádra?

Szavaiban rosszindulat cseng, és már amúgy is elegendő van belőle és a nem túl segítőkész információiból. Ahelyett, hogy válaszolnék, egyszerűen sarkon fordulok és elsetálok.

– Hé, hozzád beszélek! – üvölti a hátamnak.

Nem állok meg, nem veszek tudomást a kérdő tekintetéről és arról, hogy az arcom élénkpirosan felforrósodik zavaromban.

– Ribanc! – kiáltja még utánam.

Legalább már nem viselkedik úgy, mintha még együtt lennénk.

Leszegem a fejem, és igyekszem a lehető legkevesebb figyelmet magamra vonni. Ebédkor mindenkit egy verekedés köt le. Egy mézszőke hajú lány ráveti magát egy sötét, apró csigákba göndörödő hajú lányra. Az egyikük a Treehouse nevet kiabálja. Mégis miféle cirkusz ez az Astor Park Prep?

A nap végére teljesen kivagyok, mind érzelmileg, mind fizikailag. Bevonszoló a seggem matekra, arra az órára, ahol állítólag puskáztam. A terem szinte üres, amikor megérkezem.

A tanár, egy nagyon csinos nő, aki olyan fiatal, hogy még egyetemistának tűnik, a tábla előtt áll. Vörös ajka széle lefelé konyul, amikor észrevesz. Valakinek még élénk az emlékezete, még ha az enyém nem is működik rendesen. Az órarend szerint C. Mann-nak hívják.

– Ms. Wright, milyen jó újra látni.

Ha a gúnyos megjegyzéseket díjaznák, Ms. Mann jó nagy trófeát kapna. Lehajtom a fejem, és az asztalokat fürkészem. Vajon melyiknél ültem? Akik már bent vannak, kerülnek a tekintetemet. Nem akarják, hogy melléjük üljek. A távoli sarokban álló asztal mellett döntök. Már így is egy évre elegendő figyelem irányult rám.

– Az nem a te helyed – közli egy göndör, barna hajú lány, amikor lehuppannék a székre.

Fél fenékkal a levegőben, ostobán pislogok.

– Mindenkinek megvan a kijelölt helye? Melyik az enyém?

A korábbi órákon ez nem volt probléma.

– Nem, te idióta. De az Landon helye. Mindig ott ül.

Ez elég idegesítő.

– Oké, akkor hova üljek?

Ahelyett, hogy válaszolna, felemeli a kezét.

– Ms. Mann, Hartley nem ülhet a régi helyére. Az nem lenne fair Royalékkal.

Royalékkal? Többes számban? Easton is jár erre az órára? Talán úgy értette, hogy itt várjak rá. Azt hihette, hogy emlékszem a közös óránkra.

– Ja – szól közbe egy srác is. – Már így is van elég bajuk.

Megpördülök, és a srácra bámulok, vézna karja olyan törékenynek tűnik, mint egy ceruza.

– Balesetet szenvedtem, és beütöttem a fejem. Nem vagyok veszett.

Erre vág egy fintort.

– Üljön ide! – mutat Ms. Mann egy asztalra a terem elejében, jobbra, közel az ajtóhoz.

– Rendben.

Dühösen odabaktatok, és lehuppanok a székre. Heves mozdulatokkal kicipzározom a táskámat, és az asztalra csapom a füzetemet, mert már elegendem van a rejtőzködésből.

Itt vagyok. Törődjetelek bele! Karba tett kézzel, dühösen meredek mindenkire, aki bejön. Néhányan hátrahőkölnek. Mások nem néznek rám, és vannak, akik sötét pillantással reagálnak. Egyikük sem Easton. Egy csinos, szőke lány

megtorpan az ajtóban, a szempillái alól rám néz, majd leül, miután más is belép mögötte, és kicsit megtaszítja.

Kíváncsian követem a tekintetemmel. Ahogy a diákok becsordogálnak, a beszélgetés moraja állandó duruzsolássá válik. Többen egy korábbi buliról fecsegnek, és arról, hogy ki kivel érkezett. Valakik azt vitatják, vajon a sulis gerjesztette nőgyűlöletnek köszönhető-e, hogy annyian látogatnak el a szörnyű fiúcsapat kosármecseire, míg a nagyon jó lánycsapatnak alig szurkolnak. Mások Felicity bulijáról beszélgetnek. Lesz egy banda is, olyan népszerű, hogy még ezek a gazdag kölykök is elámulnak tőle.

– Azt hallottam, félmilliót fizetett nekik.

– Mikorra?

– Szilveszterre. Már végzősök vagyunk, igazán szólhat nagyot a buli.

– Easton, jössz te is? Ó, nincs itt. – A lány eddig nem vette észre. De már fordul is tovább. – És te, Ella?

– Attól függ, hogy lesz Sebastian – feleli a csinos szőke lány, aki az előbb rám nézett.

Ella. Ő lesz a fogadott testvér. Az, aki tetszett Eastonnak, de akit nem kaphatott meg, legalábbis Kyle és Felicity szerint. Már nem emlékszem, miért nem jöttek össze. Mintha köze lett volna az egyik bátyjához, de lehet, hogy keverem egy másik lánnyal.

– Ó, hát persze. Bocsi – hebegi a lány, majd gyorsan témát vált. – Amúgy elég hideg van, nem? Remélem, a buli bent lesz.

A suttogások nem halnak el, amikor elkezdődik az óra, de Ms. Mann nem tesz kísérletet rá, hogy mindenkit lecsendesítsen. Felír pár dolgot a táblára a függvények végtelenbe vett határértékeiről, majd feladja a feladatokat a

3.5-ös részben. Tizennégy van belőlük, mire mindenki elégedetlenül felnyög.

Ms. Mann nem vesz tudomást a könyörgésekről, hogy csökkentse a felére a példákat, hanem leül az asztalához, ahonnan kábé ötpercenként dühös pillantást lövell felém. Felicity szerint puskáztam, ami megmagyarázná ezeket a félreérthetetlen pillantásokat, de nem érzem magam puskázós típusnak – bármilyen érzés legyen is annak lenni.

Ms. Mann beszélni kezd, és előreszegezem a tekintetem, igyekszem a tananyagra koncentrálni. Az egyenletek nem egyszerűek, de az alapelveket értem, és az új fogalmak ezekre épülnek. Hamar felveszem a fonalat. Amikor ad egy kis időt, hogy megoldjunk pár feladatot, elsőként végzek, az eredményeim hibátlanok. Amíg a többiekre várok, hogy végezzenek a feladott résszel, a korábbi fejezetekhez lapozok, azt keresve, hogy vajon hol akadhattam el korábban.

De nem találok ilyen részt. A deriválást, a határérték-számítást, a nyílt és zárt intervallumokat és a kritikus pontokat is értelmezni tudom. Keresek egy mintafeladatot, ahol az $f(x) = 2 \sin x - \cos 2x$ határértékét kell kiszámolni, megoldom, és a könyv hátuljában ellenőrzöm.

Egyik korábbi rész sem okoz problémát. Nem értem, miért puskáztam volna egyáltalán ezen az órán. Ezeket *tudom*.

Zavarodottan úgy döntök, hogy késlekedés nélkül utánajárok a dolognak. Miután vége az órának, ülve maradok, amíg már csak Ms. Mann és én maradunk a teremben.

– Mi az? – kérdezi Ms. Mann türelmetlenül.

– Talán hallotta, hogy elveszítettem az emlékezetemet.

– Igen, hallottam. Igazán kényelmes kifogás – néz rám elutasítóan.

– De nem nekem – motyogom magamban. Hangosan azt mondom: – Hallottam, hogy puskázással vádoltak ezen az órán, de úgy érzem, értem az anyagot.

– Akkor legközelebb ne puskázzon!

– Legutóbb hogyan puskáztam?

Erre ingerülten felhorkan, félig nevet, félig undorodva felmordul.

– Tanácsot kér tőlem a puskázáshoz?

– Nem. Csak próbálom kitölteni a fehér foltokat...

– Jobb, ha most távozik, különben kénytelen leszek azt feltételezni, hogy ma is puskázott. A legjobb tanács, amit adhatok, Ms. Wright, az az, hogy húzza meg magát, és ne hívja fel magára a figyelmet. És ha most megbocsát, fel kell készülnöm a holnapi óráimra.

Azaz húzzon innen és többé ne álljon szóba velem. Kissé döbbenten elpakolom a ceruzámat és a füzetemet. Számítottam rá, hogy az első napom a suliban nem lesz sétagalopp, de azt nem gondoltam volna, hogy ilyen rémálom lesz. Az ajtóból még visszafordulok.

– Sajnálom. Bármit tettem is, sajnálom.

Rám se néz.

Az utolsó csengő után a buszhoz sietek. Az Astor Park előtti széles út végén egy kis csapat diák áll. Csatlakozom hozzájuk, és megállok egy csinos, fehér csizmát és Astor Park-os egyenruhát viselő lány mögött. Az előtte lévő fiú megböki a lány vállát, aki hátranéz, és találkozik a tekintetünk.

Rámosolygok, mire összevonja a szemöldökét, és sietve arrébb áll.

Nem valami vidám dolog kirekesztettnek lenni. Nem tudom, melyik buszra szálljak, hogy hazajussak. Gondolom, az előttem

álló lány nem akar szóba állni velem, de ha rossz buszra szállok, az rosszabb lesz, mint ha itt szapulnak a járdán, ahol csak pár ember lehet szemtanú.

– Bocsánat, meg tudnád mondani, melyik busz megy a Nyugati és a Nyolcvanhatodik utcához? – kérdezem, megnevezve egy kereszteződést a közelünkben.

– Miről beszélsz?

Megismétlem, amit mondtam.

– Nem tudom, melyik buszra szálljak.

A lány erre a szemét forgatja.

– Mi vagy te, hülye? Az Astortól nem megy busz.

– Nem hülye, csak úgy tesz, mintha nem emlékezne rá, hogy majdnem kinyírta Sebastian Royalt – magyarázza a barátja.

– Miért hagyták egyáltalán, hogy visszajöjjön ide? Mi van, ha megint volán mögé ül? Mindannyiunkat kinyírhat – borzong meg a lány.

– Ezért kell busszal járnia. A zsaruk elvették a jogsiját.

A srác habozás nélkül közli ezeket a hazugságokat. Tátott szájjal bámulok rá.

– Édes istenem! – sóhajt a lány. – Menjünk! Nem akarok itt ácsorogni. Rosszul leszek a légszennyezettségtől.

A fiú megfogja a lány kezét, majd elmasíroznak a parkoló felé. Akár kiérdemeltem, akár nem, a szégyen vörösre festi a fülem tetejét. Ha ez így megy tovább, valaki nemsokára skarlát betűt fest a mellkasomra, és mindenki Hesternek fog hívni. A szememet könnyek szűrják.

Bármit követtem is el a múltban, az bizonyára szörnyűséges volt, ha ezt kell miatta elviselnem. Visszapislogom a könnyeimet, amikor valaki dudál. Odanézek, és a kocs ablakán egy helyes arc néz ki.

– Hartley? Talán nem emlékszel rám, Bran vagyok. Barátok voltunk. Ha szeretnéd, hazaviszlek.

Egy másik nap talán elutasítanám. Nem ismerem ezt a srácot. Már így is szar a hírnevem, amin nem segít, ha beszálok egy idegen fiú autójába, de már elhagyott minden erőm. Megfogom az ajtónyitó gombot, és bemászok.

12. FEJEZET

Easton

KICSIVEL NYOLC UTÁN ÉREK BE A KÓRHÁZBA, de Seb nincs a szobájában.

– Vizsgálják – veti oda az egyik nővér.

Az ikertesója az ágy végére dőlve alszik, nyála a karjára folyik. Felfektetem a kilencven kilós srácot a matrakra, és megpróbálok ismét üzenetet küldeni Hartley-nak.

Minden rendben az órákon? Még mindig a nemi egyenjogúság a téma feminista gondolkodáson? Tudod, ez a kedvenc óráim.

Biztos rossz viccnek tartja.

És a matek? Van valami új és izgi?

Újraolvasom a mondataimat. Apám, mekkora ostobaságok! A zsebembe csúsztatom a mobilomat, és ledőlök a kényelmetlen kanapéra. Nem tudom, mennyit adott apu a kórháznak, hogy ezt a szárnyat megépítsék, de abból egy centet sem költöttek erre a bútordarabra. Olyan kemény, mint a gránit.

Kotorászni kezdek a hátizsákomban, és előhúzom a *Sports Illustrated* sportmagazint, amit otthonról hoztam. Megkértek minket, hogy olvassunk fel Sebnek. Állítólag, ha az ember kómában van, néha akkor is érzékeli a környezetét. A kóma úgy hangzik, mint egy éjszakai rémület, amikor félig alszol, de olyan, mintha ébren lennél, és valaki állna az ágyadnál, de nem tudsz mozdulni. Szoktam Sebnek lejátszani pár számot is, hülye vicceket mondani, felolvasni pár mémet az internetről, és idézni *A Keresztapából*.

Egy idő után felállok, és keresek valami kaját. Épp a szendvicsemet eszem, amikor jelez a telefonom. A mobilom majdnem átrepül a szobán, olyan nagy lendülettel húzom elő a zsebemből. De nem Hartley írt. Pashtól jött videó két iskolatársunkról, ahogy egymás haját ráncigálják az ebédlő közepén.

A következő üzenetet küldi hozzá:

Hol van 1 kis iszap, amikor az embernek szüksége lenne rá?

Ráközelítek a képre, majd megint visszakicsinyítem, Hartley-t keresem rajta, de nem látom. Küldök Pashnek egy emoji-t, ütésre emelt ököllel, és megkérdezem, hol van Hart.

Hol van Hart?

Nem t'om.

Csinálj 1 képet az ebédlőről, és küldd el!

Már nem ott vok. Tart az 5. óra.

Jön egy kép a lábáról és a padlóról. Pashnek nincs közös órája Hartley-val, úgyhogy ez nem segít. Azért megköszönöm neki, és visszacsúsztatom a telefont a farmeromba. Ma este majd meglátogatom, amikor Ella bejön az ikekhez.

Amikor visszamegyek a lábadozó szárnyba, benézek a nővérállomásra.

– Visszahozták már Sebet?

Áthajolok a pulton, próbálom meglesni, hogy ott van-e a kartonja – nem mintha értenék belőle bármit is.

Az ügyeletes nővér a karjával eltakarja a bizalmas dokumentumokat.

– A vizsgálat húsz perce ért véget.

– És van valami hír? – kérdezem reménykedve.

– Sajnálom, de nincs változás.

Hát ez kibaszott szívás. Elindulok Seb szobája felé, de mielőtt benyitok, veszek pár mély lélegzetet, hogy lenyugodjak. Kurva szar ilyen mozdulatlanul látni Sebet azon a kórházi ágyon. Valahányszor belépek, minden vágyam, hogy addig rázzam, amíg fel nem pattan a szeme, vagy addig őrzöngjek, amíg az émelygő érzés el nem múlik a gyomromból. De Sawyer épp elég feldúlt az egész család helyett. Nincs szüksége arra, hogy lássa, ahogy eldurran az agyam. Azért vagyok itt, hogy egy kis könnyedséget hozzak a helyzetbe, különben mind belepusztulunk.

Megropogtatom az állkapcsomat, magamra öltök egy vigyort, és benyitok.

– Király sulinapot hagytunk ki. Pash küldött egy videót Mardot Dunlopról és Dian Fosterről, ahogy egymásnak esnek Treehouse miatt. A srác mindkettejünkkel kavart egyszerre, és egyikük sem tudott a másikról.

Sawyer nem néz fel az ágyról, ahol most már Seb fekszik. Bedobom a táskámat a sarokba, és levetem magam az egyik üres székre.

– Menj, zuhanyozz le, aztán egyél! – mondom az öcsémnek.
– Úgy festesz, mint akit csak pár lépés választ el attól, hogy helyet cseréljen Sebbel.

Sawyer továbbra sem mozdul. Feltolom magam a székből, és odalépek hozzá. Nem vesz tudomást a jelenlétemről. Csettintek párat az arca előtt, amíg pislogni kezd.

– Mi az? – kérdezi savanyúan.

– Bűzlesz, mint állat.

– És?

– És menj, és zuhanyozz le! Seb valószínűleg azért van még kómában, mert valahányszor felébred, olyan bűzt érez, hogy úgy dönt, inkább marad a tökéletes álmvilágában, ahol minden csupa napsütés és kibaszott rózsailat.

– Baszd meg!

Sawyer karba teszi a kezét a mellkasa előtt, és csak azért sem mozdítja a seggét.

– Nem érdekel az ilyesfajta kavarás, öcsi.

– Ó, mert engem igen? – robban Sawyer. – Ezt akarod mondani? Hogy ez valamilyen büntetés érte? – mutat remegő ujjal az ágyra.

A kezemet felemelve hátrálok egy kicsit. Mi a fészkes fenéről hadovái?

– Nem. Csak vicc volt.

Sawyer és Seb már egy éve ugyanazzal a csajjal jár. Sok megjegyzést kaptak miatta, mert hát fura, más, és sokan valószínűleg elítélik. Én igazából leszarom.

– Mondott valaki valamit? – nézek körül, célpontot keresve.

Az, hogy az öcsém mit művelnek a farkukkal, az nem tartozik senki másra.

Sawyer az ölébe ejti a kezét. Előredől, és a tenyere élével megdörzsöli az arcát. Elég kimerültnek tűnik. A szeme alatt hatalmas karikák húzódnak. A bőre sápadt, hamuszerű árnyalatot öltött. Még a bicepse is kisebbnek tűnik. Nem vicceltem, amikor azt mondtam, hogy úgy fest, mint akinek egy kórházi ágyban lenne a helye.

– Elmentem gyónni – motyogja a kezébe.

– Hogy mi? – Nem értem. – Miért? Nem is vagyunk katolikusok.

Anyu régebben eljárt a Bayview-i Baptista Templomba, de apu nem járt ott a halála óta. Továbbra is nagy pénzekkel támogatja őket, mert a jó üzletemberek ilyen szarságokat tesznek. Az itteniek odáig vannak a templomért, mintha azzal, hogy vasárnaponként megjelennek a padon, lemoshatnák magukról az összes rossz dolgot, amit a héten elkövettek.

– Tudom, de azt hittem, segíthet.

Sawyer teljesen kikészülhetett, ha elment a templomba, hogy felsorolja a bűneit, hátha így valamilyen nagyobb hatalom visszahozza közénk Sebet. Leguggolok, és a karomat a széke háttámlájára teszem.

– Tehát elmentél gyónni, elmesélted a galléros fickónak a perverz szarságokat, mire azt mondta, hogy ezért fekszik Seb kórházban.

Sawyer egy ideig nem mozdul, aztán lassan bólínt, fejét továbbra is a kezébe temeti.

– Nem hinném, hogy Isten így működik. Egy csomó templomba járó hal meg naponta.

– Tudom.

Megdörgöli a szemét a tenyerével, továbbra is rejtőzködik előlem. Egyértelmű, hogy valami más is felzaklatta a pap szavain kívül.

– Hé! – Megfogom a vállát, de még mindig nem néz fel. – Mi a baj?

Dünnyög valamit, de nem értem.

Közelebb hajolok.

– Mi?

Sawyer végre felemeli a fejét. A szeme kifejezéstelen, a hangja még inkább.

– Lauren szakított velem... velünk – pontosít bánatosan.

– Baszki! – De nem lep meg. Amennyire én tudom, nem is jött be Sebhez. – Felhívott?

Erre felhorkan.

– Írt. „Nem találkozhatunk többet. Ez így túl nehéz.”

Milyen béna húzás. Sosem rajongtam a csajért, de mindig tiszteletteljesen bántam vele az ikrek kedvéért. Hangosan csak annyit mondok:

– Sajnálom, tesó.

– Ja, hát, először aggódtam, hogyan mondom majd el Sebnek, de most már azt sem tudom, hogy lesz-e rá lehetőségem.

– Fel fog ébredni – jelentem ki magabiztosabban, mint amilyen vagyok. – És akkor találtok majd egy még dögösebb csajt, hogy kérkedjete vele Lauren előtt, mire ő legszívesebben seggbe rúgná magát, hogy olyan hülye volt, hogy dobott titeket. És tudod, még mit? Attól, hogy öt percre elugrasz zuhanyozni és enni, Seb nem fog később magához térni. Különben is, ha fordított lenne a helyzet, te sem akarnád, hogy egész nap itt üljön.

Úgy fürkészi az arcomat, mintha az univerzum válaszait rejténé. Bármit lát is rajta, azt bizonyára kielégítőnek találja, mert aprót biccent, és feláll. Kicsit meginog, olyan bizonytalanul áll, mint az újszülött Bambi. Hirtelen beugrik egy emlékkép, amikor az ikrek még csak ötévesek voltak, és a parton szaladgáltak, de minden második méternél megbotlottak, mert a lábuk túl nagy volt a testükhöz képest. És nem hagyták, hogy felsegítsem őket, mert ezek ketten már akkor is csak egymásra támaszkodtak.

– Menj csak! – Lököm meg a vállát finoman, de határozottan. – Én itt leszek. Hadd csináljon a bátyád végre valami hasznosat is!

– Ha felébred...

– Megfojtom egy párnával. Mégis mit gondolsz? Naná hogy szólok neked.

Taszítok rajta még egyet, majd még egyet, amíg már magától is elindul.

Megvárom, amíg eltűnik a fürdőszobában, majd leülök. Aztán rögtön fel is pattanok. Sawyer olyan sokáig ült ebben a székben, hogy a párnája véglegesen felvette a segge formáját. A fejemet csóválva egy másik szék után nyúlok, és odahúszom Seb ágya mellé.

– Fel kéne ébredned. A tesód kezd teljesen kikészülni. A végén még belebetegszik, hogy folyton az ágyad mellett ül.

Seb nem mozdul.

– Áh, a fenébe is, talán mégiscsak jobb ott, ahol most vagy.

– A hajamba túrva hátradőlök. – Valószínűleg sportkocsikat vezetsz, dögös csajokat döngetsz, és szuper kajákat eszel anélkül, hogy bárki is nyaggatna miatta. Emlékszel még, milyen jól éreztük magunkat, amikor teljes család voltunk?

Piknikeztünk a parton, kiruccantunk ide-oda, amikor épp eszünkbe jutott, anyu narancssárga és fekete dobozokkal megpakolva tért vissza Párizsból. Mozizós estét tartottunk a tévészobában pattogatott kukoricával és turmixsal. Anyu sokat főzött, úgyhogy Sandra, a házvezetőnőnk nem volt nálunk annyit. Feszülten igyekszem elérni ezeket az emlékeket, de egy konkrét képet sem sikerül találnom, csak röpke érzéseket. Mostanában csupán egy – vagy öt – ital után tudom előhívni ezt a hangulatot.

Kényelmetlenül fészkelődöm a széken. Tényleg kéne már egy ital. Az órára pillantok. Sawyer már öt perce van a fürdőben. Hallom a folyó vizet. Vajon kisurranhatok, elugorhatok az ajándékboltba, és visszaérhetek, mielőtt észreveszi?

Félig felemelkedem a székből, amikor a víz csobogása elhallgat. Basszus! Visszahuppanok.

– Seb, amint Sawyer eltűnt, elhúzok piáért. Így, amikor felébredsz, lesz kéznél, hogy ünnepelhessünk. – Beleöklözök az ágyba, de Seb nem mozdul. Felállok, és felkapom a táskámat. – Ma egy kis pornót hoztam neked. – Előhúzem a repülő katalógust. – Elkezdtek gyártani az AAV 510-et. A két motor laza négyszázhatvan kilométer per órával megy, és képes tizenhatezer kilométert megtenni egyetlen tankolással, azaz képes eljutni New Yorkból Tokióba anélkül, hogy megállna Anchorage-ben. A belseje napabőrből és mahagóniból van, de mattból, nem fényes felületűből, mert az a szar már kiment a divatból.

Sawyer műtős cuccban és a haját törölgetve kibattyog a fürdőszobából.

– Mi a francot olvasol neki?

– Repcsi pornót – lengetem meg felé az új, kismotoros luxusgép adatait tartalmazó lapokat, amit az Atlantic Aviation tíz év tervezés és tesztelés után végre gyártani kezd.

Bár beülhetnék ennek a kicsikének a pilótaülésébe! Ez a leggyorsabb magángép, ami a kis repülők közül a legtovább bírja üzemanyaggal. Forradalmasítani fogja a nemzetközi utazást a társadalom bizonyos rétege számára – azoknak, akik nem engedhetik meg maguknak a negyedmillió dollárt, amennyibe egy nemzetközi magángép bérlete kerül, de akik nem akarnak légitársasággal utazni. A várólista már így is megtelt a következő öt évre. Ezt az üzletet igyekszik most apu lezárni.

– Uncsiiii – ráncolja Sawyer az orrát undorodva.

Ez az egyetlen dolog, ami közös volt bennünk Sebbel, de amiből az ikertesója kimaradt.

Ami közös bennünk, emlékeztetem magam sietve. Nem halt meg, a fenébe is! Még most is szereti a repcsiket. Kibaszott jelen időben.

– Jól áll a kórházi cucc.

Mintha a jövő Sawyerjét látnám. Egy orvos a Royal családban? El tudnám képzelni.

– Hozhatnál neki rendes pornót.

– Nem t'om. Mi van, ha feláll neki, miközben Sarah-ról és Sasháról mesélek, akik egymásnak esnek? Magának nem tudja kiverni, és én nem teszem meg helyette.

Sawyer egy ideig elgondolkozik, majd így szól:

– Mit fogsz még neki olvasni?

Taszítok egyet a tesómon.

– Mi vagy te? A felügyelő tiszt?

– Ő a tesóm – feleli Sawyer, és makacsul karba teszi a kezét. Ettől a tartástól kábé tízévesnek tűnik, ahogy az ajkát biggyeszti, és a homlokát ráncolja.

– Az enyém is – emlékeztetem.

– De nekem az ikertesóm.

– És mindig gondoskodszt is róla, hogy ezt ne felejtst el. Menj, és egyél valamit, különben rád ülök, amíg kegyelemért nem könyörögszt!

– Már nem szoktál ilyesmit csinálni.

– Akarszt fogadni? – vonom fel az egyik szemöldökömet. Mostanában többet súlyózom és bunyózom, mint bármelyik tesóm. – Teljesen legyengültél itt. Úgy is simán lenyomlak, ha az egyik kezemet hátrakötöm.

Sawyer bizonyára sebezhetőnek érzi magát, mert nem áll neki vitatkozni. Csak bemutat, majd kísétál.

Ismét leülök.

– Jobb lesz, ha felébredsz, és mindannyiunkat megmentesz Sawyertől. Kezd igazi öregemberré válni. Oké, hol is tartottunk? Á, igen. Épp a gép extráit ecseteltem. Szóval ebben a szépségben húsz ember fér el, és van egy teljesen felszerelt zuhanyzója és vécéje is. De a nagy pénzt főleg a plusz felszereltséggel szakítjuk. És hallottam, ahogy apu egy katonai lopakodó gépet emleget, amit most tesztelnek. A hangsebesség hatszorosával megy. Nyilván nem olyan gyors, mint a North American X-15, de legalább nem kell kisbabaként szállítani, majd bombaként leejteni, mielőtt repülni tudna.

Lapozok egyet. Sebnek még csak a szemhéja sem rebben.

– Olyan vagy, mint Hartley. Vagy egy tucat üzenetet küldtem neki, de egyszer sem írt vissza. Neked meg elújságolom a legújabb híreket a legmenőbb gépről, amit apu

valaha gyártott, te meg le sem szárod. Megszorítanád legalább az ujjamat?

Megfogom Seb kezét. *Eloolvasná legalább az átkozott üzeneteimet?*

A szabad kezembe ejtem a fejem, ahogy a tehetetlenség hulláma végigsöpör rajtam. Tényleg jólesne egy ital. Nagyon, nagyon kéne. *Minden rendben lesz*, biztatom magam. Mély levegőt veszek, kihúzó magam, és ismét olvasni kezdek.

13. FEJEZET

Hartley

A MÁSODIK NAPOM A SULIBAN NEM SOKKAL JOBB, MINT AZ ELSŐ.

– Felicity szerint semmire sem emlékszel – mondja az egyik lány, amikor ebéd előtt kezét mosok a mosdóban.

– Ugyan már, Bridgette! Tudod, hogy csak színlel – veti oda neki egy másik lány. Csücsörít a szájával, ahogy felkeni rá a piros szájfényt. – Én is úgy tennék, mintha semmi sem történt volna, ha majdnem kinyírtam volna Sebastian Royalt.

– Hallottad, hogy Lauren egyszer sem látogatta meg?

– Úgy hallottam, szakítottak. Tegnap sulis után megálltam a kórháznál, és Sawyer olyan letörtnek tűnt. – Csatlakozik hozzánk egy másik, sötét hajú és tökéletes bőrű lány a kagylóknál. – Remélem, Royalék ott lesznek a bulin, mert pontosan tudom, hogyan vidítsam fel.

– A nyelveddel? – nevet a szájfényes lány.

– Naná!

Egymás tenyerébe csapnak.

Kezd kicsit zsúfolt lenni itt a hely a három lány között, akik mind nagyon csinosak az átalakított egyenruhájukban. A szoknyájuk rövidebb az enyémnél. Ketten fekete, nyitott blúzt viselnek, ami alól elővillan mintás pólójuk, míg a sötét hajú

lányon kitűrt, kigombolt fehér blúz van, hogy felfedje az alatta lévő, lehangzó, csipkés felsőt.

Egyszerű, fehér blúzmra és hosszú, kockás szoknyámra pillantok, és eltűnődöm, hogy érezhetem magam ilyen slamposnak, amikor gyakorlatilag ugyanazt viseljük.

– Neked nem kell jönnöd, Wright. Senki sem akarja, hogy ott legyél – mondja az a lány, aki Sawyerre pályázik.

– Nem is terveztem – motyogom.

– Miért? Azt hiszed, annnyival jobb vagy nálunk, mert Easton Royal megdugott? – teszi csípőre a kezét. – Kérlek! Csak egy olcsó szajha vagy. Apád pénzének köszönheted, hogy idejársz, és most kamatyzolás útján akarsz bekerülni a csapatunkba, de ez nálunk nem így működik. Nem akarunk tőled semmit.

Amennyire tudom, Bridgette-nek igaza van abban, hogy arra használtam Eastont, hogy a „menő” banda tagja legyek az Astorban. Ez eléggé egybevág a puszkázással, a zsarolással, és azzal, hogy három évre számúztak otthonról, úgyhogy hiába szeretnék velük vitába szállni, nem tudom, hogy van-e hozzá jogom. Csak azt tudom, hogy a baleset utáni Hartley nem akar ilyen mérgező emberekkel lógni.

– Nem akarok a csapatotok tagja lenni.

Kihúzó egy papírtörölőt a tartóból, és megtörölöm vele a kezem, miközben Bridgette és a bandája hitetlenkedve bámul rám.

Kint, a folyosón érzem, hogy remeg a kezem. Öködbe szorítom, és a blézerem zsebébe mélyesztem. Mielőtt elléphetnék a faltól, három srác sétál el melletttem. Az egyikük megtorpan, visszalép, és megáll előttem.

– Hartley, ugye?

A srác pár centivel magasabb nálam, a válla széles, a nyaka vastag, a szája nagy.

– Igen.

Az arcát fürkészem, hátha felismerem, de nem ugrik be róla semmi.

Lenyúl, és a telefonjával megemeli a szoknyám alját.

– Mi van odalent?

Rácsapok a szoknyámra, hogy lesimítsam, és elugrom előle.

– Az rohadtul nem tartozik rád.

– Ó, fizetnem kell, mielőtt megnézhetem? – Önelégülten hátravigyorog a válla fölött a várakozó haverjaira, akik mintha nagyon jól szórakoznának ennek a faszfejnek a hülyeségein. – Mi az ára egy pillantásnak a pinádra? Ötven? Száz? Ne aggódj! Meg tudom fizetni, ráadásul jó vagyok az ilyesmiben, nem igaz, srácok?

Lehetetlen, hogy ne piruljak el, de csak részben vagyok zavarban, inkább dühít az egész.

– Ha annyira jó vagy, akkor nem kéne fizetned azért, hogy egy lány bugyijába juss, nem igaz?

Azzal elsuhanok mellette, a szívem olyan hevesen ver, hogy bármelyik pillanatban áttörheti a bordáimat.

Megfeszülök, készen arra, hátha elkapja a csuklóm, de csak annyit motyog, hogy „jobb vagyok, mint bárki, akivel eddig dolgod volt”.

Ennyi szapulás és hülyeség már az én tűréshatáromat is átlépte, úgyhogy kerülöm az ebédlőt, és inkább egy müzliszeletet választok a könyvtárnál álló automatából. Ez a nap szívás, és még csak a felénél tart. Lüktet a fejem, fáj a bordám, és a kezem még mindig reszket a sráccal való beszélgetéstől a folyosón. Eltűnődöm, vajon mit kell tennem

ahhoz, hogy kirúgjanak innen. A puskázásért csak felfüggesztés jár. Én már csak tudom, nem igaz?

Amíg tart a müzliszelet, belemerülök az önsajnálatba. Aztán a csomagolást a szemetesbe dobom, és benyitok a könyvtárba. Válaszokra van szükségem.

Találok egy szabad számítógépet, és megnyitok egy Word dokumentumot. Az üres oldalon elkezdem listába szedni a „tényeket”, amiket eddig tudok, és mindegyikhez rendelek egy számot az alapján, hogy mennyire hihetőek. Az ötös azt jelenti, hogy bizonyosan megtörtént. Az egyes pedig azt, hogy rohadtul nem.

Jártam Kyle-lal – 1: csak az ő szava bizonyítja.

Sokakkal lefeküdtem – 2: Több, mint egy ember említette, hogy, nos, sokaknak felfedtem a bájaimat.

Kavartam Eastonnal – 5: Oké, talán nem kavartunk, de volt köztünk valami. Egy srác nem jelenik meg csak úgy este tízkor egy pékségnél, adja oda a kabátját, és kísér haza, ha nincs valami kapcsolatunk.

Bran is hazavitt, emlékeztetem magam. Azt mondta, barátok voltunk, nem tudott róla, hogy jártam volna Kyle-lal, de megerősítette, hogy felfüggesztettek.

Puskáztam – 5.

A rövid listára meredek. Csak négy dolgot tudok magamról? Mi van azzal, hogy mit szeretek enni? Hogy milyen zenét szeretek hallgatni? Miért nincsenek barátaim? A kurzorra pillantok, ami egyre csak villog, villog, villog...

Ekkor bevillan a megoldás. Hiszen ez már a huszonegyedik század. Nincs olyan élő személy, akinek ne lenne digitális nyoma. Biztos csináltam magamról képeket. Megörökítettem, hogy mit eszem, milyen csinos ruhában vagyok, milyen jó helyen lógok. Amint megtalálom a profiljaimat, összerakhatom az emlékeimet – nem számít, milyen bénák.

Elkezdem megnyitogatni a keresőablakokat, beírom az összes közösségi oldal nevét, ami eszembe jut. Rákeresek a nevemre, a születési dátumomra, a címemre.

Sok Hartley Wrightot találok az interneten, de egyikük sem én vagyok. Van egy Hartley Wright Oregonban, aki nővér, egy Georgiában, aki köt. Él egy három évvel idősebb Hartley Wright is, aki a Kaliforniai Egyetemre jár, és a képek alapján úgy fest, szuper az élete a csapatnyi barátjával, a hatalmas ruhásszekrényével és a szuperdögös pasijával (bár közel sem olyan dögös, mint Easton Royal). De rólam nincs adat.

Hogy a fenébe lehet ez? Mintha valaki mindent kitörölt volna rólam.

Jeanette-et, az unokatestvéremet megtalálom, de a profilja nem nyilvános. Gyorsan létrehozok egy e-mail-fiókot, és regisztrálok a Facebookra, hogy barátnak jelölhessem. Nem válaszol azonnal. Lejjebb roskadok a székben. Hozzám hasonlóan ő is suliban van. De velem ellentétben nem lóg az órákról.

Az asztalon dobolok az ujjaimmal. Olyan furcsa, hogy ennyire nem találtam semmit. Lehet, hogy nem tudok olyan jól keresni a neten. Korábban nem kerestem rá magamra, és úgy emlékszem, másokra sem. Szerintem... Szerintem mindig is visszahúzódom és magamnak való voltam. Lehet, hogy azért nincsenek rólam képek, mert nem sok barátom volt abban az

északi iskolában. Érzem, hogy nem olyan típusú ember vagyok, aki sok szelfit csinálna, valószínűleg azért, mert nem vagyok odáig pufók arcomért.

Talán nem jártam el sehova, nem buliztam, hanem otthon maradtam, és olvastam. Ez megmagyarázná, hogy miért vannak emelt óráim itt az Astorban, miközben nem érzem magam különösebben okosnak.

Sóhajtvá bezárom a keresőablakokat, és a következő lépésemet fontolgatom. Továbbra is jól jönne egy telefon. Muszáj kérnem egyet a szüleimtől. Vajon dolgoztam a bentlakásos iskola alatt? Vajon van pénzem? Az íróasztalomban nem találtam pénztárcát, a táskám pedig odalett.

Mivel az internet nem segített, a válaszokat, gondolom, otthon és a családom körében találom. A délután hátralévő részében profilokat hozok létre a különböző közösségi oldalakon, hátha valaki a múltamból kapcsolatba lépne velem.

Jobb belátásom ellenére rákeresek Easton Royalra. Van Instagram oldala, amin körülbelül tizenöt kép van – nagyrészt repülőkről, a furgonjáról és a testvéreiről. Bár nem sok szelfit lőtt magáról, rengeteg képet találok róla. Szinte mindig mosolyog rajtuk, elképesztően lehengerlően néz ki, és sokszor egy lányt ölel át. Több olyan kép is van róla, ahol különböző csajokkal csókolózik. Találok róla párat Felicityvel, aki úgy néz rá, mintha már lefoglalta volna az esküvőjük helyszínét.

Nincs róla rossz kép. Akkor sem, ha izzadt és zilált egy fociedzés után, akkor sem, amikor félig kómásan megérkezik a suliba, és akkor sem, amikor a mólón áll, az óriáskerék előtt...

Várjunk csak!

Ez az a fotó, amit Felicity nyomott a képembe a kórházban. Akkor nem néztem meg közelről. A képernyőn megjelenő kép olyan szép, hogy photoshopoltnak tűnik. A móló fényei olyanok, mint lágy ecsetvonások a fekete vásznon. Középen éteri ragyogás látszik, ami megvilágítja az alacsony lányhoz hajoló magas fiút. A fiú keze a lány hajába túr. A lány pedig a fiú derekát fogja. A lány aranyos, rövid, kapucnis pulcsija felcsúszik, felfedve bőrének egy szeletét. Ajkaik egybeolvadnak. Zakatolni kezd a szívem, a gyomromban pillangók repdesnek. Ujjaimat végighúzom Easton hátának vonalán, majd hüvelykujjamat az ajkamhoz érintem.

Milyen érzés lehetett, amikor *ő így* megcsókolt?

Végiggörgetek az Easton Royal hashtaggel jelölt képeken (mert persze van saját hashtage). Megállok az egyik képnél, ami egy éve készült. A fotó sötét, de ki tudom venni a rajta lévő két alakot. Easton az, és a mostoha-/fogadott/akármilyen húga, Ella. Nagyon jól néz ki a fekete, több helyen kivágott ruhájában. Easton Ella csupasz bőrére tapasztja a kezét. Ella Easton nyaka köré fonja a karját. Szájuk egymásra tapad. Easton szeme csukva van. Intim, gyengéd pillanat, amit valaki gyönyörűen elkapott, és amitől legszívesebben elhánynám magam.

Easton sok lánnyal kikezd – 5.

Eastonnak bejön a fogadott húga – 5.

Felicitynek sok szarságban igaza van – 4.

Sajnos.

Megszólal a csengő. Kényszeredetten kikapcsolom a gépet. Az asztal másik végén egy szék lába a padlót karcolja, és ezzel magára vonja a figyelmemet. Felnézek, és a tekintetem

találkozik egy lányéval. Futó pillantást vet rám, majd egyetlen szó nélkül kiviharzik.

Elfog a késztetés, hogy utánarohanjak, és bocsánatot kérjek tőle, annak ellenére, hogy nem ismerem, és nem tudom, miért dühös rám. Lehet, hogy korábban bunkó voltam vele, csak nem emlékszem. Ki tudja, hány pasival feküdtem le, hány órán puskáztam, hányszor bántottam meg másokat?

Ez a baleset egy pofon az élettől. Ébresztő! Ébresztő, légy jobb ember! Kihúزم magam. Nem tudom, ki voltam azelőtt, de mostantól kezdve rendes ember leszek.

Egyenesen a French Twist előtti buszmegállóhoz indulok, ami csupán pár száz méterre van az Astortól. Az ottani busz elvisz a bevásárlóközpontig, ahol felszállhatok a 3-as járatra, ami az otthonunkhoz közel tesz le. Kicsit körülményes, de azért megoldható.

Ahogy a járdán sétálok, dudálást hallok. Már a második nap egyhuzamban, hogy Bran Mathis felém integet a kocsijából. Azok alapján, amit a tegnapi beszélgetésünk során megtudtam, ő az Astor Park focicsapatának új irányítója, nem olyan mocskosul gazdag, mint mindenki más a suliban, és nagyon rendes srácnak tűnik.

Mellém kanyarodik, és lefékez.

– Épp fagyieért megyek anyunak. Kérsz te is?

14. FEJEZET

Easton

– KÉRSZ VALAMIT? – kérdezem Sawyertől.

Az elmúlt két órában a kihagyott óráink házi feladatait csináltuk, és én a magam részéről kész vagyok szünetet tartani.

A tesóm jobban fest. Az arca rózsaszínebb. A szeme alatti táskák már inkább csak bőröndnyi méretűek, szemben a huszonkét kilós utazóládákkal, amik az elmúlt napokban ott látszottak. Miután Ella annyit nyüstölte, én meg annyit fenyegettem, tegnap kétszer is evett, és legalább hat órát aludt. Ma a cél három étkezés és tízórányi alvás. Már reggeliztünk, ebédeltünk, játszottunk a *Call of Duty*val PlayStationön, és házit is írtunk.

Az tenne igazán jót Sawyernek, ha elhúzna a kórházból. Még jobb lenne, ha a suliba is visszamenne. Ha már annyira akar vigyázni valakire, akár Hartley-t is szemmel tarthatná a kedvemért.

Megkérdeztem Ellát, hogy van Hartley. A „nem tudom” válasza ingerülten hangzott, de ezt az idegességének könyveltem el, hogy ma találkoznia kell az ügyvéddel. Bármitől, ami a vér szerinti apjára, Steve-re emlékezteti, szar hangulata lesz.

Sawyer arrébb löki a kémiakönyvét, és büntudatos pillantást vet Seb ágyára, mintha nem élvezhetné az életet, amíg az ikertesója nincs magánál.

Felpattanok, és előkerítem a pénztárcámat.

– Hozok egy dupla karamellás shake-et az IC-ből.

Sawyer megnyalja a száját. Ez a kedvence.

– Öm...

– Igen, neked egy nagyot hozok – mondom, nem adva neki lehetőséget a választásra.

Az IC nincs messze. Félúton van a kórház és a sulis között. Egy csomó Astor Park-os srác lóg itt, és amikor odaérek, nem lep meg, hogy a kis fagyizó tele van.

Dom, a focis csapattársam az ablak melletti pultnak dőlve eteti a barátnőjét, Tamikát a közös banános fagyikelyhükből.

– Csá, Royal! – kiáltja. – Mizu? Otthagytad a sulit?

– A kórházban voltam.

Dom arca viccesen eltorzul, ahogy a megfelelő kifejezést keresi. A csaja erősen rácsap a mellkasára.

– Dom! Most az egyszer viselkedj civilizáltan!

Nem mintha megérezné az ütest. Dom száztíz kilónyi kemény izom. Jövőre már az Alabamai Egyetemen fogja a frászt hozni az irányítókra.

– Ja, bocsi – motyogja, de nem igazán tudom, hogy ez a bocsánatkérés nekem, vagy a csajának szól-e.

– Sajnálja – jelenti ki Tamika. – Az anyukája most nagyon szégyenkezne.

– Ne mondd el neki! – kéri Dom rémulten. – Csak vicceltem!

– Semmi baj – nyugtatom meg. – Jó sokan vannak ma.

A sor felé pillantok, anélkül, hogy megnézném az arcokat.

– Ja. Willoughby röpdogát íratott politikatörténeten az alkotmánymódosításokból.

Dom úgy fest, mint aki mindjárt sírva fakad. Megértem. Az anyja tényleg elég ijesztő.

– Akkor pont jókor hiányoztam. – A hátára csapok. – Később találkozunk. Vissza kell mennem a kórházba.

Megfordulok, hogy beálljak a sorba, amikor egy százhatvan centis alak belém jön, és ráborítja a tölcséres fagyiját a BAPE pulcsimra.

– Jaj, istenem, annyira sajnálom!

Hartley végighúzza a kezét a mellkasomon, elkenve a vaníliafoltot.

Tamika ellöki Hartot az útból, és pár szalvétát nyom a kezembe.

– Csajszí, épp most tettél tönkre egy ezeröttszáz dolláros pulcsit az ügyetlenségeddel.

– Ezeröttszáz dolláros pulcsi? – tátja el a száját Hartley.

– Semmi baj – nyugtatom meg mindkettejüket.

Hart felkapja a fejét, és a szeme csészealj méretűre kerekedik.

– Valami baj van? – csatlakozik egy új hang a kavarodáshoz.

Felnézek, és Bran Mathis fejét látom Hart válla fölött, aki a csapatom irányítója, és egy másik suliból jelentkezett át.

– Igen – felelik a lányok egyszerre.

– Nincs – mondom én is ugyanakkor.

Bran tekintete a pulcsimról Hartley-ra siklik, majd vissza rám, és elidőzik a stilizált majom képén a felsőmön. Harttal ellentétben ő felismeri a márkát. De nem számít, és ezt meg is mondom nekik.

– Nem nagy ügy – mosolygok le Hartley-ra. – Jól nézel ki. Hogy vagy?

Végignézek rajta, hogy lássam, van-e bármilyen jele a baleset okozta fizikai fájdalmának, vagy, isten ments, esetleg az apja megint bántotta.

Semmi különöset nem látok rajta. Nincsenek horzsolások, vágások, karcolások. Az arca nem rándul meg a fájdalomtól, nincs merevség a tartásában. Egy tincse a szemébe hull. Előrenyúlok, hogy hátrasöpörjem, de egy kéz a vállára ereszkedik, és elhúzza tőlem.

Dom élesen beszívja a levegőt. Tamikából nyikkanó hang szökik ki.

Zavarodottan pislogok, és követem a férfikezet a csajom vállától egészen Bran arcáig. Először fel sem fogom. Bran keze van Hartley vállán. Bran keze van ott, ahol az enyémnek kéne lennie.

Hart is zavarodottnak tűnik, mintha nem értené, miért fogdossa Bran. Ellököm onnan Bran kezét.

– Ez nem frankó, haver.

– Tényleg? Most már te mondod meg nekem, mi frankó, és mi nem? Gyere, Hartley! Odaadom az én fagyimat.

Azzal Hart képébe nyomja a tölcséres fagyiját, amibe már belenyalt.

Nem értem, mi folyik itt. Bran Mathis a csajomon lóg: fogdossa, és arra kéri, tegye a száját oda, ahol az övé is volt? Azt már nem.

– Kösz, de majd én veszek neki egy újat.

– Nem kell... – kezdi Hart.

– Ami azt illeti, már megyünk – vág közbe Bran. – Haza kell mennem.

Hart bólint. A rohadt életbe, bólint.

– Oké. Bocsi a pulcsid miatt. Ha szeretnéd, kitisztítatom neked.

– Kitisztíttatod nekem? – ismétlem, mint valami idióta.

– Igen, ha szeretnéd. A dzsekid is nálam van még.

A helyiség megdől, és minden a feje tetejére áll. Míg én egész nap üzeneteket küldözgetek neki, minden este aggódok miatta, a régi lakása padlóján alszom, és próbálom meggyőzni az öcsémet, hogy hagyja ott a kórházat, és menjen vissza a suliba, hogy valaki megvéddesse őt, amikor én nem tudom, ő közben ezzel a barom Bran Mathisszel lóg?

Dühösen, zavartan és sértetten, de mindezt nem mutatva, ismét felöltöm jól bevált álarcomat – azt, amit azelőtt is viseltem, hogy találkoztam Hartley-val.

– Haver, amikor azt mondtam, egy csapatban játszunk, úgy értettem, hogy a fociban, nem pedig úgy, hogy ugyanazt a csajt döngetjük.

Hart erre mond valamit, de a fejemben tomboló vihar túl hangos ahhoz, hogy halljam. Két napig nem megyek suliba, és máris összejön az Astor Park irányítójával? Mintha én ütöttem volna be a fejem egy hete. Hallucinálok, és a képzeitem csupán groteszk paródiái a normális világ eseményeinek.

– Eltökélted, hogy még jobban elcseszed az emlékeidet, ugye? – mondom Hartley-nak.

Zavarodottan összevonja a szemöldökét.

– T-tessék?

– A doki szerint nem szabad mások emlékeire hagyatkoznod. – Dühösen Bran felé mutatok. – Nem szabadna meghallgatnod a meséit rólad, a múltadról...

Bran közbevág:

– Hé, én semmilyen mesét nem adok be neki...

Egy gyilkos pillantással elhallgattatom, majd Hartley felé fordulok.

– Amit csinálsz, az veszélyes – morgom, majd otthagynom őket, mert ha akárcsak egy másodperccel is tovább maradok, az üvegfalú üzlet elejében sorakozó székek kirepülnek az utcára, és a járdán végzik. Túl erős a késztetés, hogy behúzzak valakinek, hogy az öklömmel szétzúzzak valamit, és halljam a csapásom émelyítő roppanását. Feltépem a furgonom ajtaját, majdnem kiszakítom a helyéről.

– Miért érdekel, mit gondolsz?

Az ajtóba kapaszkodva megpördülök, és Felicityt veszem észre pár lépés távolságban. Astor Park-os szerelését drága, sportos öltözékre cserélte: Prada selyemnadrágra és kasmírdzsekire. Ez az összeállítás jól állna Hartley-n. Megvehetném neki. De aztán elhessegetem a gondolatot.

– Az nem tartozik rád.

– Nem éri meg az erőfeszítésedet – folytatja Felicity, mintha nem mondtam volna semmit. – Gazdagabb vagy, mint Bran. Jobban nézel ki. Magasabban állsz a társadalmi ranglétrán. Természetes, hogy ők ketten egymáshoz húznak. Ugyanabban az alsó szférában mozognak. – Ide-oda mozgatja a kezét a derekánál. – Te és én, Easton, mi ide fentre tartozunk – emeli a kezét a feje fölé. – Együtt.

– Inkább dugnám a farkamat a furgonom kipufogócsövébe, mint beléd – felelem, majd beülök a kocsiba.

Felicity nem mozdul, és végül fel kell hajtanom a járdára, nehogy elüssöm.

Ez a csaj nem százas, ha azt hiszi, valaha is összejönök vele. Ha ő lenne az utolsó nő a földön, és meg kéne húznom, hogy

életben maradjak, akkor is előbb vetném bele magam a legközelebbi vulkánba.

De egy dologban igaza van. Tényleg azt hiszem, hogy jobban illenék Hartley-hoz. Nem azért, mert több pénzem van, mint Brannek, bár ez is igaz. Hanem azért, mert harcolni fogok érte. Amikor Hartley először megjelent az Astor Parkban, Bran mutatott ugyan iránta némi érdeklődést, de miután beszélt velem, kihátrált a dologból. Nem érdemel második esélyt. Nem végeztem Harttal. Sosem fogok... A fékre taposok, mert nem fordultam le a kórházhoz. Tolatásba kapcsolok, és az út közepén megfordulok, oda sem figyelve a többi autós dudálására és ingerült ordítására.

Bemutatok nekik, és rákanyarodom a kórház felhajtójára. Megállok a parkolószolgálat sávjában, és odadobom a kulcsot a srácnak.

– Easton Royal – mondom összeszorított fogakkal, majd azonnal becsörtetek a bejárati ajtón.

Még mindig dühöngök, amikor elérem Seb szobáját.

– Ez nem tartott sokáig – jegyzi meg Sawyer, amikor beviharzok. Levetem magam a kőkemény kanapéra, és bekapcsolom a tévét.

– Hoztál nekem shake-et?

– Azt mondtad, nem kérsz – morgom.

– Semmi ilyesmit nem mondtam. Azt mondtad, hozol egy nagyot.

– Ha annyira kell, húzz el érte te magad!

A csatornaváltó gombot nyomkodom, és végignézem a kínálatot – egyik adás sem érdekel. ESPN? Ki akar bowlingot nézni? USA? Már megint a *Baywatch* megy? Milyen régiek ezek a szarok? MTV? Tinitérhesség? Kösz, nem.

– Mi a franc ütött beléd?

Hart, kiáltanám legszívesebben, de nem teszem, mert nem vagyok már gyerek. Férfi vagyok, és már nem húzom fel magam ilyen szarságokon. Azon, hogy a lányok továbblépnek. Azon, hogy azok, akikkel törődsz, elfordulnak tőled. Ezek az érzések a gyengéknek és a hülyéknek valók.

Minden ilyesmivel felhagytam, amikor anyu megölte magát. Az ígérete, miszerint örökké szeretni fog, tizennégy éves koromig tartott. És *Hartley* még csak nem is mondott nekem hasonlót. Nem szegett esküt, nem hazudott. Nem is emlékszik rám. Ennyire nem számítok neki.

– Ez a kibaszott szoba. – Eldobom a távirányítót. – Nincs szükségünk shake-re, *Sawyer*. Nem vagyunk már tízévesek. Ide pia kell. Csak így lehet ezt a szart elviselni.

– Igen? – Mintha érdekelné a dolog. – De a kórház megengedi?

Ezt az utolsó mondatot suttogva mondja, mintha épp annyira tilos lenne beszélni róla, mint megtenni.

– Hogy tudnák meg?

– Honnan akarod beszerezni?

Odahúzom a táskámat, és kinyitom. A szezon legutóbbi meccse óta ott csörömpöl az alján két üveg *Smirnoff*. Az egyik már kiürült, és a másiknak is csak a harmada maradt meg. Letekerem az üveg kupakját, és a tesóm felé nyújtom.

– Egy üveg vodkával a táskádban mászkálsz? – kérdezi *Sawyer* meglepetten, majd elveszi, és a szájához emeli az üveget.

Egy pillanatra belém mar a bűntudat, de elhessegetem. Olyan furcsa, ha az embernél van egy kis pia? Hiszen hetek óta nem ittam – a baleset óta. És jelenleg nem tervezek vezetni. Itt

maradok, amíg Ella megjön, és addigra kijózanodom. Pár korty Smirnoff nem fog megártani. Talán meg sem érzem.

– Nem sok maradt belőle – törli meg Sawyer a száját a kezével.

– Van még a kocsimban – nyugtatom meg, mert így igaz. Mindig tartok pár extra üveget a csomagtartóban, ahol a kocsiemelő is van. Sawyerre vigyorgok, majd hátrahajtom a fejem, hogy ledöntsem a vodkát a torkomon.

15. FEJEZET

Hartley

AZ EGÉSZ OLYAN GYORSAN TÖRTÉNIK. Ahogy a fagyí kipottyan a tölcsérből. Ahogy Bran a vállamra teszi a kezét. Ahogy Easton kiviharzik. Mintha minden szem rám szegeződne a helyiségben. Nem hinném, hogy a baleset előtt valaha is a figyelem középpontjába kerültem volna, mert nem kellemes érzés.

Gyorsan lenézek, hogy ellenőrizzem, fel van-e húzva a sliccem, de ekkor rájövök, hogy még mindig az Astor Park-os kockás szoknya van rajtam.

Teljesen rendben vagyok – legalábbis kívülről. Belül zavarodottságot érzek, remegek, és legszívesebben elrejtőznék. De az elmúlt két napban, mióta visszamentem a suliba, megtanultam, hogy ha kimutatom a gyengeségem, azzal csak céltáblát csinálok magamból.

Kihúszom magam, felszegem az állam, és kísétálok. A délutáni napfény a szemembe tűz, és egy pillanatra elvakít. Megbotlok a saját esetlen lábamban, és kis híján arccal előre a betonra zuhanok. Bosszúsan odasomfordálok Bran kocsijához, és megvárom.

Körülbelül öt perc múlva csatlakozik hozzám, kezében egy nekem szánt új fagyival.

– Tessék! Nem akartam, hogy üres kézzel menj haza.

Felém tartja, de nem veszem el, mert most már aggódom, hogy ha elfogadom az édességet, azzal belemegyek valamibe, amire nem állok készen.

– Mi volt ez az egész? – kérdezem.

– Micsoda? – pislog ártatlanul, és harap egy darabot a saját fagyijából.

Nem tetszik, hogy ostobának tetteti magát, és ezt a tekintetével a tudtára is adom. Mivel nem teljesen értedem, összeszorítja a száját, és elfordítja a tekintetét.

– Mintha azt mondtad volna, hogy barátok voltunk – emlékeztetem.

Szerencséje, hogy hűvös van, különben az a fagyi most lecsöpögne az ujjaira.

– Azok voltunk. Azok vagyunk – feleli a parkolóórának.

– Akkor miért viselkedsz úgy, mintha valami több lenne köztünk?

Mármint elvileg lehetséges, de kétlem, hogy így lenne. Nem vagyok olyan önhitt, hogy elhiggyem, valahogy sikerült ágyba csalnom a sulis legnépszerűbb srácát és még az irányítónkat is. Ez a sok figyelem – Felicity mérge, a többiek viselkedése a suliban, és ez a ragyogó mosolyú fiú, aki az elmúlt két napban ide-oda furikázott –, mindez olyasmiből fakad, aminek nem sok köze van hozzám. A vihar középpontjában Easton Royal áll. Rajtam csak mellékesen csattan a dolog, amiért a farvizén evezek mögötte.

– Mi bajod Eastonnal? – kérdezem.

A kérdésem megzavarja Brant, annyira, hogy nem válaszol azonnal, hanem a fagyijában keres menedéket.

Megvárom, amíg végez vele, ami nem tart neki sokáig.

– Kedvelem Eastont – mondja. – Ijesztő szélső védő, és örülök, hogy nem kell ellene játszanom a pályán. Jó vele lógni, de...

Mindig van egy „de”. Kezdem felhúzni magam Easton nevében.

– Ha olyan jó srác, talán nem kéne szándékosan kiakasztanod. Nem egy bábu vagyok, amit kedvedre mozgathatsz, hogy másoktól zsebelj be pontokat.

Erre ingerülten rám néz.

– Nem ezt csinálom.

– Akkor magyarázd meg!

– Jól van. – Összefonja a karját a mellkasa előtt. – Ő csak játszadozik a csajokkal, oké? És nem akarom, hogy kihasználjon a jelenlegi állapotodban.

Bran gyengének és sebezhetőnek lát. Egy bajba jutott hölgynek, akit meg kell menteni. Lehet, hogy most nem vagyok a topon, de képes vagyok megvívni a saját csatáimat.

– Nem tudom, mi történt velem az elmúlt pár évben, de ki akarom deríteni, és talán jobb, ha ezt egyedül teszem. Köszí a fagyit és a fuvart.

Azzal elindulok. Bran elkapja a csuklómat.

– Hartley, várj! Sajnálom. Meggondolatlan reakció volt. A húgomat egy Eastonhoz hasonló srác használta ki, és nem akartam, hogy ez veled is megtörténjen. Ennyi az egész.

Finoman lefejem az ujjait a csuklómról.

– Hiszek neked, és értékelem, hogy ennyire aggódsz, de akkor is busszal megyek.

Othagyom a járdán, és a buszmegálló felé veszem az irányt. Korábban sem tűnt helyesnek, hogy Brannel kocsikázzak, de nem értettem, miért. Kedves volt, nem tűnt fenyegetőnek. Nem próbált rám mozdulni. A lehetőségeihez képest válaszolt a kérdéseimre, még a kínosakra is a félrelépésemről. De sosem éreztem magam teljesen fesztelennek a jelenlétében. Csak amikor belebotlottam Eastonba, akkor jöttem rá, hogy miért.

Bűntudat hulláma söpört végig rajtam, amikor felnéztem azokba a tengerkék szemekbe. Úgy éreztem magam, mintha valami rosszat tettem volna. Amikor Bran a vállamra tette a kezét, Easton arcán egy pillanatig döbbenet és sértettség látszott, mielőtt felöltötte az álarcát, és próbálta viccel elütni a dolgot. Olyan rossz érzés volt, mintha Easton legalábbis meztelenül nyitott volna ránk.

És Eastonnak teljesen igaza van. Épp azt teszem, ami ellen az orvos intett. Minden este erőlködve igyekszem visszaemlékezni, hogy ki voltam az elmúlt három évben, és mindennap jön valaki, aki a saját igazságának egy változatát ülteti a fejembe. Vagy én merülök el benne túlságosan. Akárhogy is, az egész egy kátyvasz, mintha a fejem tele lenne M&M's és Skittles darabkákkal. Nem tudom megkülönböztetni a csokit a cukorkától, és ha mégis megpróbálom, valami nagyon furcsa ízt kapok.

Úgyhogy talán nem kéne visszanéznem. Szörnyű, hogy kiesett ez a három év, de nem rosszabb erőltetni az emlékezést és elbukni? Vagy csak nagyon rossz dolgokra rájönni? Talán ez egy ajándék az élettől. Hányan kapnak lehetőséget arra, hogy megszabaduljanak múltbeli bűneik bűntudatától, és szabadon továbblépjenek?

Miért nem fogom ezt fel egy új kezdetnek, és alakítok ki új kapcsolatokat – a szüleimmel, a testvéreimmel, a tanáraimmal és az osztálytársaimmal? Hálásnak kéne lennem. Nem mindenki végezhet az Astor Park Prepben. Szinte bármelyik egyetemre bejuthatok, amelyekre akarok, olyan előnyökhöz fog juttatni az itteni érettségi. *Ennyire* rangos sulis az Astor Park.

Mi értelme mások emlékeinek részleteiből összerakni a múltat? Akkor ezek nem is emlékek, csak történetek, fiktív események. Ha meg kéne filmesítenem a múltamat, én lennék benne a főhős. Valaki, aki magányos, idős embereknek olvas fel az öregek otthonában, aki állatokat ment, vagy árkokat ás a falvakban. Nem ez a gerinctelen felkapaszkodó lennék, aki mindenkit kihasznál a közelében, hogy előbbre jusson.

Ha minden erőmmel emlékezni akarok, vagy a múltbeli tetteimet igyekszem helyrehozni, az inkább árt, mint használ. Nem hagyom, hogy az emlékezetkiesésem irányítson. Ha valakin azt látom, hogy nem kedvel, nem kérdezem meg, hogy mit tettem, csak bocsánatot kérek. Nem fogok a Kyle-től és Felicitytől hallott történeteken gondolkodni, mert bár igaz dolgokat is meséltek, nem sokat segítettek.

És akkor mi van, ha nem emlékszem a szédítő, édes érzésre, amikor először fogtam meg egy fiú kezét, vagy a dicsőséges érzésre, amikor jó jegyet kaptam egy feladatra, amivel sokat szívtam? Vagy arra a melegségre az ünnepek alatt, amikor a fa mellett ültem, karácsonyi dalokat énekeltem, és ragyogtam a boldogságtól, míg a szeretteim kibontották a tőlem kapott, gondosan kiválasztott ajándékokat? Ez mind nem számít, mondom magamban. Létrehozhatok új emlékeket. És ezeket nem fogja átítatni az a rettenetes erkölcsi hozzáállásom, ami az esés előtt jellemzett.

Felszállok a buszra, bedobom az aprót a viteldíjért, és leülök az egyik hátsó ülésre.

Ismét megtapasztalom majd ezeket az első dolgokat. Az első szerelmet. Az első csókot. Az első alkalmat. Letörölöm a könnyeket az arcomról. Ez tényleg inkább egy csoda. Sós patak kezd becsordogálni a szám szélén. Gyorsabban folynak a könnyeim, minthogy el tudnám őket tüntetni.

Igazi áldás.

Ezt egészen hazáig ismételve magamban, remélve, hogy mire belépek az ajtónkon, már el is hiszem.

16. FEJEZET

Easton

– UH, OLYAN BÚZ VAN ITT, MINT EGY SZESZFŐZDÉBEN – hallatszik valahonnan föntről Ella hangja. Mintha egy hosszú csövön keresztül beszélne.

Intek neki, hogy jöjjön közelebb.

– Mit mondtál?

– Hogy bűzlesz.

Valami nedves és nehéz csapódik az arcomnak.

– Mi a franc?

– Nem beszélnél kicsit érthetőbben? Egy szavadat sem értem. Teljesen érthetően beszélek. Tökéletesen ejtem ki a szavakat. Biztos valami baj van a hallásával.

– Mi a baj?

– Uh! Sawyer. Sawyer! Ó, remek! Te is részeg vagy. Egyszerűen csodás. Bocs, Callum, de egyik fiad sem tud most beszélni. Felhajtottak egy üveg vodkát.

Felemelem az ujjaimat. Valójában hármat. Elég sértő tőle, ha azt hiszi, hogy egyetlen, szinte üres üveg után leállunk.

– Öntsem le őket vízzel? Az előbb dobtam egy nedves kéztörölőt Easton arcára, de szinte meg sem mozdult. Oké, megpróbálom megint.

Egy kéztörölő! Hát akkor ez az az izé rajtam. Lesöpöröm az arcomról. Két próbálkozás után sikerül annyira megszabadulnom tőle, hogy rendesen kapjak levegőt.

– Add ide a te...

Placcs!

A rám zúduló víz elfojtja a szavaimat. Azonnal felülök a kanapén, és dühösen pislogok Ellára a szemembe csöpögő vízen keresztül.

– Mi a franc?

– Ez bevált – mondja a telefonba meglepetten.

Meghallgatja, mit mond a másik fél – mintha Callumot említette volna –, és odadob nekem egy törülközőt.

Elkapom, és megtörölöm az arcomat. Közben végig rajta tartom a szemem, hátha ismét úgy dönt, hogy rám borít egy vödör vizet. Az agyam lassan kezdi feldolgozni az információkat. Apuval beszél.

– Fogalmam sincs, képes-e beszélni. Egy törülközőt szorongat, és valószínűleg épp a nyakamat képzeleli a helyére.

Nem fogom megfojtani, de azért dühös vagyok. Ellával mindig közel álltunk egymáshoz. Nem gondoltam volna, hogy így beköp apunál az ivás miatt.

Felpattanok a kanapéról, és kikapom a telefont a kezéből.

– Milyen Dubaj?

Tessék! Tökéletesen emlékszem mindenre. Kis győzelmem kábé egy másodpercig tart, mert utána a szoba forogni kezd. Apu mond valamit, amit nem értek, mert nehéz úgy figyelni rá, hogy közben arra koncentrálok, ne dobjam ki a taccsot a márványasztalra.

– Meg tudnád ismételni? – kérdezem.

– Arra kértelek, hogy vigyázz a többiekre, amíg nem vagyok otthon. Azt ígérted, menni fog.

Szünet. Gondolom, valamiféle feleletre vár.

– Megy is.

– Úgy, hogy leitatod a kiskorú öcsédet abban a kórházi szobában, ahol a kómában lévő ikertestvére fekszik?

A gyomrom rándulásának ezúttal semmi köze a bevitt piához.

– Hát, ha így fogalmazol, akkor tényleg rosszul hangzik – sütök el egy szar viccet.

Hosszú csend áll be a vonal másik végén, miközben apu nyilván arról fantáziál, hogy lehajít a százötödiken lévő hotelszobájának az erkélyéről.

– Egyre csak várom, hogy végre felnőj, Easton. Már tizennyolc éves vagy. Isten irgalmazzon a Bayview-n kívül élő embereknek, mert nemsokára rájuk szabadítalak.

Úgy hangzik, mintha valami természeti katasztrófa lennék... Bár nem én mondtam egyszer Ellának, hogy mi, Royalok olyanok vagyunk, mint egy hurrikán? Talán mégsem jár annyira távol az igazságtól. De azért nem frankó hallani, ahogy apu így lehord. Egy újabb adag vodka sokkal elviselhetőbbé tenné ezt a kioktatást. Körülnézek a szobában, a hátizsákomat keresem. Mindet megittuk, vagy maradt legalább egy üveg?

– Amíg be nem bizonyítod, hogy képes vagy felnőttként viselkedni, addig gyerekként foglak kezelni. Azaz a repülők után a kocsidtól is eltiltalak.

– Nincs kocsim. Furgonos srác vagyok.

– Istenre esküszöm, Easton Royal... – robban. – Ez nem vicc. Az élet nem vicc. Veszélyes a viselkedésed. Szedd össze magad, különben a következő félévet katonai iskolában töltöd!

Innentől kezdve felejtsd el az autódat és a zsebpénzedet! Ha akarsz valamit, előbb tőlem kell engedélyt kérned rá, és írásban. Megértettél?

– Szerintem az egész emelet megértett – felelem.

Végigfuttatom a nyelvemet kiszáradt számon. Szörnyen szomjas vagyok. Hol van az az átkozott üveg?

– Engem csak egy ember érdekel, de szerintem neki hiába beszélek. Huszonnégy órán belül otthon vagyok. Addig lehetőleg ne cssesz el túl sok mindent! – mennydörgi, majd lerakja.

A telefonra bámulok.

– Egyszerűen kinyomott.

Ella kiveszi az eszközt a kezemből.

– Talán meglep? Berúgtál egy kórházban, Easton! Az öcséd még mindig ki van ütve. Az, akinek megszakad a szíve, mert a legjobb barátja és ikertestvére kómában van. Te meg csak viccelődsz vele, mert valamiért nehezedre esik bocsánatot kérni. Szeretlek, East, de kezdesz teljesen szétesni.

Sötét, gonosz érzés duzzasztja a mellkasomat.

Nem is a család tagja. Nem Royalnak hívják. Hanem O'Hallorannak. Nem is kéne itt lennie. Csak azért lakik nálunk, mert apu megsajnálta, amikor árvaként valami mocskos klubban sztriptíztelt. Aztán úgy biztosította a helyét a családban, hogy a tesómmal kavár. Ráadásul...

– Durand itt van, majd ő itt marad az ikrekkel. Hazaviszlek.

Apu sofőrje belép a szobába, nagy markában egy feltekert magazint szorongat.

Lenyelem a dühös szavakat.

– Klassz.

Odabaktatok a táskámhoz, a vállamra vetem, és úgy teszek, mintha a belőle jövő koccanást két üdítő okozná, nem pedig az üres Smirnoffos üvegek. Belém mar a szégyen, és nehezemre esik Ellára nézni. Ha tudná, mit gondoltam, fájna neki.

Mikor lettem ilyen seggfej? Ez mindig Reed szerepe volt. Én a bulizós Royal vagyok. Aki tudja, hogyan érezze jól magát. Vajon Ellának igaza van? Tényleg kezdek szétesni?

A kórház teszi. Hart Brannel mutatkozik, Seb pedig még mindig kómában van, és ez megőrjít. Megzabolázom az érzéseimet, emlékeztetem magam, hogy Ella az én oldalamon áll, még ha most nem úgy viselkedik is, és kilépek mögötte a szobából. Egyikünk sem szól, amíg végigmegyünk a folyosón, és amíg beszállunk a liftbe. A csend nehezen, kínosan ránk telepszik, mintha Ella tudná, mit gondoltam korábban.

Próbálom oldani a hangulatot.

– Ami azt illeti, a kórház a legjobb hely arra, hogy berúgj. Ha baj van, biztos akad egy nővér, aki ráköt az infúzióra.

Ella felsóhajt.

– Ja, biztos erre gondoltál, amikor újratöltötted a kiskorú öcséd poharát.

– Az ikrek folyton isznak, Ella. Szerinted Sawyer most először rúgott be?

– Nem ez a lényeg. Nem szabadna innia, amikor ennyire kivan Seb miatt...

– Te lettél a rendőrfőnök, mióta utoljára láttalak, vagy mi? – csattanok fel.

Csak nagy nehezen tudom visszafogni magam, hogy ne essek teljesen neki. Komolyan azt akarja, hogy előhozzam a nyomorult múltját?

– Bocs, hogy törődöm veletek – vágja vissza.

Ismét elnehezül a mellkasom.

– Nézd, Ella, már van apám, úgyhogy kurvára jó lenne, ha leszálnál rólam – morgom.

– Rendben van. – A levegőbe dobja a kezét, és dobbant egyet. – Csak aggódom miattad, oké? Szeretlek. Nem akarom, hogy egy hullazsákban végezd!

– Ja, hát, ott fogom végezni, ha nem engedhetem ki néha a gőzt – üvöltöm.

– Minden rendben?

Mindketten megpördülünk, és egy zsaruval találjuk magunkat szembe, aki aggódalmasan méreget minket. Apu szívrohamot kap, ha azzal hívják fel Dubajban, hogy Ellával bevittek minket a dutyiba, mert veszekedtünk. Nem tudom, hány traumát képes még elviselni a családom.

– Igen – válaszolom.

– Igen – mondja Ella velem egyszerre. – Épp menni készültünk teszi hozzá, majd megragadja a kezem. Hagyom, hogy maga után húzzon, amíg elérjük a kocsiját.

Lerázom magamról, beszállok, és teljesen hátratulom az ülést. Úgy döntök, jobb, ha befogom, úgyhogy becsukom a szemem, és alvást színlelek.

Sajnos Ella még nem végzett velem.

– Val látott téged Felicityvel az IC-ben. Mit akart?

A francba, mindenütt ott vannak a kémjei!

– Leszopni.

Felrakom a lábam a műszerfalra, mert Ella kis autójában nincs elég helyem. Hogy fér el itt egyáltalán Reed? Lefogadom, az öregem azért ezt a Matchbox méretű autót választotta Ellának, hogy Reeddel ne legyen helyük egymásba gabalyodni – nem mintha ez kedvüket szegte volna. Ezek ketten folyton

egymáson lógnak, és a szobájuk kábé három méterre van egymástól. Csak azért nem dugnak, mint a nyulak, mert Reed most nincs itt. Hét közben az egyetemen van, így Ella a legtöbb estéjét egyedül tölti.

Gondolom, a számítógépükön keresztül csinálnak mocskos dolgokat, de nem igazán érdekel a nemi életük, főleg hogy nekem mostanában nem jutott ki a jóból. Hartley-val nem jutottunk el odáig – persze nem azért, mert én ne próbálkoztam volna. Még nem állt készen, úgyhogy kénytelen voltam visszafogni a farkam. Nem volt könnyű. A zsebhoki sosem olyan jó, mint egy csajban lenni.

– Mi volt ez a sóhaj? – kérdezi Ella. – Felicity?

– Egek, dehogy! Arra gondoltam, hányszor kellett maszturbálnom, mert Hartley nem állt készen a szexre.

Ella felnyög.

– Most komolyan, East! Ezt az információt megtarthattad volna magadnak.

– Bébi, te kérdezted, miért sóhajtottam. Én csak válaszoltam. Ha nem tetszik, ne kérdezősködj!

– Jól van. Jól van – süpped bele az ülésbe.

Nem fogom magam rosszul érezni, amiért rámordultam. Vagy amiért megosztottam vele egy buja gondolatot. Ella beköpött. Ha nem érdekli az életem, akkor meg kell tanulnia, hogy ne üsse bele mindenbe az átkozott orrát.

– Hol van a pótkulcsod? – kérdezem.

– Minek kell?

– Mit gondolsz? – ráncolom a homlokomat a hülye kérdésre.

– Nem adom kölcsön a kocsimat, Easton. Callum azt mondta, nem segíthetünk neked.

Ahhoz képest, hogy régen sztriptízelt a megélhetéséért, elég szigorúan veszi apu szavait.

– Ella, nem kell mindig ilyen szófogadónak lenni. Nem tartozunk Callumnak magyarázattal. A Royal fiúk maguk hozzák a szabályokat. Mi irányítunk, együtt erősek vagyunk. Csak akkor van baj, ha egymás közt marakodunk.

– Komolyan így hiszed?

– Nem csak hiszem. Így van.

Talán elfelejtette a saját múltját? Azt, amikor kiálltunk mellette, a Royal névvel támogattuk, és rohadt pajzsként védelmeztük? Most már tényleg kezd idegesíteni.

– Nem is tudom, East. Emlékszel, mit mondtál korábban? Hogy ti csak rombolni tudtok, de építeni nem? Mintha az összeomlás szélén állnánk. Az Elmebaj Kőszirtjén, ami egyetlen rossz döntésünkkel szétporladhat alattunk.

Próbálok viccel elütni a dolgot, mert ha nem teszem, talán leordítom a fejét.

– Csak azért gondolkodsz így, mert farokelvonási tüneteid vannak. Felajánlanám az enyémet, de nem hiszem, hogy Hartley örülne neki.

Már ha ismét emlékezni fog arra, hogy járunk.

– Jesszus, Easton! Nem minden a szexről szól, oké? A családunkról beszélek. Sebastian kómában van. Sawyer egyre jobban kikészül attól, hogy Seb nincs magánál. Gideon csak Savannah-val foglalkozik, és nem lát tovább a mellénél, Reedet pedig leköti az egyetem. Most nekünk – lengeti meg az ujját közöttünk – kell felnőttként viselkednünk.

– Ez a baj veled, Ella. Nem fogod fel, mit jelent valójában Royalnak lenni. A felnőtt viselkedés azoknak való, akiknek nincs öröksége vagy öt számjegyű heti zsebpénze. Azért, hogy a

király gazdaságunk tovább düböröggjön, el kell költenünk ezt a pénzt. Azaz eljárunk szórakozni, és minden lehetőséget megragadunk, hogy jól érezzük magunkat.

– És ezt mégis hogy akarod megtenni, amíg Seb kómában van? Mert Callum az összes pénzt bevetette, de Seb még nem tért magához. És láttad a másik öcsédet? Olyan, mint egy zombi. Mintha ő is kómában lenne, csak alva járna.

Hosszan, idegesen kifújom a levegőt.

– Igazi partigyilkos vagy. – Az öregem tavaly, az egyik nagyobb piálásom után elvette a pilótaengedélyemet. Gondoltam, elég, ha várok. Végül úgyis megenyhül. Idáig mindig így történt. Ezúttal azonban nem. Csak még rosszabb lett. – Nem hiszem el, hogy apu eltiltott a furgontól.

Mármint persze, ha nem lettem volna részeg, nem szólalkozom össze Hart apjával, azaz Hart nem hajt el feldúltan, Seb gyorshajtása meg ismét észrevétlen maradt volna. De akkor is, az egy dolog, ha büntudatom van miatta, és más, ha apám engem hibáztat.

Ella szomorú pillantást vet rám.

– És a motortól is. Teljes szobafogság. Nemcsak a repülést felejtheted el, de az összes egyéb motorral működő járművet is. Azt mondta, mostantól Durand visz mindenhova.

– Még csak nem is én szenvedtem balesetet. Hanem Seb.

De ezt nem mondom akkora meggyőződéssel, mert elég nagy büntudatom van miatta.

– És most meg is fizet érte, nem igaz? Callum nem akarja egy másik fiát is elveszíteni.

– Ugyan már, Ella! Tudod, hogy ez hülyeség. Egyszerűen veszek egy másik kocsit. Könnyedén megtehetem a számlámon lévő pénzből.

Ráadásul nem csak egy számlám van. Ott van a folyószámlám, a megtakarítási számlám, a pénzüpiaci számlám, a bróker számlám és persze az örökségem, amire egy vagyonkezelő figyel. Szóval apu letiltott az örökségemből jövő zsebpénzről? Nagy ügy!

Ella elfordítja a tekintetét, és kinéz az ablakon. Gyanúsán nem felel semmit, úgyhogy előveszem a mobilomat, és megnyitom a bankom appját. Igen, lenullázták. Megnyitom a részvényeim alkalmazását is, de be sem tudok lépni. Megváltoztatták a jelszót. Ránézek a többi appre, de azokat is elzárták előlem.

– A kibaszott életbe! – A műszerfálnak hajítom a telefonomat. Keserves reccsenés hallatszik, ahogy a földre esik. Felveszem, és végighúzom az ujjamat a törött kijelzőn. – Honnan tudsz te erről? – faggatom alig fékezett ingerültséggel.

Továbbra sem bír a szemembe nézni.

– Callum írt, és kért, hogy vigyelek haza. Egy csomószor hívott. Aggódott.

– Az a seggfej mindig hagy inni, amikor otthon vagyok.

– És a hangsúly az *otthonon* van – üvölti. – Amikor otthon vagy, tud rád figyelni. De, East, néha túl messzire mész. Sawyernek ebben az állapotban nem szabadna innia. Már így is teljesen kész van.

– Igen? Akkor azok után, amiken keresztülmegy, miért ne lehetne egy rohadt nyugodt perce, amikor nem kell gondolnia semmire? – ordítok én is. – Csak ezt akarjuk! Hogy a kurva hangok a fejünkben befogják egy kicsit!

– Reed szerint...

Most már csak úgy lángol bennem a düh.

– Kurvára nem érdekel, mit mond Reed!

A tesóm és feltételezhetően a legközelebbi barátom összeesküdött ellenem. A családukban mindig is én voltam a kakukktojás. Reed és Gid a legidősebbek. Mindig is szuper elcseszesettek voltak, de összetartottak, megőrizték a titkaikat, ami majdnem Ella életébe került, és amitől Reed majdnem a börtönben végezte. Az ikrek lényegében egy egységet alkotnak. Szavak nélkül is megértik egymást, ugyanazokra az órákra járnak, cserélgetik egymás között a ruháikat, egy sportcsapatban játszanak, ugyanazzal a csajjal kefélnek.

Anyu ezért külön odafigyelt rám. Ezért szívóznak most velem. Reed féltékeny, mert mindig is több időt akart tölteni anyuval, de ez nem történt meg. Most ellenem fordította Ellát.

– Ne légy dühös! – mondja Ella.

Majdnem leharapom a nyelvem, annyira igyekszem visszafogni a szavaimat. Amint lefékez a házunk előtt, kilövköz az ajtón. Utánam kiált valamit, de nem érdekel annyira, hogy odafigyeljek. Ha ki akarnak szorítani a családból, akkor átkozottul jó munkát végeznek.

Felvonszolom a seggem az emeletre, a beépített szekrényemhez. Megnyomom a gombot a központi polc alatt, és kivárom azt a tíz hosszú másodpercet, amíg a burkolat egy része felemelkedik mögöttem. Amint megjelenik a széf, beütöm a kódot, és kiveszem a pénzt. Nem sok, csak ötezer dollár, de biztos találok valahol a városban egy pókerjátszmát, ahol nyerhetek még hozzá valamennyit. A Louis Vuitton bőröndömet megpakolom pár alsóneművel, egy váltás ruhával, a hülye Astor Park-os egyenruhámmal és tisztálkodószerekkel.

Amint ezzel végeztem, felhívom Pasht, a kevés normális emberek egyikét, akit ismerek. A srác minden napszakban elérhető. Ahogy az sejthető, a második csengetésre felveszi.

– Mi újság, haver? Épp benne vagyok valamiben. – Úgy hangzik, mintha erőlködne.

– Kéne egy fuvar.

– Mi történt a furgonoddal?

– Szerelőnél van.

– Nincs egy rakat kocsitok? Ó, a rohadt élet! Ott jó, bébi.

A szememet forgatom. Naná, hogy Pash még egy menet közben is képes felvenni a telefont!

– Az öregem összezsínálja magát a félelemtől, hogy egy másik gyereke is kórházban végzi. Csak Ella vezethet.

Pash ezúttal nem az élvezettől nyög fel. Az Astor Parkban jól ismert tény Ella csigalassú, ötvenöt kilométer per órás vezetési stílusa.

– Haver, nagyon sajnálom. Tudnál adni... Várj egy kicsit, bébi!

Elhallgat, nyilván azt próbálja kiszámolni, mikor végez.

– Hagyd csak! – Annyira azért nem vagyok megszorulva, hogy félbeszakítsam a barátom szórakozását. – Hívok egy taxit.

– Hála az égnek! – mondja megkönnyebbülten. – Később beszélünk.

– Nem fontos.

– De, de. Nem tart sokáig. Aú! A jó életbe! Nem, te is sorra kerülsz. Megbeszéltük. A francba! – mondja a telefonba. – Mennem kell.

Elfojtok egy nevetést, máris kicsit jobban érzem magam. Elég elcseszett az életem, de a többieké a rendes kerékvágásban folytatódik.

Kimegyek a házból, hogy Ellával ne cseszegessük egymást még jobban. Végigsétálok a hosszú felhajtón a kapuig. Amíg a taxira várok, megnyitom a Hartnak írt üzeneteimet. Még

mindig nem olvasta el őket. Ettől egyszerre leszek dühös, szomorú és ideges. Mi a fenéért lóg Brannel? Rá emlékszik, de rám nem? Ettől a gondolattól legszívesebben az aszfalthoz csapnám a már így is törött telefonomat, amíg már csak egy halom apró fémdarab marad belőle. De persze ha kinyírom a mobilomat, és Hart üzeni akar, akkor hiányozni fog.

Mit művel Bran? Játszadzik vele, mint Felicity? Megpróbál bejutni a bugyijába most, hogy sebezhető? Miféle nyomorult seggfej viselkedik így? Végiggörgetem a kontaktjaim listáját. Tuti itt van valahol. Biztos megvan a száma.

– Megvagy! – mondom, amikor megtalálom a nevét. Küldök neki egy üzenetet.

Ne szórakozz a csajommal!

Azonnal válaszol.

Csak vigyázok rá.

Én: Az nem a te dolgod.

Bran: Te nem vagy mellette.

Dehogynem, gépelem be, de még mielőtt elküldeném, rájövök, hogy a vádaskodása jogos lehet. Ennek a szemétládának igaza van. Nem vagyok suliban. Ő viszont igen. Amíg Seb felett őrködöm a kórházban, Hartley egyedül van az Astor Parkban.

Anélkül, hogy válaszolnék Brannek, visszacsúsztatom a mobilt a zsebembe. Ezt most egy időre elengedem, mert bármennyire is kiakadtam rá, amiért az én területemre tévedt,

Mathis jó srác. Ő majd... – összeszorítom a fogam, a kezem ökölbe szorul –, ő majd vigyáz Hartley-ra a suliban. Hartley-nak szüksége van rá.

De Bran jobban teszi, ha megtartja a kurva három lépés távolságot.

– A város keleti felébe mész? Biztos? – kérdezi a sofőröm tíz perc múlva, miután becsusszanok a hátsó ülésre. Vézna fickó, az orra túl nagy az arcához képest. Megkocogtatja a kijelzőjét, mintha biztosra venné, hogy meghibásodott.

– Aha.

– Itt dolgozol? – kérdezi a ház felé biccentve.

– Olyasmi.

A fülemre húzom a fejhallgatómat. A sofőr veszi az adást, és befogja. Ahova megyek, szöges ellentétben áll azzal, ahonnan távozom, de ez az egyetlen hely, ahol meghúznám magam.

Hartley nincs ott, de az az otthona. És most már az enyém is.

17. FEJEZET

Hartley

ESTE ELGONDOLKODOM, hogy vajon tényleg elküldtek-e itthonról. Valószínűbbnek tűnik ugyanis, hogy megszöktem. A Wright ház igazi rémálom. Apu a hét minden napjának mind a huszonnégy órájában a telefonján lóg. A húgom, akiről emlékszem, hogy sokszor kedvetlen volt, igazi ördögfajzattá vált, és valószínűleg képes lenne álmomban végezni velem. A nővérem ide sem dugta a képét, mióta itthon vagyok. Anyu pedig állandóan egy bizonyos Mrs. Carringtonról beszél. Ezen a héten Mrs. Carrington leveskúrát tart.

– Mi is kipróbálhatnánk – veti fel apunak, aki épp magába tömi a zöldséges főtt marhát és az édesburgonyát.

Közben nem néz fel a telefonjáról.

– Nagyon tápláló. Csinálhatnánk zöldség- és csontleveseket. Mrs. Carrington felolvasott nekünk egy cikket egy Los Angeles-i cégről, akik havi adagokat árulnak. Nagyon jó áron adják, de ha szerinted inkább ne fizessünk érte, akkor biztos én is elő tudok rukkolni pár saját recepttel.

– El tudjátok ezt hinni? – mondja apu, és meglengeti felénk a telefonját. – Callum Royalt újabb díjra jelölik a nemeslelkűségéért. Hát Bayview-ban senki sem lát át a

jöttment jótékonyságán? Csak lefizeti az embereket, hogy ne lássák, milyen korrupt seggfej.

– Callum Royal családja már körülbelül öt generáció óta itt él – feleli anyu könnyedén. – Nem hívnám jöttmentnek.

Apu az asztalra csap, mire mind összerezzenünk.

– Te még Hasfelmetsző Jacket is megvédenéd, ha elég pénze lenne.

Anyu elsápad, Dylan pedig úgy fest, mint aki legszívesebben az asztal alá süllyedne.

– Ez nem igaz, John. Tudod, hogy én sem kedvelem Royalékat.

Anyu a kezembe nyomja a krumplistálat, és int, hogy szedjek még belőle apunak. Apu már repetázott egyszer. Talán anyu abban reménykedik, hogy ha aput elfogja a kajakóma, már nem lesz rá dühös.

Az alatt a rövid idő alatt, mióta hazajöttem a kórházból, megtanultam, hogy jobb nem felhúzni apámat. Elég heves a vérmérséklete, és szívesen ócsárol másokat, ami, gondolom, a tárgyalóteremben jól jön. Megcsörren a telefonja, és ott, a vacsoraasztalnál felveszi.

Senkit sem ér váratlanul, úgyhogy én is úgy teszek, mintha ez teljesen normális lenne, bár közben elég furcsának találom. Miért nem áll fel, és megy a dolgozószobájába? Miért nem várja meg a vacsora végét?

– Milyen volt ma az iskolában? – kérdezi anyu, hogy elterelje a figyelmemet.

Működik. Elfordulok aputól.

– Jó – hazudom.

Vagy ez talán mégsem hazugság, hanem reménykedés. Arról a jövőről beszélek, aminek a létezésére vágyom.

Dylan felhorkan velem szemben. Nincs jó passzban, mióta hazajöttem a kórházból.

Leteszem a kanalamat, és türelmet erőltetek magamra.

– Most meg mi van? – kérdezem. – Megint rosszul eszem?

Tegnap este a húgom közölte velem, hogy olyan undorítóan rágok, hogy hánynia kell tőle. Utána öklendező hangokat hallatott az asztalnál, amíg apu rá nem üvöltött, hogy menjen a szobájába.

– Minden rossz, amit teszel. Nem kéne itt lenned.

– Tudom. Már vagy milliószor közölted velem, mióta hazajöttem a *kórházból* – hangsúlyozom ki az utolsó szót, de a kis mocskot nem érdekli. Sőt, szerintem ha biztosra venné, hogy megúszná, vissza is küldene oda.

– Undorító vagy.

– Kösz a véleményedet, amire senki sem volt kíváncsi.

– Bárcsak ott maradtál volna New Yorkban!

– Hallottalak a tucatnyi korábbi alkalommal is, amikor ezt mondtad.

– Undorító vagy.

– Ezt is mondtad már.

– De még mindig itt ülsz, és kénytelen vagyok bámulni az ocsmány képedet. – Dylan anyuhoz fordul. – Miért jött vissza? Apu azt mondta, soha többé nem akarja látni.

– Elég legyen, Dylan! – szól rá anyu, és büntudatosan pillant felém.

Apu soha többé nem akart látni? Rámeredek, de még mindig leköti a hívás.

– Rengeteg riporter lesz – mondja éppen. Izgatottnak hangzik.

– Azt mondtátok, mindent tönkre akart tenni, és ezért meg kellett büntetni – folytatja a húgom.

– Elhallgass, Dylan! Fejezd be a vacsorádat! – Anyu vékony vonallá préseli a száját. – Te pedig, Hartley, tedd be az egyenruhádat a szárítóba, hogy holnapra friss illata legyen!

– Igenis, asszonyom.

Ügyetlenül felállok, a csípőmmel meglököm az asztalt, mire Dylan majdnem teli poharából kilöttyen a tej.

– Istenem, milyen béna ribanc vagy! – vicsorogja.

– Elég legyen! – üvölti apu.

Mindhárman meglepetten ugrunk egyet. Nem vettem észre, hogy letette a telefont. Dylan döbbszerű tekintetéből ítélve ő sem, különben nem beszélt volna csúnyán.

– Elég legyen! – ismétli apu megvetően. – Elegem van a trágár beszédedből. Szeded a gyógyszeredet?

Ökölbe szorul a keze.

Hátrébb húzódok. Velem szemben enyhe félelem suhan át Dylan arcán.

– I-i-igen – dadogja, de annyira egyértelmű, hogy hazudik, hogy együttérzően megrándul a szám.

– Miért nem szedi az átkozott gyógyszert? – üvölti apu anyunak. Anyu összegyűri a szalvétát a kezében.

– Minden reggel odaadom neki.

– Ha így lenne, akkor nem viselkedne ilyen lehetetlenül, nem?

Hirtelen ellöki magát az asztaltól, mire minden meginog rajta. Dylannek könnyek szöknek a szemébe.

– Beveszem majd – motyogja. – Csak ma hagytam ki.

Apu már nem figyel rá. Kiment a konyhába, ahol most kiránt egy fiókot, és előkap belőle egy gyógyszeres üvegcsét. A

borostyánszínű tégellyel a kezében visszamasírozik, és levágja az asztalra.

– Vedd be! – parancsolja.

A húgom úgy bámul az üvegcsére, mintha mérge lenne. A keze lassan felemelkedik az öléből, ami apunak nem elég gyors.

– Elegem van a hülyeségeidből. – Elkapja előle az üvegcsét, lecsavarja a tetejét, és kábé a pirulák felét kiönti a tenyerébe. – Egy szeszélyes kis élősködő vagy, aki úgy káromkodik, mint valami útszéli kurva. Nem tűröm tovább. Megértetted?

Addig szorítja Dylan száját, amíg az kinyílik.

– Hagyd abba! Beveszem! – kiáltja Dylan. Könnyek csordulnak végig az arcán.

– Apu, kérlek! – mondom, és átnyúlok az asztalon, mintha valahogy megállíthatnám.

Ez kész agybaj. Túl erősen szorítja Dylant. A húgom állkapcsának a bőre elfehéredik ott, ahol apu ujjai markolják.

– Ül le! Megmondtam, hogy rossz hatással van Dylanre. Nem lett volna szabad visszaengednünk az otthonunkba. – Dylan szájába présel két tablettát, és láthatóan nem vesz tudomást a kezére hulló könnycseppekről. – Nyeld le! Hallod? Most azonnal nyeld le!

Erővel becsukja Dylan száját, majd nagy kezével eltakarja az orrát és az ajkát, amíg Dylan nyel.

Anyura pillantok segítségért, de még csak ránk se néz. Tekintetét a hátsó falra szegezi, mintha azzal, hogy úgy tesz, mintha nem látná ezt az örületet, az megszűnne létezni.

– Lenyelted? – kérdezi apu.

Dylan elkeseredetten bólint, de apu még nem engedi el. Ismét szétfeszíti az állkapcsát, ujját a szájába dugja, addig mozgatja benne, amíg Dylan már öklendezik.

Végül apu elégedetten elereszti, leül, nyugodtan megtörli a kezét egy szalvétában, majd felveszi a telefonját.

– Elmehtetek? – kérdezi Dylan mereven.

– Persze, drágám – feleli anyu, mintha semmi különös nem történt volna.

Dylan elmenekül az asztaltól. Ámulva nézek utána.

– Én...

Hogy mondod meg a szüleidnek, hogy nem értesz egyet a nevelési módszereikkel? Hogy ez így nincs rendjén? Hogy nem szabadna így bánniuk a gyerekeikkel?

– Tudom, hogy feldúlt vagy, Hartley – mondja anyu –, de a húgodnak tényleg szüksége van erre a gyógyszerre. Néha, ha nem veszi be, kárt tesz magában. Az apád csak próbálja megvédeni.

– Nem úgy tűnt.

Azzal minden további nélkül kisietek az étkezőből, Dylan után.

Bezárkózott a szobájába. Hallom az elfojtott sírását. Az állkapcsom együttérzően megfeszül.

– Szia! Én vagyok.

– Menj innen! – morogja. – Minden rendben volt, amíg vissza nem jöttél.

– Kérlek, csak segíteni akarok.

– Akkor hagyj békén! – kiáltja. – Bár meghaltál volna abban a balesetben! Menj innen, és soha ne gyere vissza!

Elhátrálok az ajtótól. Csak kiborult. Nagyon kiborult, és ugyan ki ne borult volna ki? Ha apu az én arcomat ragadta volna meg, és az én torkomon döntötte volna le a tablettákat, én is a szobámban sírnék. De Dylan szavai mögött ennél több van. Mintha dühös lenne rám valami miatt. A fogadalmam,

hogy magam mögött hagyom a múltat, hülyeség. Nem léphetek tovább, amíg mindenki más az emlékei alapján reagál a jelenlétemre. Bár emlékeznék erre! Ha csak egy emlékemet nyerhetném vissza, azt választanám, amikor a kapcsolatom megromlott Dylannel.

Az ajtónak támasztom a homlokomat.

– Sajnálom – mondom neki. – Sajnálom, hogy megbántottalak. Nem emlékszem rá, de sajnálom.

Csak csend érkezik válaszul, ami ezerszer rosszabb, mintha sértegetne.

– Sajnálom – ismétlem. – Sajnálom. – Lejjebb csúszom, amíg végül ülésbe érkezem. – Sajnálom.

Addig ismételve újra és újra, amíg belefájdul a torkom, és elzsibbad a fenekem. És még akkor sem jön válasz.

– Hartley, gyere el a húgod ajtajától! – szól rám anyu.

Felé fordulok, épp jön fel a lépcsőn. Félúton megáll, és int, hogy menjek oda hozzá. Megrázom a fejem, mert nincs annyi erőm.

– Nem emlékszel, hogy a húgod beteg?

Megint megrázom a fejem. Még gyerekként emlékszem Dylanre. Szeszélyes gyerekként, de akkor is gyerekként. Ez a tizenhárom éves lány a felnőtté válás küszöbén még új nekem.

– Azért lesz ilyen, mert nem szedi a gyógyszerét. – Anyu körkörös mozdulatot tesz a kezével. – Aztán apád dühös lesz. – Ingerülten legyint. – Ez egy ördögi kör. Ne vedd magadra!

Bólintok, jólesik ez a feloldozás, még ha nem is érdemlem meg.

– Gyere el onnan! – int ismét, hogy csatlakozzak hozzá.

Lassan a lépcsőhöz kúszok, a fenekemen csúszok le egyesével a fokokon, mint gyerekkoromban.

Anyu pénzt nyom a kezembe.

– Vidd el a kocsit, és találkozz a barátaiddal! Biztos van olyan hely, ahova ki tudsz mozdulni. Csak amíg apád lenyugszik.

Nem akarok elmenni. Be akarok mászni az ágyamba, hogy a fejemre húzzam a takarót, és addig aludjak, amíg ez a rémálom véget ér.

– Hová menjek? – kérdezem rekedten.

Anyu arcán ingerültség suhan át.

– Menj, legyél a barátaiddal! Még nyolc óra sincs. Biztos kint vannak valahol a városban.

– Nem hiszem, hogy...

– Ne is higgy semmit! Csak menj!

És így kötök ki anyu Acurájának volánja mögött, a közlekedési lámpát bámulva a Nyugati és a Nyolcvanhatodik utca kereszteződésénél. Nem tudom, merre menjek. Nem tudom, hová tartozom. Nem tudom, képes vagyok-e még egy napot elviselni így anélkül, hogy teljesen összeomlanék.

18. FEJEZET

Easton

– PASH, ÁSZ VAGY, HAVER – kurjantom, ahogy kipakolok a papírzacskóból, amit öt másodperce kaptam ki a kezéből. – Nagyon dühös volt a csajod?

– Ígértem neki egy Birkint, úgyhogy kutypapózban lenyomhattam, és még így is melegen tartja a helyem. Hát ez... érdekes – jegyzi meg, ahogy körülnéz a lakásban. – Valami társadalmi kísérletet végzel zöldórára, mint Barnaby Pome tavalý?

– Mi? Nem. – Csókot nyomok a két üveg Cirocra, majd felsorakoztatom őket a pulton a két pohár és a zacskó jég mellett, amit a sarki kisboltban találtam. Ki gondolta volna, hogy a jeget zacskóban árulják? – Pome egy idióta. Nem lett férges, vagy szedett össze valami más elcseszett dolgot? Nem is járok zöldórára.

A környezettudatos életmód elég hülye tantárgy az Astor Parkban. Lehet, hogy jó szándékkal találták ki, de mi, Astorosok értünk hozzá, hogyan csesszük el a dolgokat. Az egyik srác majdnem felgyújtotta a sulit, amikor megpróbálta elfüstölni az egyik osztálytársa kenderből készült ruháját. Egy lány kórházba került, miután megpróbált egy hónapig egy fán

élni. A legrosszabb azonban Barnaby Pome volt, aki úgy döntött, hogy ezentúl csak gyümölcsöket fog enni. Később közölte, hogy csak vadon termő gyümölcsöt fog enni. Ez azonban elég nehéz feladatnak bizonyult egy olyan korban, amikor a növények többségét nemesítik. Természetes kaja utáni hajtóvadászatra indult Bayview partján és a golfpályán túli erdőbe. Csak idő kérdése volt, hogy megbetegedjen. Állítólag egy harminccentis bélférget találtak a gyomrában, amit az erdőben szedett össze.

– Akkor mi ez az egész?

Felnézek a finomságok szortírozásából, amiket Pash hozott nekem. A lakás közepén áll, és lassan körbefordul.

– Ez egy lakás.

– Tudom, te barom, de mit csinálsz itt?

– Hart lakása – felelem egyszerűen. Ennek elegendő magyarázatnak kell lennie.

De Pash nem érti, mert tovább faggatózik.

– Akkor hol van Hartley?

– A szüleinél.

– Itt nincs semmi.

– Piros pont, Mr. Lángész.

A holmikra meredek. Van elektromos cigi, hozzá töltőanyag, pár csomag chips, egy kis adag fű és néhány cigipapír. Hol van a jó cucc?

– Azért fogsz ennek a patkánylyuknak a padlóján aludni, mert azt reméled, Hartley majd emlékezni fog, hol szexeltetek, és visszarohan ide?

Megdermedek, és gyilkos pillantást vetek Pashre.

– Először is, ne beszélj így Hartról! Soha. – Addig fixírozom, amíg leszegi a tekintetét. – Másodszor pedig, nincs semmi baj ezzel a hellyel. Otthonos.

– Oké, de azzal ugye tisztában vagy, hogy ez tök olyan, mintha begolyóztál volna egy örült csaj miatt, és most várod, hogy visszaemlékezzen, hogy szeret?

Pash merészsége abból a barátságból fakad, ami még akkor kezdődött, amikor elég kicsik voltunk ahhoz, hogy azt higgyük, a földevés jó móka. De egyszer már figyelmeztettem. Két lépéssel átszelem a kettőnk közti távolságot, megragadom a gallérját, és a falnak nyomom.

– Mondtam, hogy ne beszélj így róla.

Szeme rémülten nagyra nyílik.

– B-b-bocs, haver – dadogja a kezemet karmolva.

– Nem fordul elő még egyszer, ugye? – mondom, nem igazán kérdésként.

Pash ebből már ért. Hevesen rázza a fejét.

– Soha többé. Soha – fogadkozik.

Elengedem, és visszabaktatok a pulton lévő holmikhoz.

– Haver, ez egy limitált Prada kifutó darab a közelgő párizsi divatbemutatóról – panaszkodik Pash. – Egyenesen Milánóból érkezett két napja.

– Szörnyen sajnálom. Hol a kokó, amit kértem? És a molly?

Megköszörüli a torkát, mire gyanakodva ránézek.

– Na, igen. Az a helyzet, hogy aggódok miattad E-srác. A baleset óta nagyon furán viselkedsz.

– Azért, mert nem tűröm, hogy szarságokat hordj össze a csajomról?

– Nem. Hanem mert kerülöd a barátaidat, ma majdnem elütöttél valakit a sulinál, és úgy festesz, mint aki már

huszonnégy órája be van állva. Törődöm veled, ezért nem hoztam a keményebb drogokból. Ha kell, szerezd be őket magadnak!

Pash egy rántással megigazítja a gallérját, majd elindul az ajtó felé. Az a szálnalmas fadarab majdnem kiesik a helyéről, ahogy becsapja maga után.

Egy ideig csak a léptei visszhangját hallom. Még a fejemben lévő hangok – amiket a tablettákkal, a piával, a bunyóval próbálok kizárni –, amik folyton jelen vannak, azok is elcsendesednek. A némaságban megérezem. Azt a maró magányt, amit próbálok távol tartani. A szívemben lévő tátongó űr, amiket csajokkal és újabb csajokkal igyekeztem kitölteni, egy feneketlen, végtelen kanyonná válik. Már nem a szikla szélén állok, ahonnan lebámulok a szakadékba. Már benne vagyok. A végtelen sötétségben zuhanok.

Megragadom az egyik üveget, letépem a kupakját, hagyom a poharat és a jeget, és úgy, ahogy van, ledöntöm. Ha vénásan is beadhatnám magamnak az alkoholt, megtenném.

Odaviszem az üveget a bőröndömhöz, és leülök a földre. Amikor behunom a szemem, másfajta sötétségre cserélem a kanyont. Egy olyanra, ahol a felhők sűrűn takarják az eget. A sötét estében piros, zöld és fehér sugarak villannak. Hartley kezét fogom. Nevet. Az arca olyan közel van, hogy megemelkedik a vérnyomásom – egyéb dolgok mellett.

Már több mint két hét telt el. A parfümje illata még ott kísért a furgonban. Még érzem selymes, fekete hajának tapintását az ujjaimon. Mentás szájfénye a nyelvemen bizsereg. Úgy teszek, mintha itt lenne, mintha kis súlyától az ócska linóleumra nehezednék. Mintha ujjai kigombolnák, kicipzáraznák a ruhadarabokat, amiket aztán lerángatnék róla, kicsomagolnám

kíváncsi testét. Hagyom, hogy a kezem a nadrágomra csússzon, de az érintése a farkamon csak a magányomat hangsúlyozza.

Miért nem tekerhetjük vissza az időt két héttel korábbra, amikor az öcsém még magánál volt, és Hartley emlékezett rám? Újabb és újabb kortyokat nyakalok, míg a nap élei fokozatosan tompulnak, és a fekete úrból színek örvénye lesz.

19. FEJEZET

Hartley

VÉGÜL ÚGY DÖNTÖK, HOGY A KÖNYVTÁRBA MEGYEK. A késői időpont ellenére sokan vannak.

– Fél óra múlva zárunk – közli egy nyakigláb tini morcosan. Bólintok, és szorosabbra húzom magamon a dzsekit.

Ami azt illeti, ez nem az én dzsekim. Hanem Easton Royalé. Akkor este adta oda, miután Felicity és Kyle úgy letámadtak a French Twistben. Még nem adtam neki vissza. Nincs mobilom, de ez itt Bayview. Royalékat mindenki ismeri, könnyen kideríthetem, hol laknak. Akár most is odavezethetnék, és otthagynám a dzsekit a verandán.

Végighúzom az ujjamat a cipzáron, és már vagy századszorra szimatolom meg a nyakát. Az illat halványul, minél többször veszem fel, de képtelen vagyok megállni, muszáj hordanom. Majd visszaadom neki. Tényleg. Csak még nem ma.

Szorosra húzom a bőrdzsekit az államnál, és beírom a gépbe annak a gyógyszernek a nevét, amit ma Dylannek be kellett vennie. Az internet szerint bipoláris zavarra és migrénre van, és ha túl sokat vesz be belőle, bele is halhat. Igyekszem nem aggódni, mert a neten minden tünet halálos kórt rejt. Az orvosi

oldalak a kaszás döntési fáí. Bevetted a gyógyszert? Akkor tuti véged. Nem vetted be? Akkor is véged.

Akkor is aggódok, úgyhogy tovább kutatok, igyekszem minél több mindennek utánanézni az alatt a rövid idő alatt, amíg itt vagyok. Közben a hátamon érzem a könyvtáros ellenséges tekintetét.

Ahogy átolvasom a bipoláris zavar leírását, Dylan viselkedése több helyen értelmet nyer. Valószínűleg tényleg szüksége van a gyógyszerre, és ha ma korábban nem vett be belőle, akkor az, amit lenyelt, nem veszélyes. Akkor is, apu teljesen rám hozta a frászt. Szerintem az a megoldás, ha ellenőrizzük, hogy Dylan szedi a gyógyszert. Akkor apu nem borulna ki, Dylan pedig nem szenvedne a heves hangulatingadozásoktól, amik csak legyengítik.

A szerzett információktól kicsit megnyugszom.

– Öt perc múlva zárunk.

A bejelentés most a hangszóróból érkezik.

Idegesen pötyögök a klaviatúrán. Ránézzek a chatre, hátha Jeanette, az unokatestvérem visszaírt? Vajon... Nem, eldöntöttem, nem töprengek tovább. Különben sem akarom még jobban felhúzni a könyvtárost. Ezzel a kifogással és a vállamon Easton bőrdzsekijével kisietek a kocsimhoz.

Amikor beindítom a motort, rájövök, hogy a gondolattól, hogy hazamenjek, kiráz a hideg. De Bayview-ban semmi sem tűnik ismerősnek. Talán részben azért, mert nem emlékszem mindenre, vagy talán ahhoz van köze, hogy három évig nem itt éltem. Itt sehol sem eresztettem gyökeret, sehol nem hagytam nyomot, sehova nem bújhatok, sehol nem vezethetem le a feszültséget, sehol nem ünnepelhetek.

Elmém mélyén a móló képe dereng fel, de ez nem múltbéli emlék, csak egy emlék a képről, amit nemrég láttam. Ahogy Easton olyan gyengéden tart, nagy termete fölém hajol, mintha pajzsként védhetne a kövektől, amiket az élet szór az emberre. Végigfuttatom a nyelvemet az ajkamon. Vajon milyen érzés lehet Easton Royal csókja, miközben átfogja a tarkómat, hogy ellentartsa a fejemet a csókja nyomásának? Vajon ez az első vagy az utolsó csókunk volt?

Furcsa, üres fájdalom költözik a mellkasomba, és az elmém réseit kitöltő elkeseredettség ellenére örülök neki. Ez legalább *valami*.

Beindítom a kocsit, kikapcsolom az agyam, és csak vezetek. Végigmegyek a Kilátó úton, ami a part mentén visz. Mindenütt végtelen fehér kerítések és magnóliafák látszanak, amiket olykor-olykor egy-egy kapu vagy hosszú felhajtó szakít meg. Egyik sem vált ki belőlem semmilyen érzelmet. Továbbhajtok, amíg az utcák szűkebbek, a kertek egyre kisebbek lesznek, míg már egyáltalán nem látok zöldet, csak betont, földet és kavicsos utakat.

A város keleti felében az épületek alacsonyak. Néhány ablakot bedeszkáztak. Az utcákon parkoló autók régiek, a friss óceánillatot pedig benzin-, olaj- és szemétszag váltja fel.

Egy kis, kétemeletes ház előtt kötök ki, oldalán lépcső fut felfelé, ami mintha bármelyik pillanatban leállhatna. Minden ablakában fény világít. Az épület melletti sikátorból érkező bűz olyan erős, hogy még a kocsik ablakain is áthatol. A verandán egy kopaszodó férfi üldögél dohányozva, barna dzsekiben és gumicsizmában. Nem tudom, miért, de kiszállok.

– Helló, kislány! – üdvözl a férfi két pőfékelés között. – Azt hittem, már vissza sem jössz.

Beletelik pár másodpercbe, mire felfogom a szavait, és amikor sikerül, majdnem megbotlok a saját lábamban, ahogy felé sietek.

– Balesetem volt – magyarázom. – Balesetem volt, és...

Megtorpanok, még mielőtt elárulnám neki, hogy elveszítettem az emlékezetemet. Mi van, ha ez a férfi veszélyes? Honnan ismerem? Talán ő a...? De fogalmam sincs, hogyan egészíthetném ki a mondatot.

– Ja, mindent tudok róla, kislány. – Szív egyet a cigiből, majd kifújja a füstöt. – Megkaptam a bocsánatkérő pénzt, nem emlékszel?

A homlokomat ráncolom.

– A bocsánatkérő pénzt?

Felvonja a szemöldökét.

– Amiért gajra vágta a kocsimat. A barátod elhozta a vaskos borítékot, amit küldtél. Fogalmam sincs, honnan szedtél ennyi pénzt, de nem fogok kérdezősködni – kacsint. – Az a Volvo feleannyit sem ért, mint amennyit adtál. Ha a fiút keresed, menj csak fel! Itthon van.

Gajra vágta a kocsiját? Küldtem neki egy pénzzel teli borítékot a „barátommal”? Ha kit keresek? Ki van itt? Most már végképp összezavarodtam.

– Öm... – Mély levegőt veszek. – Igen, őt keresem – hazudom, és felnézek az emeleti lakásra. – Odafent lakik?

– Amennyire én tudom, olykor itt alszik. Miután a szüleid kipakolták a helyet, kiadtam neki. – Ledobja a cigit a földre, majd a csizmája sarkával elnyomja a csikket. – Ha vissza akarsz költözni, beszéljétek meg egymás közt, úgymint jóban vagytok. Nekem aztán mindegy, ki lakik ott. Februárig rendben van a lakbér.

Azzal eltűnik a házban, engem meg sokkos állapotban otthagytak.

Emlékeztetem magam, hogy levegőt vegyek, és lassan feldolgozom, amit mondott. Itt laktam. Volt pénzem, mert fizettem a lakbért, valószínűleg havonta. Tekintve, hogy november vége van, decemberig kifizethettem. A szüleim pedig nemcsak hogy tudtak erről a helyről, de ide is jöttek, és elvitték az összes *holmimat*. Hol vannak a dolgaim? A szobámban minden új, kivéve pár ruhadarabot. Kidobták őket? Rejtegetik valahol? Annak meg mi értelme lenne?

Miután ezzel a pár ténnyel kis betekintést nyertem a múltamba, minden fogadalmamról megfeledkezem, hogy mindezt magam mögött hagyom. Felrohanok a lépcsőn, dédelgetve a gondolatot, hogy egy élő, lélegző ember van odafent, aki ismer. Az Astorból senki sem lakna itt. Az ott tanulók drágább kocsikkal furikáznak, mint ez az egész ház. Olyasvalaki lesz, aki nem a suliból, nem a családból ismer, és ezért őszinte lehet velem.

A lépcső tetején az ajtóra vetődöm, hevesen dörömbölök rajta, amíg lépteiket nem hallok. Szorosan összefűzöm az ujjaimat, és visszafojtott lélegzettel figyelem, ahogy kitárul az ajtó.

– Mi a fenét keresel itt?

– Easton? – esik le az állam.

Ha fegyvert szegeznek is a fejemhez, hogy soroljam fel a lakás lehetséges lakóit, Easton Royal jutott volna eszembe utoljára. Lábfeje csupasz, farmer és egy olyan vékony trikó van rajta, hogy hasizmának minden domborulatát látom alatta. De még így is túl gazdagnak tűnik ehhez a lepusztult környékhez.

– Jó a dzsekid – mondja elnyújtott szavakkal, és megpöcköli a dzseki merev gallérját.

Zavartan meghúzom a kabát alját. El is feledkeztem róla, hogy rajtam van. Megszorítom az anyagot.

– Öm, vissza akartam adni, de nem tudtam, hogyan érjelek el.

– Egy telefonhívás is megtette volna. Vagy akár egy üzenet.

Magas termetével az ajtófélfának dől, hatásosan eltakarva előlem a lakás belsejét.

– Az a férfi odalent... – Elhallgatok. – Ő a háziúr?

– Jose? – Easton bólint. – Ja, övé a hely. Rendes fickó.

– Mondott valamit arról, hogy tönkretettem a kocsiját. – Megdörgölöm a halántékomat. – És hogy aztán kifizettem neki a kárt, de a barátom hozta el neki a pénzt, és...

Ismét megfájdul a fejem. Easton kék szeme elkomorul.

– Az ő kocsiját vezetted a baleset estéjén.

– Ó! – A szörnyű büntudattól szúrni kezd a szemem. – És aztán összetörtem? – nyögök fel. – Ez rettenetes. Biztosan utál.

Easton erre megrántja a vállát, és halványan elmosolyodik.

– Nem. Erről gondoskodtam. Többet fizettem neki, mint amennyit a biztosító kipengetett volna. Hidd el, odáig van az örömtől.

Rámeredek.

– Gondoskodtál róla? Miért?

Ismét vállat von, de nem válaszol a kérdésre.

– Be akarsz jönni?

– Igen.

Nem várom meg, amíg arrébb lép. Nem várom meg, hogy ismét beinvitáljon. Megindulok befelé, majd megtorpanok az üres szoba közepén. Vagyis mégsem teljesen üres. A szoba

közepén egy közepén behorpadt, fekete táska áll. Kiszúrok egy gyűrött Astor Park-os zakót, egy sportcipőt és két törülközőt is. A pulton pedig egy üveg vodka, egy zacskó szárított zöld anyag és pár doboz sör sorakozik.

A szemem kikerekedik a fű és a pia láttán. Ez valamiféle Astor Park-os drogbarlang lenne, ahol alkoholt, drogot és... magamat árultam? Így fizettem ezért a helyért? Úgy érzem, menten odahányok a padlóra. Azzal kerestem a pénzt, hogy a testemet árultam az Astor Park-os fiúknak? Ezért tüntettek el mindent a szüleim? Miért olyan rejtélyesek? Talán ezért küldtek el otthonról.

A fülemben Kyle nekem vágott sértései csengenek, miszerint egy kis ribanc vagyok. Mindezt annak akartam elkönyvelni, hogy egy seggfej, aki csak azért talál ki ilyeneket, hogy rosszul érezzem magam, de ahogy lassan körbefordulok a szobában, ahol csak a valószínűleg Eastonhoz tartozó személyes tárgyakat látni, kétkedni kezdek.

– Ez... Mi... Mi ez a hely?

Easton csendben becsukja az ajtót, és a pulthoz lép. Lecsavarja a vodkásüveg kupakját, tölt belőle két pohárba, majd az egyiket felém nyújtja.

– A régi lakásod. Mit gondoltál, mi ez?

Elveszem az italt, és izzadt tenyereim között forgatom. Elmondjam neki, attól félek, tiniprosti vagyok, ő pedig az egyik áldozatom, vagy a tény, hogy ilyen irányba mentek a gondolataim, olyan deviáns állapotról árulkodik, amit jobb titokban tartani? Mármint akár azt is válaszolhatnám, hogy meglep, hogy nem a szüleimmal éltem, hanem egy olyan helyen, ahova szerintem rendes lány nem nagyon teszi be a

lábát. Ez épp olyan igaz, mint az aggodalmam a kurválkodás miatt.

Szólásra nyitom a számat, hogy ezt a második mondatot mondjam ki, de végül azt kérdezem:

– Lefeküdtünk itt?

Easton félrenyeli a vodkáját.

– Erre emlékszel? – köhögi.

Tudom, hogy céklavörös az arcom, de most, hogy elindultam ezen az úton, akár végig is mehetek rajta. A végén még mindig levethetem magam róla.

– Nem, de mást nem látok itt, csak azokat – bökök a vállam fölött a táskára és a ruhákra –, és azokat – mutatok a fűre és az alkoholra.

– Egész jó vagy matekból, Hart, de az egyszerű matematikai készségeid eléggé megkérdőjelezhetőek. Ha a pár ruhával teli táskát összeadod ezzel a picike fűvel, akkor az eredmény nem egy szexbarlang.

Felhajtja az italát, és újrátölti a poharát.

– Akkor mi az eredmény?

És hány pohár vodkát fog inni? Zavartan mocorgok, és a lábam beleütközik valamibe. Lenézek, és egy üres vodkásüveget látok a lábujjambnál.

Easton odajön és felveszi, úgy tesz, mintha ez teljesen normális lenne. De ahogy lehajol, hogy kidobja az üveget a szemetesbe, látom, hogy lángol a füle teteje.

– Amikor itt laktál, egy kanapén aludtál. Amikor kivettem a helyet, gondoltam, én is azon alszom majd. Nem tudtam, hogy üres a lakás. – Felegyenesedik, oldalra billenti a fejét, és egy hosszú másodpercig méreget. Mintha valamiféle következtetésre jutna, amit nem oszt meg azonnal. Elém lép,

kiveszi a még mindig teli poharat a kezemből, majd az ő italával együtt kiönti a mosogatóba. Előveszi a pénztárcáját, és a vállára veti a zakóját. – Gyere! Ha nem iszunk, legalább együnk valamit! Kell majd, hogy legyen valami a gyomrodban.

Elég baljós szavak. De amikor Easton meleg kezével megfogja a könyökömet, rájövök, hogy mindenki közül benne bízom meg a legjobban.

20. FEJEZET

Easton

TÚL SOKAT ITTAM. EZ volt az első gondolatom, amikor ajtót nyitottam, és Hartley-t találtam a rozoga lépcső tetején a Saint Laurent dzsekimben, amit azon az estén adtam oda neki, amikor az a Kyle akárcicsoda és Felicity Worthington úgy kikészítette.

Amikor azonban belépett az üres lakásba, ahol nem volt semmilyen személyes tárgy, ami visszahozná az emlékeit, és minden reménye elszállt, úgy éreztem, nem ittam eleget.

Legszívesebben bebugyolálnám a kabátomba, és elvinném egy olyan helyre, ahol az emlékek nem számítanak, csakis a jelen. Ahol a tekintetében vibráló elveszett, zavarodott érzést elűzné a csodálat és az öröm. Az a baj, hogy nem tudom, hol találok ilyen helyet.

Korábban síelni akartam vinni a svájci Alpokba, vagy úszni a Földközi-tengerhez, ehelyett most a sarki bolthoz terelem, ahol sört, zacskós jeget és lejárt chipset árulnak. Ki tudja? Talán van itt valami, ami segít neki emlékezni.

– Mit ennél? – kérdezem.

Megáll a hot dogos pultnál, a sült virslik előtt.

– Nem tudom. Fura, mert nem is tudom, hogy szeretem-e a hot dogot – mondja a gépbe pillantva, ami pár csavart fűtőszálon görgeti a virsliket. Felém fordítja a fejét. – Szeretem?

– A mólón bundás virslit és tölcsérfánkot ettél, de nem tűntél túl boldognak vele.

Összeszorítja az ajkát, ahogy elraktározza ezt az apró érdekességet megkopott emlékei között. Eltűnődöm, vajon milyen lehet semmit sem tudni a múltról. Két héttel ezelőtt még azt mondtam volna, hogy az emlékezetvesztés áldás. Az ember elfelejti a gyászt, a fájdalmat, a féltékenységet. Csak felébred, és az élete egy tündöklő, tiszta lap. Miután azonban láttam Hart gyötrődését, már tudom, hogy nem ez a helyzet. Mióta az esés után magához tért, egy pillanatnyi nyugodt perce sem volt.

Látni abból, ahogy folyton körbekémlel, tekintete emberről emberre, tárgyról tárgyra jár, miközben keresi *azt* a valamit, ami majd visszahozza az emlékeit, és átszakítja a múltjától elválasztó korlátokat.

De lehet, hogy az orvos feltételezése igaz, és egyes emlékei sosem térnek vissza – mintha szó szerint kiütötték volna őket belőle.

Elfog a bűntudat, amiért dühös lettem, hogy Brannel látom a fagyizóban. Hartley nem tudja, hogy mellettem a helye. Ez a gondolat fájdalmasan belém nyilall, ami megválaszolja a korábbi dilemmámat. Nem ittam eleget, különben az alkohol ólomtakarója nem hagyta volna, hogy ez a szilánk átszúrja a bőrömet.

– Kérsz hot dogot?

– Aha – válaszolom, pedig nem kérek. Jobban örülnék a literes sörnek, ami az üveg mögül néz rám.

– Kérsz rá valamit?

– Mustárt.

Óvatosan rányom a hot dogra egy vékony, cikcakkos mustárcsíkot, gondosan becsomagolja, mintha már milliószor csinálta volna, majd odaadja.

– Ez ismerősnek tűnik. Itt dolgoztam?

– Nem tudom. Pincérnő voltál egy kajáldában. Lehet, hogy ott is volt hot dog, de nem emlékszem.

Akkor a kínálatnál jobban érdekelt, hogy kihallgassam az örült és felkavaró beszélgetést Hartley és a nővére között.

– Egy kajáldában dolgoztam? – Szeme nagyra nyílik, hangja kicsit magasabban cseng. – Melyikben?

Ugyanaz a rémület látszik a szemében, mint korábban, amikor körbenézett a lakásban. Fogalmam sincs, mire gondolhat.

– Az Éhes Kanálban. Pár kilométerre van arra – bökök a hátam mögé.

– Nem is tudtam.

Fáradtan megmasszírozza a fejét, mintha ez az egész megpróbáltatás kimerítené. Így rálátok a sebhelyére, amiről eszembe jut, hogy azzal a férfival él, aki eltörte a csuklóját.

Mindig azt mondta, hogy véletlenül történt, és mivel nem izgatta magát miatta, igyekeztem én sem aggódni. Gondolom, ezt is számúztam a fejemből, minden mással együtt, hogy helyet adjak a Hart és Seb sérülései okozta, óriási méretű ijedtségnek, ami kisajátította az elmémet. Most, hogy Harttal vagyok, és már nem csak a fejsérülésére koncentrálok, a szorongás egy része visszahúzódott, és kezdenek felderengeni

előttem múltjának részletei. Kezdem megérteni, hogyan okozhat egy trauma emlékezetvesztést. Még csak be sem vertem a fejem, de csupán a félelemtől így is kiesnek dolgok.

– Jól vagy? Megsérültél valahol? – tör ki belőlem.

Ismét zavarodottan pislog rám.

– Igen, jól vagyok. A bordáim még fájnak egy kicsit, de általában véve jól vagyok. Legalábbis testben.

– Oké. – Kicsit könnyebben lélegzem. Őszintének hangzott.

– Szedjük össze, ami kell, és menjünk haza!

Haza. Fel sem fogom, mit mondok, a szó egyszerűen kicsúszik a számon. Rásandítok, hogy felfigyelt-e rá, de épp lefoglalja, hogy telenyomja a hot dogját az összes létező szósszal. Nincs értelme még nagyobb terhet rakni rá. Talán az örege megváltozott. Szeretném ezt hinni.

Mosolyt erőltetek magamra.

– Ez bűntény – mondom neki.

– Micsoda?

Felkapja és ide-oda forgatja a fejét, mintha egy zsaru bármelyik pillanatban letartóztatná visszaélésért vagy a túl nagy étvágyáért.

– A hot dogra nem szokás ketchupot tenni, a többi szósznak meg van egy sorrendje.

A szája széle megrezen.

– Nos, még nem ért ide a hotdogrendőrség, úgyhogy vállalom a kockázatot. Amúgy meg nem a bolt hibája? Ők tették ki a ketchupot. Egyértelműen csapdába csaltak.

– Odakint várnak. Nem akarnak jelenetet rendezni idebent. Ráadásul, ha mások is látják, ahogy letartóztatnak, híre megy, hogy lépre csaltak – közlöm vigyorogva.

Már olyan rég láttam mosolyogni, hogy el is felejtettem, hogy néz ki.

– Ha letartóztatnak, mindenki hallani fog róla – viccelődik. Miután a saját hot dogját is becsomagolja, a pult felé indul. A válla fölött még hátraszól: – Hoznál még egy light kólát?

Odalépek a hűtőkhöz, és kiveszek egy üveg üdítőt. A tekintetem a piára siklik. Az elkövetkező beszélgetés nem lesz vidám. Sokkal könnyebben menne, ha lenne pár sör a gyomromban. Vagy egy az övében.

– Jössz, East?

A becenevem elvonja a figyelmemet az italoktól. Egek, teljesen az ujja köré csavart! Lekapok még egy light kólát a polcról, és felé baktatok.

Hart a pult fölé hajol, kezében egy előfizetéses telefonnal.

– Hatvan dolcsiért meg tudom venni, de mennyibe kerül a szolgáltatás havonta?

– Az még harminc.

Hart elővesz egy százdollárost.

– Elhagytad a mobilodat?

Hart bólint.

– Aha. Anyu azt mondta, tönkrement a balesetben. Vagy a vontató cég elvesztette.

Ez megválaszolja a kérdést, hogy miért nem reagált egyik üzenetemre sem. Ettől egy kicsit jobban érzem magam. Finoman arrébb lököm, és leteszem a pultra az üdítőket és pár bankjegyet, hogy kifizessem a kaját és a telefont. Ez is megteszi, amíg veszek neki egy másikat.

– Várj! Nekem is van pénzem – tiltakozik.

Nem veszek róla tudomást, ahogy az eladó sem.

Amíg a visszajáróra várunk, Hartley a pulton dobol az ujjaival, nyilván gondolkozik valamin. Végül abbahagyja, és azt kérdezi a sráctól:

– Emlékszel rám?

Az eladó felnéz a kasszából.

– Öm, nem. Kéne?

– Nem jártam itt korábban?

– Nem t’om.

A srác segélykérően rám néz.

– Amnéziája van.

– Hű, komolyan van ilyen?

– Ja, komolyan – feleli Hart. – Akkor valószínűleg nem vásároltam itt gyakran, ugye?

– Gondolom, nem. Néha hoztál el kaját az étkezdéből. Máskor hagytad, hogy meghívjalak – magyarázom.

– Ó! – ereszkedik meg a válla.

– Ha szeretnéd, elvihetlek ahhoz a kajáldához. Ott érdeklődhetsz.

– Minek? – kérdezi csüggedten.

– Ha ettől jobban érzed magad – szól közbe a srác –, mostantól kezdve emlékezni fogok rád.

– Nem. Nem érzem tőle jobban magam – csattan fel Hart. Felkapja a telefont, és kimasírozik a boltból.

– Eh, bocs, haver. Az én hibám – szabadkozik a srác.

– Ne is törődj vele!

Felmarkolom a maradék cuccot, és kimegyek Harthoz.

– Bocsi – mondja.

– Miért? Mert feldúlt vagy? Azért miért kéne bocsánatot kérned?

– Mert bunkó voltam odabent.

– Nem voltál bunkó. A srác béna dumát nyomott. – Átkarolom a vállát, és a ház felé irányítom. – Biztos ne vigyelek el a kajaldához? Akár most is odamehetünk. Egész nap nyitva van.

– Nem is tudom. Ha ezt pár nappal ezelőtt kérdezted volna, rögtön igent mondok, de most... Most félek.

– Mitől?

Lassítok a lépteimen, hogy az övéihez igazodjanak.

– Attól, hogy vajon mit mondanak. Mi van, ha borzalmasan dolgoztam, és utáltak? Azt hiszem, képtelen lennék többször elviselni, ha a fejemhez vágnák, hogy rettenetes vagyok.

– Sosem voltál rettenetes. Ha tehetted, átvállaltad mások műszakját. Azt nem tudom, hogy pontosan mennyit dolgoztál ott. Egyszer azt mondtad, nem adnak annyi órát, mint amennyit szeretnél.

Ezen egy ideig elgondolkozik.

– Úgy látszik, sok mindent tudsz rólam. Mit tudsz még? – kérdezi csendesen, és szorosabbra húzza magán a dzsekimet, mintha a bőr enyhíthetné a csapásokat, amikre számít.

– Nem eleget – felelem. – De elmondok bármit, amit tudni szeretnél.

De aztán elbizonytalanodom, nem magam miatt, hanem mert nem akarok még nagyobb kárt okozni neki. Korábban lehordtam, hogy ne hagyatkozzon mások történeteire, erre most én is mesélni akarok neki, és kicsit képmutatónak érzem magam. De egyértelműen kétségbeesetten vágyik a válaszokra, és különben sem tudtam tőle soha megtagadni semmit. De egy kiutat azért felajánlok neki.

– Az orvosod szerint hagynunk kell, hogy magadtól emlékezz vissza. Még nem telt el olyan sok idő, Hart. Biztos, hogy nem akarsz még várni?

Hartley mély levegőt vesz. A válla a be- és kilégzéstől emelkedik és süllyed a karom alatt.

– Ma, miután találkoztunk a fagyizóban, azt terveztem, hogy továbblépek. El akartam felejtetni a múltat, hogy új emlékeim legyenek.

– De történt valami, ami ezen változtatott? – találgatok.

Sóhajt egyet.

– Talán.

– Nekem bármit elmondhatsz. Nem foglak elítélni.

Elég ocsmány múltam van, amiről félek mesélni neki, de arra jutottam, hogy ha nem vagyok vele teljesen őszinte, akkor sosem fog megbízni bennem. A French Twist előtt azt mondta, szüksége van valakire, aki őszinte vele. Nekem kell lennem ennek a valakinek, azaz be kell vallanom az összes szarságot, amit a múltban elkövettem. De ez még várhat, mert ha nem juttatom belé a hot dogot a beszélgetés előtt, lefogadom, hogy elmegy az étvágya. Meglököm a fenekét a térdemmel.

– Gyerünk, fölfelé! Kihűl a kajánk, a kóla pedig felmelegszik.

Ellenkezés nélkül felkocog a lépcsőn. Ledobom a szatyrot a földre, előveszek két poharat, és jeget töltök beléjük. A vodkára nézve eszembe jut, hogy lehet, hogy Hartley-nak kell majd az erősebb ital.

Lerúgja a cipőjét, leveszi a dzsekimet, és gondosan összehajtva a földre teszi. A szoba közepére kúszik, és kipakolja, amit vettünk. Miután végzett, az előfizetéses telefonját méregeti. Elég egyszerű, de most már legalább el tudom érni.

– Hé, add csak ide! – kérem.

Habozás nélkül átnyújtja. Beütöm a számomat, és beteszem a kedvencek közé.

– Tessék! Most már tudsz írni, ha megint ennél egy hot dogot. – Visszaadom neki a mobilt, és mögé húzom a táskámat, hogy nekidőlhessen. – De ne szokj hozzá túlságosan ehhez az előzékenységhez! – cukkolom, próbálom oldani a hangulatot. Látszik az arcán, hogy feszült. – Nem veszek csak úgy akármelyik lánynak hot dogot a kisboltban.

– Remélem is. Az kábé olyan, mintha arra kérnéd őket, hogy járjanak veled.

– Nem, ez inkább már házasság – harapom le a hot dogom felét.

– Hogy érted?

– Akivel jársz, azzal rendesen megtervezed a randikat, mert le akarod őt nyűgözni. A házasság alatt viszont nyugisabb dolgokat csinálsz, amiket tényleg élvezel, és már elég jól megvagy a másik emberrel ahhoz, hogy ne kelljen lenyűgöznöd.

Rágás közben elgondolkozik ezen.

– Mi voltunk rendesen megtervezett randin, mielőtt elveszítettem az emlékezetemet?

– Emlékszel ilyesmire?

Röviden elmosolyodik.

– Nem. Ez inkább olyan vágyálom. Nem tudom, mi történt köztünk. – Lehajtja a fejét. – Ami azt illeti, amikor beléptem ide, amiatt aggódtam, hogy tinikurva voltam, aki pénzt kért a szexért.

Félrenyelem a kaját. Annyira köhögök, hogy Hartley felugrik, és párszor a hátamra csap. Könny szökik a szemembe,

és az üdítőre mutatok, amit Hart sietve odahoz. A fél üveget ledöntöm, mire kitisztul a torkom, és végre meg tudok szólalni.

– Azt hitted, hogy prostituált voltál?

– Talán a szexmunkás helyénvalóbb kifejezés – feleli kimérten.

Kezét összekulcsolja az ölében, farmerbe bújtatott lábát lótoszülésbe hajtogatja. Hosszú, fekete, apró füle mögé tűrt hajával nehéz elképzelni „szexmunkásként”, ahogy ő fogalmazott.

– Hát, nem voltál az.

Ezt a jobb tenyeremen lévő bőrkeményedések is bizonyítják.

– Honnan tudod? – ráncolja a homlokát aranyosan.

– Amikor elértük a kamaszkort, Steve bácsi egyenként mindannyiunkat elvitt egy kuplerájba Renóban, hogy egy profi nővel veszíthessük el a szüzességünket – magyarázom tárgyilagosan.

– Ó!

– Ja, ó. – Fogalmam sincs, miért mondtam ezt el neki. Talán azért, mert ez a múltam legkevésbé nyugtalanító részlete, és igyekszem kis adagokban felfedni a rossz részeket, hogy ne rohanjon ki sikítva a lakásból. – Tényleg szarra sem emlékszel, ugye?

Elmém mélyén volt egy kis szemernyi kétségem az amnéziáját illetően, de tényleg valóságos, és szörnyen kínozza. Legszívesebben az ölembe húznám, és megmondanám neki, hogy minden rendben lesz. Ha lenne rá mód, hogy megvédjem, megtenném. Éppen ezért nem ihatok többet. Eltolom magamtól a félig üres piáspoharat. Nekem most *itt* kell lennem, fejben és testben is, miatta.

– A doki azt mondta, ne zúdítsuk rád a dolgokat, de szívesen elmondok bármit, amit tudok, és amit kész vagy hallani. Innál még előtte? – biccentek a kezében lévő vodka felé.

Nem lenne jó ötlet, ha innék, de neki talán szüksége lesz rá.

– Nem. Ehhez tiszta fej kell. Ne kímélj!

– Mire vagy kíváncsi?

– Mindenre. Semmire sem emlékszem a múltamból. A telefonom, a táskám és minden profilom a közösségi oldalakon eltűnt. Mármint ha voltak egyáltalán profiljaim... A szobámban minden annyira új, hogy még látni a függönyön, hol volt összehajtvá becsomagoltan. De aztán itt jön a fura rész, Easton. Vannak dolgok, amikre emlékszem még régebbről, fiatalabb koromból. Történetekre, helyekre, eseményekre... Amikor Felicity bejött a kórházi szobámba, Kayleen O'Gradynek hittem. Vele még az óvodában ismerkedtem meg. Emlékszem, hogy volt egy Dennis Hayes nevű zenetanárom. Felicity szerint Kayleen három évvel ezelőtt elköltözött, Mr. Hayest pedig egy évvel később elüldözték a városból, mert kiderült, hogy pedofil.

Megfeszülök.

– Azt akarod mondani, lehet, hogy Mr. Hayes egyik áldozata voltál?

– Nem – legyint egyet. – Ennek utánanéztem a neten, a könyvtárban. Viszonya volt egy tizenhét éves diákkal, ami nyilván nem okés.

Ettől ellazulok, és a többi dologra koncentrálok.

– A családdra emlékszel?

Ujját végighúzza a csuklóján lévő sebhelyen.

– Valamennyire. Emlékszem Parker esküvőjére. Apróságokra, amiket Dylannel csináltunk, mondjuk ahogy befontam a haját, vagy legóztunk. Néha olvastam neki... –

Elhallgat, továbbra is a sebét masszírozza. – Volt, hogy veszekedtünk. Nem emlékszem, mi miatt, de rémlik, ahogy egymással üvöltünk.

Hart már mondta, hogy a húga durva hangulatingadozásokkal küzd, ami egy kicsit magamat juttatta eszembe. Korábban figyelemhiányos hiperaktivitás-zavarral diagnosztizáltak, és anyu egy ideig figyelt, hogy szedjem a gyógyszereimet, de aztán a saját fejében tomboló hangok túl sok idejét és energiáját felemésztették. Ittam és más tablettákat szedtem, hogy pótoljam őket. Gondolom, most is ezt teszem.

– De az elmúlt három évből semmire sem emlékszel – összegzem.

– Határozottan nem. Arra sem emlékszem, hogy ezzel mi történt – emeli fel a csuklóját.

– Én igen.

Tekintetem a vodkára siklik. Mit meg nem adnék, hogy felhajthassam a felét, kiússem magam, és ne kelljen elmondanom Hartnak, hogy az apja bántotta! De ez gyáva húzás lenne, és a hibáim ellenére szeretném azt gondolni, hogy sosem voltam gyáva.

– Láttam rólad egy képet Instagramon – mondja.

Meglep a témaváltása, de gyorsan magamhoz térek.

– Rám kerestél, mi?

Meg sem próbálja tagadni.

– Igen. Rád. Magamra. Felicityre. Az unokatestvéremre, Jeanette-re. Írtam is neki, és lehet, hogy válaszolt, de úgy döntöttem, nem nézem meg.

– Hogyhogy?

– Azután, hogy ma összefutottunk, nem akartam emlékezni semmire. Az agyam úgy határozott, hogy pár dolgot elfelejt, és én is ezt akartam tenni.

– Akartad?

– Igen, csak akartam. Mert a múlt elfelejtése csak úgy működhet, ha mindannyiunknak ugyanúgy kiesnek dolgok. De te emlékszel dolgokra. A húgom is. A szüleim is. És az összes emléketek hatással van arra, hogyan viselkedtek velem a jelenben. Még Felicityt és Kyle-t is olyan dolog vezérli, amit korábban tettem velük.

Ennek van értelme. Elég szomorú értelme.

– Ez igaz is, meg nem is. Nem tudom, Kyle-nak mi baja. Ha tippelnem kéne, azt mondanám, kap érte cserébe valamit Felicitytől. Kyle-lal nem ismeritek egymást. Nincs közös órátok, és sosem lógtatok együtt. Elfoglalt voltál. Ha nem a suliban voltál, akkor épp kidolgoztad a beled. A fenébe is, néha még az órákról is ellógtál, hogy dolgozni mehess.

– Komolyan?

– Aha. – Összeszorul a gyomrom. A hazugságok, amiket korábban mondtam, a bűneim, amiket igyekeztem leplezni, most mindet fel kell fednem. – Gyere ide! – hajlítom be az ujjaimat.

– Miért? – kérdezi, de azért elég közel mászik ahhoz, hogy a lábfejünk összeérjen.

– Muszáj lesz fognom a kezed, hogy ezt végig tudjam csinálni.

Még csak nem is viccelek, de szélesen mosolygok, hogy ne akadjon ki.

Tenyérrel felfelé kinyújtom a kezem, és várok. Lenéz a kezemre, majd fel az arcomra, azon tűnődve, vajon mit

akarhatok megosztani vele. Amikor az enyémre csúsztatja a tenyerét, enyhe reszketést érzek rajta. Szorosan összefűzöm az ujjainkat, miközben azt kívánom, bár ne csak a kezét foghatnám.

– Nem vagyok valami jó ember – kezdem. Próbálok egyenesen a szemébe nézni, hogy ne fordítsam el a fejem, mint valami gerinctelen, gyáva féreg. Nem könnyű, főleg mert a tekintete most lágy és meleg, de bármelyik pillanatban jegessé válhat az undortól. – Nem vagyok valami jó ember – ismétlem.

Kezd izzadni a kezem. Hülye ötlet volt megfogni az övét. Miért érdekel ennyire? Miért számít, mit gondol rólam? Elengedem a kezét, de elkapja, és maga felé húzza.

– Ne!

– Miért ne? – kérdezem rekedten.

– Mert muszáj lesz fognom a kezed, hogy ezt végig tudjam csinálni. – A szája széle felfelé rándul. Még közelebb húzódik, amíg a lábunk a térdünktől a bokánkig egymásnak préselődik, összefűzött kezünket pedig az ölébe húzza. – Nem akarok tudni a múlttól, ha fájdalmat okoz neked. Ne meséld el, ha fáj! Szerintem egy életre elegendő fájdalom jutott már ki mindkettőnknek.

Szeretném, ha ez igaz lenne, de úgy semennyit sem haladunk előre, ha nem vagyok vele őszinte. Összeszedem a bátorságomat, és beszélni kezdek. Elmesélem, hogyan járattam le Felicityt azzal, hogy belementem, a pasija leszek, aztán nem sokkal később úgy bántam vele, mint egy darab szeméttel. Hogy lefeküdtem a tesóim csajaival, mert ők jelentették számomra a tiltott gyümölcsöt. Hogy régebben tetszett Ella, mert annyira emlékeztetett anyura, de hogy amikor megcsókoltam a klubban, tudtam, hogy csak azért teszem,

hogy féltékennyé tegyem Reedet, és belementem a játékba, mert jól szórakoztam azon, ha másokat bánthatok. Arról, hogy anyu öngyilkos lett, és az egész az én hibám volt.

Amikor végül abbahagyom a szövegelést, fáj a torkom, és vörös a szemem. Már nem fogom Hart kezét, hanem a földön fekszem, és a térdét használom párnának. Nem tudom, hogy kerültem ebbe a pózba, de az biztos, hogy nem akarok felkelni innen – soha. Hartley a homlokom tetejét masszírozza az ujjával, amit megnyugtatónak szán, de a farkam ébredszik tőle, eszembe juttatva, hogy jó ideje egyáltalán nem értünk egymáshoz.

Ezért, amikor lehajol, és a haja függönyként körülöleli az arcomat, kizárva a világot, nem húzódok el. Ezért, amikor ajka az enyémhez ér, nem lököm el azonnal. Hanem visszacsókolok. Ezért simítom a kezem a fejére, és pördítem meg, hogy alám kerüljön. Ezért fogom marokra és húzom meg hosszan lehulló haját, amíg kinyílik a szája.

Amikor a hajamba túr, és megnyalja a szájpadrólásomat, a forróság lángnyelvekként indul meg a nyelvemtől a farkam felé. Mintha megint az óriáskeréken lennénk, csak most nem megyünk körbe-körbe. A fémkosarunk kirepült a sötét éjszakába, amihez a vidámpark színes égői adják a reflektorfényt.

De nekem nem elég a csók. Magányos volt? Én is, rohadt magányos. Azóta magányos vagyok, hogy anyu meghalt. Azóta fáj, hogy a családom olyan csoportokra oszlott, amikben én nem vagyok benne. Belül folyamatosan haldoklom, miközben kívül igyekszem mosolyogni, mert félek, hogy ha ez a sötét hidegség kiszabadul abból a dobozból, amibe igyekszem beszorítani, akkor úgy végzem, mint anyu.

A hátamra gördülök, megragadom Hart térdét, és a csípőmhöz húzom. A dolog többi részét elintézi ő, addig helyezkedik, míg lovaglólásban ül rajtam, oldalamon a lábaival. Az ajkának sós és édes az íze, a szája puha és nedves. Lüktet a vér a fülemben, a farkam pedig közelebbi, lágyabb, jobb kontaktusért kiált. Ujjaimat formás fenekébe vágom, és közelebb rántom, amíg egymásba olvadunk.

Testének melege eloszlatja az alkohol keltette ködöt, míg a szobában minden kiélesedik, kitisztul. Szempilláit el nem hullajtott könnyek tarkítják, kristály pettyezte csipkének tűnik puha arcán. Farmerének szálai az ujjaimnak dörzsölődnek. Amikor levegőt veszek, a tüdőm megtelik Hart illatával – meleg méz, citrussal fűszerezve. És amikor megmozdul, és medencéjét az enyémhez közelíti, hallom a súrlódó ruhák zizegését.

Belenyög a csókba, és a hangtól szinte a gatyámba élvezek. Én, Easton Royal, aki több lánnyal – és nővel – kefélt, mint egy ötvenes pornóasztár, teljesen megkeményedtem, és közel járok a csúcshoz egy csóktól és egy kis dörzsölődéstől.

Teljesen beleestem. Kurvára odáig vagyok érte. Közben a legrosszabbat még el sem meséltem neki.

21. FEJEZET

Hartley

NINCS SZÜKSÉGEM EMLÉKEKRE AHHOZ, HOGY TUDJAM, ez életem legjobb csókja, és ha erre fogok első csókomként emlékezni, akkor nagyon szerencsés lány vagyok. Easton teste olyan kemény, mint egy kődarab, de a szája elképesztően gyengéd. Ahogy a mellkasához húz, olyan, mintha sosem akarna elengedni, és csak úgy repes a szívem.

Ezért jöttem ide. Nem egy helyet kerestem, hanem egy személyt. Hazajöttem.

Nem tudom, hogyan történt, de beitta magát minden egyes porcikámba. Meg lehet egyáltalán az ilyesmit magyarázni? Nem csak úgy létezik? Felicitynek egy dologban igaza volt. Tényleg azonnal belezúgtam valakibe. A szívem tudta. Ugyanúgy, ahogy a szívem kinyúlt Dylanért, úgy sóvárgott Easton után is.

Lélegzete elakad a számnál. Mozdulataitól felbátorodom.

Lecsúsztatom a kezem, és megérintem tűzforró bőrét a pólója alatt.

– Hart – suttogja az ajkamnak.

Nem tudom, azt kéri-e, hogy hagyjam abba, vagy hogy folytassam, úgyhogy feljebb kúszok a kezemmel, hasának

minden ívét kitapintom. Érzem meleg, sima bőrét, mellkasának kemény, széles síkját és szilárd, izmos vállát. Csípője sürgetően, enyhülést keresve mozdul alattam.

Nem tudom, meddig mentünk volna el. Hány ruhadarab került volna le rólunk, testének hány részét érintettem volna meg, hány részemet csókolta volna végig, mert ekkor elhúzódik, és a nyakamba temeti az arcát.

Eleinte kelletlenül ölelem át, de pontosan tudom, hogy rossz ötlet lenne most folytatni. Mindketten érzelmi roncsok vagyunk. Ahogy elmesélte múltbeli bűneit, az könnyeket csalt a szemembe, nem azért, mert annyira elszörnyedtem attól, amit tett, hanem mert szavai csepegték az önutálattól. És úgy sejtem, vannak még hasonló történetek, amiket Easton még visszatart, és amik letaglóznak majd. De a fülemben doboló vér arra ösztönöz, hogy lenyúljak, és kiderítsem, milyen érzés lenne a kezemben tartani hosszú keménységét, ami most a hasamhoz nyomódik.

Mintha csak megérezné a dilemmámat, gyengéden lecsúsztat magáról, és arrébb kúszik, mintha képtelen lenne uralkodni magán a közelemben.

– Az első alkalmadnak nem egy olcsó padlón kell megtörténnie – közli.

Elönt a megkönnyebbülés.

– Még nem feküdtem le senkivel?

Elbizonytalanodik.

– Nem tudom. Erről még sosem beszéltünk. Nekem nem számított. Mármint, én aztán nem vagyok szűz. Miért várnám el tőled, hogy az legyél? Az Astorban nem feküdtél le senkivel, ha ettől jobban érzed magad.

– Ami azt illeti, igen. – A gondolat, hogy olyan fiúk mellett megyek el a folyosón, akik láttak meztelenül, olyan rettenetes volt, hogy képtelen lettem volna szavakba önteni. Életem másik szörnyűségének azonban Easton öccséhez van köze. Nagyot nyelek, és ráveszem magam a kérdésre:

– A baleset az én hibám volt?

– A fenébe is, dehogy! – vágja rá. Az oldalára fordul, a tenyerére támasztja a kezét, és a homlokát ráncolva néz rám. – Egész végig ezt hitted?

– Nem tudtam, mit higgyek – vallom be. – Senki nem mondott semmit. Megkérdeztem az orvost és a nővéreket is, de nem adtak egyenes választ.

Easton felsóhajt, és lehajtja a fejét.

– Én sem akarom elmondani, mert akkor biztos megutálsz, és azt nagyon nem szeretném.

A félelem megfeszíti a torkomat, de azért kipréselem rajta a bátorító szavakat.

– Nem hiszem, hogy valaha is meg tudnálak utálni.

És ezt komolyan gondolom. Nehéz volt hallani, amiket eddig mondott, de csak azért, mert a fájdalom olyan mély kútjából eredtek.

Olyan lassan emeli fel a fejét, mintha nehéz súly húzná. A szemébe nézek, tekintetünk összefonódik. Némán ösztöngöm, hogy folytassa.

– Az én hibám volt. Részeg voltam, és dühös. A szüleid azzal fenyegetőztek, hogy bentlakásos iskolába küldik a húgodat, ahogy veled is tették, és azt gondoltam, mert ekkora barom vagyok, hogy meg tudom oldani, ha meglátogatom apádat. Veszekedtünk.

Erős nyomást érzek a bal szemem mögött. Pislogok egyet.

– Veszekedtünk? – kérdezem rekedten.

– Mind veszekedtünk. Te, én, apád.

A tekintete a csuklómra siklik. A combomnak nyomom a sebhelyem, mert ösztönösen érzem, hogy a mögötte húzódó igazság rejti a titkot ehhez az egészhez.

– Feldúlt voltál – folytatja. Lassabban beszél. Homlokán a ráncok tovább mélyülnek. Nyakán az izmok megmozdulnak, ahogy büntudatosan, megbánóan nyel egyet. – Bepattantál a kocsiba, és elhajtottál. A házatoknál lévő kanyar igazi vakfolt, és az ikrek mindig átkozottul gyorsan veszik be. Egyszer már majdnem belénk jöttek ott. Jártunk már korábban is nálatok, mert aggódtál a húgod miatt. A szüleid nem hagyták, hogy találkozz vele. Nem tetszett nekik, hogy visszajöttél Bayview-ba.

A fejem úgy hasogat, mintha ketté akarna hasadni. Sav marja a torkomat. Érzem a nyelvem tövén. Azt akarom, hogy elhallgasson. A hátamra fordulok, és felemelem a kezem, tenyérrel felé. Ennyi elég volt.

– Nem akarok többet tudni – jelentem ki.

De a csend rosszabb, mint a szavai, mert mégiscsak muszáj tudnom. Muszáj tudnom, mit tettem, különben képtelen leszek tükörbe nézni.

– Mondd el! – tör elő belőlem fojtott hangon.

– Apád törte el a csuklódat.

Ekkor összeomlok. Düh és szomorúság tölt meg, megindítja a könnyeket. Nem akartam tudomást venni az orrom előtti bizonyítékról, úgy akartam tenni, mintha az, amit apu Dylannel tett, valami furcsa, rendellenes viselkedés lenne, de mélyen legbelül tudtam, ugyanúgy, ahogy az idevezető utat is ismertem, hogy valami nem stimmel otthon.

– Hogy történt? – törölöm le a könnyeimet, de azok tovább folynak.

– Nem voltam ott. Akkor még nem ismertelek, de azt mesélted, nem tudtál aludni. Lementél az alsó szintre, ahol apád egy nővel beszélgetett, aki lefizette, hogy véget vessen a fia ellen indított drogügynék.

– Hagyta, hogy megvesztegessék?

East komoran bólint.

– És kérdőre vontam?

– Nem. A nővéredhez fordultál, aki hazaküldött, és azt mondta, tegyél úgy, mintha semmi sem történt volna.

– De nem tettem úgy.

Kalapál a szívem. A bizonyosság érzése lüktet a tagjaimban. Nem emlékszem arra, amit East mond, de igaznak érződik. Nincs oka rá, hogy ilyen szörnyűségekről hazudjon.

– Nem. Rajtakaptad, ahogy újabb kenőpénzt fogad el. Vissza akartál szaladni a házba, de elkapott. Azt mondtad, dühös volt, de nem akarta eltörni a csuklódát. Ezután össze kellett pakolnod, és elküldtek egy bentlakásos suliba. Három hétig nem kezelték a csuklódát. Ezért van ilyen sebhelyed. Újra el kellett törniük, aztán műtéttel helyrerakták.

Sebes csuklómmal eltakarom a szemem, és szabad folyást engedek a könnyeimnek. Ha akarnám, sem tudnám őket megállítani. Az agyam erre nem akarta, hogy emlékezzek. Hogy a saját apám bántott, és a családom lemondott rólam. A mellkasom jobban fáj most, mint amikor felébredtem a kórházban. Mintha valaki egyenként eltörte volna a bordáimat, aztán az egyiknek a szilánkos végével szíven szúrt volna.

– Bár abbahagynám a sírást! – zokogom.

– Ó, a rohadt életbe is, bébi! Sírj, amennyit jólesik. – Zizegés hallatszik, majd nagy, meleg testével átölel. Nedves arcomat a pólójára húzza, és közben a hátamat simogatja. – Sírj, amennyit akarsz.

Mintha egy örökkévalóságig bőgnék a mellkasába. Amikor a végtelennek tűnő könnyek végül felszáradnak, és a zokogásom csuklásokká szelődül, East megkérdezi:

– Félsz otthon?

– Nem. Legalábbis nem magam miatt. Dylan miatt. A ma este elég ijesztő volt. Dylannek gyógyszer kell szednie, és reggel nem vette be. Amiatt veszekedtünk az asztalnál, hogy Dylan milyen dühös, amiért otthon vagyok. Káromkodott, mire apu robbant. Fogta a gyógyszerét, és kényszerítette, hogy nyelje le. Elég... durva volt. – Elhallgatok, elfúl a hangom az emléktől.

– Olyan erősen szorította az arcát.

– El kell jönnötök abból a házból. Mindkettőtöknek.

Bólintok, de nem tudom, mit tehetnék. Parker, gondolom, nem sok segítség lenne. Ha korábban nem hitt nekem, akkor most sem fog. Anyu? Nehéz megtippelni, hogyan reagálna, de miért nem hozzá fordultam segítségért Parker helyett?

– Lakhatunk itt. Vagy kereshetek egy nagyobb helyet.

Erre csak pislogok.

– Együtt?

– Nem hagyom, hogy ezt egyedül csináld végig.

Felháborodása hallatán lassan elmosolyodom.

– Bocsi, tényleg hülyeség volt az ellenkezőjét feltételezni.

– Hát igen.

Ismét elkomorodom. Dylan egy szörnyeteggel lakik együtt, én pedig itt támolyogtam, a sulis, a hírnevem és mindenféle

hülyeség miatt aggódva, miközben rá kellett volna koncentrálnom.

– A húgom gyűlöl. Olyan gonosz velem, mióta hazajöttem a kórházból, ma pedig meg akartam nyugtatni, de nem volt hajlandó beengedni a szobájába. Biztos nagyon haragszik, amiért egyedül hagytam apuval, aki kínozza.

– Nem hagytad magára. Tizennégy éves voltál, amikor elküldtek, majdnem annyi, mint most Dylan. Talán tőle is azt várod, hogy szálljon szembe apáddal? Nem. Visszajöttél, hogy megmentsd.

– Elég szarul megy.

– Apád ügyvéd. Nem hinném, hogy csak úgy megszökhetsz a húgoddal. Ráadásul a hallottak alapján el kellene rabolnod, mivel elég tapló veled.

Tapló. Elfojtok egy kuncogást. Elfáradtam, leszívott ez az egész, kiborultam, úgyhogy most minden viccesen hangzik.

– Szeretem ezt a hangot – mondja Easton széles mosollyal.

– Milyen hangot?

– A nevetésedet. A legszebb hang a világon.

A szememet forgatom.

– Biztos vagyok benne, hogy vannak ennél sokkal szebb hangok. Mint például... öm... – próbálok példát találni.

Easton lecsap a habozásomra.

– Há! Látod? Még te is egyetértesz. Hartley Wright nevetése a legszebb hang a világon.

Ezen megint nevetnem kell, amitől ő még szélesebben mosolyog, míg úgy ülünk ott vigyorogva, mint két idióta, miközben néha felkuncogok. El sem hiszem, milyen hatással van rám. Öt perce még teljesen letörten sírtam ki a szemem.

Még mindig letört vagyok. És Eastonnak mégis sikerült a varázserejével mosolygásra bírnia a legsötétebb pillanatomban.

Ez egyszerre villanyoz fel és rémít meg.

– Mennem kell – mondom esetlenül, mert ez a sok mosolygás hirtelen olyan... Nem is tudom. Túl *valamilyen*.

Easton megragadja a kezem.

– Maradj! – kéri.

Habozva nyelek egyet.

– Csak egy kicsit – teszi hozzá.

Rekedtes hangja és újabb édes mosolya épp elég ösztönző. Hagyom, hogy lecsukódjon a szemem, East lesz a párnám, a fűtőtestem és nyugalmam kizárólagos forrása. Pihentetem egy kicsit a szemem... csak egy percet. Aztán hazamegyek.

• • •

Arra ébredek, hogy valaki arról rappel, hogy a zenélésért van itt, hogy komolyan gondolja a zenéjét. Felülök, és a hang forrását keresve körbenézek, de nincs itt más, csak én, ahogy East mellkasán terpeszkedem, akinek a feje a gombócba gyúrt Astor Park-os zakón pihen.

Mellette világít a telefonja kijelzője. Megrázom a vállát.

– Fent vagyok – motyogja.

Kissé elmosolyodom a nyilvánvaló hazugságon, és még erősebben rázom. Oldalra fordul, és álmosan rám mosolyog.

– Helló, bébi! Valami szexit álmodtál, és pár részletet kidolgoznál a valóságban is?

Olyan lehenngerlően fest így ébredvezve is, hogy legszívesebben élnék az ajánlattal.

– Szól a telefonod.

Felnyög, és egyik karjával eltakarja az arcát.

– Mennyi az idő?

– Három.

Felkelek, és keresni kezdem a cipőmet. Haza kell mennem. Tudni akarom, hogy Dylan jól van-e. Lomhán mozdulok, valószínűleg a vízveszteségtől. Mintha a szervezetemben lévő összes vizet kisírtam volna magamból.

– Délután három?

A telefonja elhallgat. Észreveszem a cipőmet az ajtónál.

– Hajnali.

Vágyakozó pillantást vetek a dzsekijére. Nem akarom itt hagyni, de az övé. Nem lophatom el folyton a ruháit.

– Hajnali? – nyög fel hitetlenkedve.

Ismét megszólal a mobil.

Ideges remegés fut végig rajtam.

– Szerintem fel kéne vened. Senki sem telefonál ilyenkor, csak ha vészhelyzet van.

Nem veszi fel rögtön, mire felmerül bennem, hátha mégis szokták hívogatni az éjszaka közepén, mondjuk random Astor Park-os lányok. A féltékenységre arra sarkall, hogy felkapjam a dzsekit a földről. Végül is ő adta nekem, mondom magamban.

– Halló? – veszi fel végül East a telefont. Kábé két másodpercig hallgat, majd azonnal felpattan. – Ajánlom, hogy ez ne valami elcseszett vicc legyen! – mondja emelt hangon, de nem dühösen. Egy mosoly jelenik meg elképesztően vonzó arcán. – Máris megyek. – Visszaejti a kezét az oldalához, és vakítóan széles vigyorral felém fordul. – Magához tért!

– Ki? Sebastian?

– Igen – bólint East lelkesen. – Magához tért!

– Ááááá! – sikítom fel-le ugrálva. Végre valami jó hír.

Easton is eljárja a saját örömtáncát, aztán egymás kezét fogva ugrálunk végig a szobán, mint az őrültek, míg dörömbölés hallatszik a padlón.

– Fogjátok be, a rohadt életbe, vagy kiraklak titeket! – üvölti a háziúr.

Azonnal megdermedünk, és izgatottan, elképedve bámulunk egymásra.

– Magához tért – suttogom, mintha a hangosabb beszéddel ismét száműzhetném Easton öccsét bűbájszerű álmába.

– Igen, magához tért. – Körülnéz. – Fel kell öltöznöm.

– Elvigyelek? – kérdezem.

Nem rémlik, hogy láttam volna kint másik autót.

– Nem kell. Durand értem jön.

Fogalmam sincs, hogy az ki. Felkapom East cipőjét, és a lábához teszem.

– Van zoknid?

– A táskában. – A kezébe lehel, majd megszimatolja. – Baszki! Úgy bűzlik a szám, mint egy hamutartó. Van mentolos cukorkád?

Megnézem a zsebeimet, de üresek.

– A francba! Oké. Előbb fogat mosok, nehogy megint bekómáljon, amikor beszélek hozzá. Kiálts, ha látsz odakint egy nagy, fekete Bentley-t!

Fogalmam sincs, hogy néz ki egy Bentley, de figyelek, hátha látok valami nagyot, feketét és drágát. A táskájában találok zoknit, egy másik farmert és fekete, szűk bokszert, amin fehér öltésekkel a Páratlan szó áll.

Szeretnék én is menni, hogy bocsánatot kérjek az öccsétől, de nem tudom, mennyire látnának szívesen. Easton szerint a családja nem utál, de már hogyan utálnának? Hiába mondja,

hogy az ő hibája volt, és hiába hajtottak a fiúk gyorsan, akkor is az én kocsim ment az övékbe. Azaz miattam került kómába a fiuk, a testvérük.

– Szerinted mehetek én is? – kérdezem, amikor Easton kilép a fürdőszobából.

Átnyújtom neki a cipőt, a zoknit és a bokszert. Összeszorított fogain keresztül beszívja a levegőt.

– A francba, nem tudom. Meglátom, milyen állapotban van Sawyer. Biztos védelmezi Sebet, és lehet, hogy kikelne magából. Mind tudjuk, hogy nem a te hibád, de Sawyernek büntudata van, és könnyebb, ha valaki mást hibáztathat.

– Oké – megyek bele szomorúan. – De talán küldhetnék ajándékot. Mit szeret az öcséd?

Easton arcára önelégült mosoly kúszik.

– A csajokat.

Fogom az egyik cipőjét, és a válla felé csapok vele. Nevetve elkapja.

– A csokival leöntött karamellt.

Felemelem a kezem, készen a következő támadásra.

– Ezt csak most találod ki, vagy tényleg szereti?

– Tényleg szereti, te nőstényördög. – Lehajol egy gyors csókra. – Menj haza Dylanhez, de hívj, ha bármire szükséged van! Bármikor. Reggel, délben, éjjel. Hívj!

– Oké.

– És válaszolj az átkozott üzeneteidre!

– Igenis! – tisztelgek.

Mosolyogva indulunk az utunkra, és ismét megdöbbszent Easton Royal varázsa. Ő az egyetlen ember az életemben, aki – legyenek rossz vagy jó kedvemben – mindig képes mosolyt csalni az arcomra.

22. FEJEZET

Easton

– HOGY VAGY MA ESTE? – kérdezi Durand, ahogy elhajtunk a viharvert háztól, amire kezdek otthonomként gondolni.

– Kimerülten – ismerem be.

– Mozgalmas egy este – ért egyet.

Apám, és még a felét sem tudja! A sok érzelmi szarság tényleg képes leszívni az embert, de a fáradtságom ellenére könnyebbnek érzem magam, mint valaha. Minden bűnömet felfedtem Hartley előtt, aki nem taszított el. Azonban a családjával kapcsolatos dolgok kikészítették, ami szörnyen elszomorít.

Ki kell találnom valamit, hogy elhozzuk Dylant Hartley seggfej apjától.

Átnézem az üzeneteimet.

Sawyer: Seb magához tért.

Húsz perce küldte.

A többi üzenetből úgy tűnik, hogy felhívta aput Dubajban, aki értesítette a csapatot.

Ella: Most hallottam Callumtól. Ó, te jó ég! Máris megyek!

Reed: Jeee!

Gideon: Reeddel holnap megyünk. Reed 1-kor zh-t ír.

Tartsátok a frontot!

Reed: Kihagyom a zh-t.

Gideon: Reed zh-ja után indulunk.

– Ella már a kórházban van? – kérdezem Durandot.

– Igen. Körülbelül tíz perce érkezett.

– Oké, szuper.

Durand pillanatok alatt átszáguld a városon. Persze segít, hogy kábé semmi forgalom nincs ebben az időben. Kipattanok a kocsiból, még mielőtt teljesen megállna, elrohanok a liftek előtt, és fel az egyemeletnyi lépcsőn.

– Csss! – szól rám az egyik nővér, amikor végigrobogok a folyosón. Nem veszek róla tudomást, hanem berontok a szobába.

– Te mocskok, halálra izgultuk magunkat miattad! – kiáltom.

Sebastian felmutatja a középső ujját. Felhőtlen életöröm söpör végig rajtam. Egy pillanattig attól féltem, hogy Royalék összeomlanak és a mélybe zuhannak, ahogy Ella mondta, de nem. Minket nem lehet lenyomni.

– Mit kérsz? Szomjas vagy? Éhes?

Körülnézek a szobában, tekintetem megakad a sarokban lévő szekrényen. Abban valószínűleg van kaja és víz. Sawyernek élnie kellett itt valamin.

– Szomjas – feleli Seb reszelős hangon.

– Olyan a hangod, mintha a Szaharában kóvályogtál volna – vetem hátra a vállam fölé, amikor feltépem a szekrény ajtaját. Bingó! Találok egy sor vizespalackot a polcokon. Lekapom az egyiket, lecsavarom a tetejét, és visszasietek az ágyhoz. – Hol van a felfele gomb ezen az izén?

Jobb, ha Seb ül, különben még megfullad, miközben megpróbálom beleönteni a vizet. Addig turkállok, amíg megtalálom a kis távirányítót, és némi tökölődés után sikerül kissé feljebb emelnem a háttámlát.

– Tessék!

A víz kifolyik a szája szélén, mire elkáromkodja magát.

– Baszki, East! Nem tudnád lassabban?

Erre megemelkedik a szemöldököm.

– Bocs, haver. A betegápolás nem tartozik az erősségeim közé.

Megpróbálja ellökni a kezem – ahol a hangsúly a *megpróbál* szón van. A srác gyenge, mint a harmat. Csak annyit ér el vele, hogy még több víz loccsan az ágyneműre.

– A francba! Hagyjál! Áhhh! – nyúl a fejéhez.

Majdnem elejtem az üveget, úgy megijedek.

– Mi az? A francba! Hogy kell idehívni a nővért?

Odanyomakodom az ágy mögötti falhoz, és rácsapok a piros hívógombra.

– Állj le! Mit művelsz? – próbál meg Seb ismét elhessegetni.

– Idehívok valakit. Mégis mit gondolsz?

– Hol van Sawyer? – kérdezi követelőző hangon, és az ajtóra néz, mintha az akaratával idevarázsolhatná az ikertestvérét.

– Ella elvitte kajálni. A büfé lent van a földszinten. Elég szörnyű ott a kaja, úgyhogy gondolom itt is. De ne aggódj! Majd becsempészek neked pár dolgot.

– Mi szükség van rá? Hazamegyek.

Azzal ledobja magáról a takarót, és átveti a lábát az ágy szélén.

– Megörültél? Nem mész sehova. – Visszalököm a lábát az ágyra, és ráhúszom a takarót. Vagy legalábbis próbálom. Seb a kezem alá nyúl, és lökni kezd. – Ez nevetséges. Várd meg, amíg ideér a nővér!

Ekkor kitarul az ajtó, és besiet az ügyeletes ápoló, magasra fogott, sötét lófarka mögötte lengedezik.

– Menjen onnan! – utasít.

Elhátrálok az ágytól.

– Hová készül, fiatalember? – torkolja le Sebet, aki próbál felkelni.

– Haza.

– Azt már nem. Adja ide az ágy végében lévő kartont!

Kinyújtja felém a kezét, és odaadom neki a csiptetős fémtáblát.

Seb dühös pillantással méreget minket, miközben ülő pózba küzdi magát.

– Haza akarok menni.

– Mr. Royal, két hétig kómában volt. Ma még nem megy haza, ahogy az elkövetkező pár napban sem.

Vérnyomásmérőt szorít Seb karjára, és az órájára mered.

– Mi tart Sawyernek ennyi ideig? – nyafogja a tesóm. – Mekkora egy pöcs. Most tértem magamhoz. Itt kellene lennie.

– Az ikertesód eddig nem volt hajlandó kimenni a szobából, úgy kellett kivonszolni. Muszáj ennie, különben átveszi a helyed. – Lehetséges sérülések után kutatva végigmérem, de nem tudom, mit is keresek pontosan. Igyekszem minél lazábbnak tünni, hogy ne borítsam ki Sebet. Nem akarom,

hogy valami rossz hírtől sokkot kapjon, és ismét kómába essen.

– Minden rendben?

– Az eredményei jónak tűnnek – feleli a nővér.

Lejegyez valamit a kartonra. A térdem elgyengül a megkönnyebbüléstől. Megkapaszkodok az ágykeretben.

– Ez jó hír. Nem igaz, Seb?

De Sebet túlságosan leköti, hogy a nővér mellét bámulja. Megköszörülöm a torkomat. Amikor felnéz rám, végighúzom a kezemet a nyakam előtt, hogy hagyja abba. Jobb, ha leáll ezzel a szarsággal, mielőtt a nővér golyón döfi az egyik extra hosszú tűvel.

Beint, majd tovább vetkőzteti a nőt a szemével.

– Meg tudja mondani, hol vagyunk? – kérdezi a nővér, aki hál’ istennek nem veszi észre Seb vizslató tekintetét.

– Erre már egyszer válaszoltam.

– Tudom – próbálja nyugtatni a nővér. – De gyakran meg kell vizsgálnunk, hogy biztosra menjünk, a megfelelő kezelést kapja.

– Csak válaszolj a kérdésre! – szúrom közbe türelmetlenül.

– A Maria Royal Lábadozó Központban vagyunk. Tudja, amit apu építtetett büntudatból, miután anyu túlادagolta a gyógyszereit.

A nővér tolla végigszánt a papíron. Seb is látja, mennyire megdöbben.

– Ó, nem tudta? Azt hittem, még mindig mindenki erről pletykál.

– Seb – figyelmeztetem. – Hadd végezze a nővér a munkáját!

– Milyen melltartót hord? Nyolcvan D-t? Igazán formásnak tűnik.

Felnyögök, és a tenyerembe temetem az arcomat.

A nővér egy csattanással becsukja a csiptetős táblát.

– Bizonyára jobban érzi magát, Mr. Royal. Nemsokára jön az orvos.

Még az én mogyoróim is lefagynak jeges hangjától.

– A feneke is csinos – kiáltja utána Seb, nem segítve a helyzetet.

– Befognád, haver? Neked meg mi bajod van?

Odalépek az ágy fejrészéhez, hogy meg tudjam fojtani a párnával, ha megint megpróbál beszólni a nővérnek.

Összevonja a szemöldökét és karba teszi a kezét.

– Csak szórakozom. És meg akartam róla győződni, hogy még működik az alsó berendezésem.

Lepillantok, és kis dudort veszek észre a takaró alatt.

– Gratulálok. Fel tudod állítani a cerkádát. Ha ennyire érdekelt, le is tölthettem volna pár pornót a telefonodra.

– Ne akadj úgy ki, East! Ha te feküdnél itt, te is ugyanezt tennéd.

– Tévedsz. Láttam, milyen fegyverkészlettel rendelkezik a nővér. Tűk, csövek, ágytálak... – Megborzongok. – Őszintén tisztellem. Mindegy, éhes vagy? Mert az elmúlt tizennégy napban csak ezt kaptad – kocogtatom meg az infúziós zsákot. Aztán felolvasom róla: – Teljes parenterális táplálás. Lefogadom, hogy nagyon finom. Mondd, mit kérsz, és már hozom is!

– Hozhatnál valakit, aki leszop – veti oda Seb.

Tudom, hogy a tesóm az elmúlt két hétben nem volt jól és ki volt ütve, de arra nem számítottam, hogy egy szexőrült seggfejként fog magához térni.

– Kimegyek, és megkeresem Sawyert.

– Biztos Laurent dugja.

Tehát erről van szó? Sawyer biztos nem közölte még a rossz hírt, ami érthető.

– Kétlem – felelem mindössze.

A tesóm szinte vicsorog.

– Sokra megyek veled. Ha már nem csinálsz semmi hasznosat, adj egy löketet a morfiumból! Fáj a fejem, és tőled csak rosszabb lett.

– Persze.

Emlékeztetem magam, hogy Seb most ébredt a kómából, és sikerül minden további megjegyzés nélkül kilépnem a szobából. Még épp időben, hogy lássam, ahogy Sawyer végigrobog a folyosón, mellette Ellával.

– Hogy van? – kérdezi Sawyer.

– Elég rossz passzban van.

Ella vág egy grimaszt.

– Még mindig? Azt hittem, ha megtudja, hol van, és mi történt, jobban lesz.

Sawyer felnevet. Szinte fülig ér a szája.

– És akkor mi van, ha rossz passzban van? Több mint két hétig kómában volt.

– Kérdezett Laurenről – mondom.

A tesóm vigyora eltűnik.

– A francba!

– Nem mondtam neki semmit.

– Ne is! Nem akarom rossz hírekkel terhelni.

– Nem fogom neki elmondani.

Sawyer jelentősegteljesen Ellára néz, aki feltartja a kezét.

– Én sem. De minél tovább vársz, annál rosszabb lesz.

– Rá fog jönni, hogy valami nem stimmel, ha nem jön be meglátogatni – mutatok rá.

– Csak tartsátok a szátokat! – csattan fel Sawyer. – Majd én eldöntöm, mikor mondjam el.

Azzal elnyomakodik mellettünk, és bemegy a szobába. Ella ott marad, és amint becsukódik az ajtó, felém fordul.

– Valami nem stimmel Sebastiannal.

– Azért, mert az édes, kezes öcsénk bunkó szexmániásként ébredt?

– Igen – bólint nyomatékosan –, pontosan ezért. Amikor bementem hozzá, megkérdezte, hogy azért jöttem-e, hogy leszopjam. Azt mondta, testvéri kötelességem. Aztán amikor emlékeztettem, hogy a bátyjával járok, hátha neki is valamilyen amnéziája van, mint Hartley-nak, azt felelte, hogy mivel valójában nem vagyunk rokonok, nyugodtan felmászhatok hozzá az ágyra, de jobban örülne a fordított tehenészlány póznak, hogy ne kelljen az arcomba néznie! – fejezi be szinte visítva.

A folyosón lézengő pár kórházi dolgozó felénk fordul. Megfogom Ella karját, és arrébb húzom a kíváncsi pillantásoktól.

– Ahogy Sawyer is mondta, Seb két hétig kómában volt. Normális, ha álló farokkal ébred, és lehet, hogy nem kezeli jól az érzéseit, de valószínűleg zakkant a sok gyógyszerből. Menj csak haza! Majd mi Sawyerrel itt maradunk.

Ella bűntudatos pillantást vet hátra a válla felett, Seb szobája felé.

– Talán nem kéne.

De tudom, hogy valójában haza akar menni.

– Menj csak! Jól megleszünk – biztosítom.

Nem kell tovább győzködni. Megszorítja a karomat, elmotyog valami közhelyes búcsút, és elsiet. Seb biztos teljesen kiborította.

Ahogy a szobához közeledek, kiáltásokat hallok odabentről: Meggyorsítom a lépteimet, és benyitok. Nyugtalan felfordulás fogad.

– Mi folyik itt?

– Elvégzünk pár vizsgálatot – mondja az egyik ápoló.

Újabb emberek érkeznek, és Sebet nemsokára kigurítják, hogy megvizsgálják azt a szó szerint ütődött fejét. Közben felváltva káromkodik rájuk – „Rohadtul vegye le rólam a kibaszott kezét, maga rohadék!” – és zaklatja őket – „Egy egytől nedvesig terjedő skálán hová helyezné a bugyiját most, hogy öt percig bámulta a farkamat?”.

– Mi ez az egész? – kérdezem halkán, amikor Sawyer kilép hozzám a folyosóra. – Kiborította valami?

Sawyer a falnak roskad, mosolya helyét fáradt, bosszús kifejezés veszi át.

– A nővér rávette, hogy pisiljen bele az ágytálba.

– Á, akkor ez volt az a kiáltozás.

– Két ápolóval kellett lefognunk, nehogy a nővérhez vágja a tálat. Nem tudom, mi ütött belé.

Sawyer zavarodottnak tűnik. Hátba veregetem a tesómat.

– Nyilván bal lábbal kelt.

Sawyer elmosolyodik a szar viccen.

– Talán nem is számít. Ébren van, és ez a fontos.

– Ja. Most már hazamehetsz.

– Tessék?

– Menj haza, Sawyer! Teljesen kimerültél. Az elmúlt tizennégy napban egyszer sem aludtad végig az éjszakát. Jönnek a vizsgák, és vigyáznod kell magadra.

– Mióta lettél az apánk? – viccelődik Sawyer, de látom megkönnyebbült tekintetét.

– Azóta, hogy az igazi apánk Dubajba repült, hogy megvetesse a repülőinket pár gazdag arabbal. Most, hogy osztoznunk kell Ellával az örökségünkön, az igazi apánk kénytelen lesz több pénzt keresni.

Sawyer meglepetésemre nem ellenkezik. Biztos nagyon fáradt lehet.

– Oké. De ha Seb kiakad, téged foglak hibáztatni.

– Rendben.

– És ne feledd: ne említsd Laurent!

– Bízz bennem! Nem fogom felhozni.

Ha Seb már azért ágytálat dobál, mert nem huggyozhat állva, sokkal nagyobb felfordulást fog okozni, ha rájön, hogy a csaja képtelen volt két vacak hétre összeszedni magát.

Sebet jó sokára gurítják vissza a szobájába. Ismét teljesen ki van ütve. Az ápolókkal együtt belépek, és várom, hogy megmagyarázzák.

– Be kellett nyugtatoznunk, hogy el tudjuk végezni a CT-vizsgálatot – mondja a nővér, amikor rákérdezek. – De minden rendben. Ön is hazamehet. Egy ideig valószínűleg úgysem ébred fel.

– De amikor felébred, jobb, ha itt van vele valaki.

– Eddig elég lazán kezeltük a szabályainkat, de most, hogy Mr. Royal magához tért, az egészsége érdekében be kell vezetnünk bizonyos intézkedéseket. Ön is azt akarja, hogy jobban legyen, nem igaz?

Milyen hülye kérdés már ez!, – füstölgök magamban.

– Persze.

– Akkor holnap találkozunk.

Azzal határozottan becsukja maga mögött az ajtót.

Gyorsan írok a családi közös chatre, miszerint ki akarnak rúgni innen. Arra számítok, hogy legalább Sawyer arra kér, hogy maradjak, de helyette csak egy üzenet érkezik Ellától.

Sawyer alszik. Hagyd Sebet is pihenni! Mindkettejükre ráfér. Ahogy rád is.

Sebre és vad kitöréseire gondolok. Azért csinálja, mert fél, és nem tenne neki jót, ha egy üres szobában ébredne fel.

Nem. Maradok.

Nahát, Easton Royal! Ez nagyon érett dolog tőled. ☺

Furcsa, ismeretlen melegség terjed szét a mellkasomban. Elteszem a mobilomat. Talán tényleg kezdek felnőni. Igazából annyira nem is rossz érzés.

23. FEJEZET

Hartley

– SAJNÁLOM, HOGY OLYAN KÉSŐN JÖTTEM HAZA – mondom anyunak, miközben barnacukrot szórok a zabkásámra.

– Későn jöttél? Észre sem vettem. Dylan, hol van a sisakod?
– kiáltja anyu.

– A hátsó előszobában – válaszolja a test nélküli hang.

– Ott már néztem – motyogja anyu, de azért ledobja a konyharuhát a pultra, és eltűnik a szomszédos előtérben.

Sisak? Vajon mire kell? Dylan beront a konyhába. Végigmérem, hátha látok rajta sérülést. Neki vajon eltört valamiye véletlenül az elmúlt három évben? Apu viselkedése csak kivételes volt, vagy rendszeresen erőszakoskodik a húgommal?

– Szia, Dylan! Hogy vagy ma reggel?

Benéz a hűtőbe, és nem méltat figyelemre.

Egész reggel kerül. Amikor felkeltem, bekopogtam hozzá, de nem nyitott ajtót. A szobámban vártam, figyeltem a folyosóról érkező neszeket. Amikor meghallottam, kiugrottam, de elkéstem. Addigra már bemenekült a fürdőszobába.

Odalépek hozzá, és megkocogtatom a vállát.

– Dylan, hogy vagy ma reggel?

Elhúzódik az érintésem elől, és becsapja a hűtő ajtaját.

– Elsőre is hallottalak. Jól vagyok. Békén hagynál megint, mint az elmúlt három évben?

A tejjel a kezében odamegy a kamrához, és kivesz egy doboz Cheerioست.

A büntudattól összeszorul a torkom, és le kell nyelnem az ott nőtt gombócot, mielőtt meg tudnék szólalni.

– Sajnálom, hogy ilyen hosszú időre eltűntem. Nem akartam. Tudod, ezért jöttem haza, hogy a közeledben legyek.

– Tök mindegy – mormolja.

Előveszi a telefonját, és az üzeneteit nézegeti.

Biztos küldtem neki én is, amíg nem voltam itt. Vajon mit írhattam? Talán tényleg csúnyán viselkedtem vele, vagy nem figyeltem rá eléggé, amikor mondott valamit, annyira lefoglalt a saját drámám?

– Sajnálom – mondom halkan. – Sajnálom, hogy megbántottalak.

A telefonja fölött rám néz.

– Ahhoz az kell, hogy érdekeljen.

– Aú! – Megdörzsölöm a mellkasomat, próbálom viccel elütni a bevitt csapását. – Oké, remélem tudod, hogy szeretlek.

Dylan válaszul felveszi a tálját, a mosogatóhoz viszi, és kikiált anyunak:

– Anyu, megtaláltad a sisakot?

– Még keresem.

Végighúzom a kezem a számon. Olyan, mintha nem akarnák, hogy itt lakjak.

– Lassan indulnom kell. Nem tudnád behozni később?

– De, oké. Vedd a cipődet, és menjünk!

Felveszem az Astor Park-os blézeremet. Kinyílik a hátsó ajtó.

– És mi lesz Hartley-val? – kérdezi Dylan.

– Ó, megfeledkeztem róla. – Aztán anyu odakiáltja nekem:
– Hartley, ideje indulni!

– Istenem, most rá kell várnunk?

– Itt vagyok – felelem.

Dylan meglepetten hátranéz a válla felett, aztán a kocsához iramodik, és behuppan a hátsó ülésre.

Anyu sietve beül a volán mögé.

– Szállj be! – mondja nekem. Hátrafordul Dylanhez. –
Megvan a házid?

– Aha.

– Ne felejts el átöltözni, mielőtt érted megyek!

– Oké, anyu, fogtam.

– Nos, a múlt héten elfeledkeztél róla, nem?

Dylan hallgatásba merül. Lehajtom a napellenzőmet, és úgy teszek, mintha a nem létező sminkemet ellenőrizném, de valójában a húgomat kémlelem a tükörből. Bedugja a fülhallgatót a fülébe, és a telefonjára mered.

Tényleg tudnom kell, hogy nem esett baja.

– Anyu, a tegnap estéről... Talán én emlékeztethetném
Dylant, hogy vegye be a gyógyszerét.

Anyu lefékez egy piros lámpánál, és meglepetten felém fordul, mintha elfelejtette volna, hogy a kocsiban vagyok.

– Ó, Hartley! Neked egy barátoddal kell hazajönnöd iskola után. Dylannek délután lovaglórója van – mondja, teljesen figyelmen kívül hagyva a javaslatomat. Talán nem hallotta.

– A tegnap este ijesztő volt.

– Apád csak hirtelen természetű – legyint. – És most már minden rendben, Dylan be fogja venni a gyógyszerét, különben nem mehet el a hétvégi lovasbemutatóra.

Anyu választ várva hátranéz a visszapillantó tükörben, de nem jön felelet. Dylan olyan hangosan bömbölteti a zenét, hogy még mi is halljuk.

– Dylan! – szól neki anyu.

Az én vérnyomásom is emelkedik attól, hogy Dylan nem reagál. Hátranyúllok, és csettintek egyet. Meg sem rezzen.

– Dylan, halkítsd le! – kiáltja anyu, amikor hirtelen lefékez az Astor Park előtt. – Olyan hangos, hogy még én is hallom. A végén még megsüketülsz.

– Szállj már ki! Elkésem – morogja nekem Dylan.

Emlékeztetem magam, hogy a húgom még traumatikus állapotban van a tegnapi estétől – és még isten tudja hány estétől –, és higgadtan kiszállok a kocsiból.

Örülök, hogy nem üvöltöznek velem, de kicsit rosszulesik, hogy mintha csak egy mellékes gondolat lennék az anyámnak. Nem mintha az együttérzésére vágnék, vagy szükségem lenne rá, de nemrég egy súlyos baleset ért, még mindig érzem a kórházban elszenvedett fejsérülés hatásait, ráadásul háromévnnyi hosszú távollét után vagyok újra itthon. Nem kéne kiakadnia, hogy hajnali háromkor értem haza?

Zúgolódva lépek fel az Astor Parkhoz vezető járdára. Talán Felicity ma belém köt, és akkor elküldhetem a fenébe. Attól jobban érezném magam. Sajnos Felicity nem bukkan fel, de Kyle odajön hozzám a könyvtárban az önálló tanulás idején.

Odahúzza a székét, és szőrös karját az asztalomra fekteti.

– Az egész sulit azt beszéli, hogy Bran Mathisszel kefélsz.

– Ez érdeklí mostanában az embereket? – vonom fel a szemöldökömet. – Miért nem arról beszélnek, hogy a karácsonyi szünetben belépek a cirkuszhoz? A társulatnak igazán jól jönne egy kis reklám.

– A cirkuszhoz? – kérdezi pislogva.

– Viccelt – szól közbe valaki a közelből.

Most először áll ki valaki mellettem a suliban, és kész csoda, hogy nem ugrom fel és ölelem meg az illetőt. Inkább csak halványan rámosolygok.

A szőke lány vállat von.

– Vicceltél? – ismétli Kyle. Úgy elvörösödik, mint egy rajzfilmfigura, aminek füstöl a füle. – Gúnyolódsz rajtam?

– Nem. Próbálom befejezni a leckémet.

A verseskötetért nyúlok, amikor egy izzadt tenyér csattan a kezemre. Felkiáltok. Elég hangosan. Mrs. Chen, a felügyelőtanár felkapja a fejét az asztalánál.

– Mr. Hudson – csattan fel –, itt, az Astor Parkban nem szokás másokat bántalmazni. Hacsak nem akarja, hogy levonjak magától egy pontot, akkor jobb, ha azonnal visszahúzza a kezét.

Kyle keze megfeszül a csuklóm körül. Összeszorítom a fogam, mert fáj a szaros szorítása. Mrs. Chen felnyitja a laptopját. Amikor Kyle rájön, hogy a tanár nem viccel, azonnal elenged, de Mrs. Chen gépelni kezd.

– Várjon! Azt mondta, ha elengedem, nem von le pontot – tiltakozik.

A tanár rá sem néz, úgy válaszol.

– Azt mondtam, azonnal húzza vissza a kezét, de nem tette. Nem fogom túrni az ilyesfajta viselkedést.

– Ribanc – motyogja Kyle. Csilingelés hallatszik, mire Kyle felfordítja a telefonját, majd talpra ugrik, és meglengeti a mobilt a levegőben. – Ez két pont! Két pontot vont le! – üvölti.

– Ribancnak hívott. Ez fegyelemsértés és a becsületkódex elfogadott magaviseletről szóló, 4-13-as szabályának megsértése. Legyen inkább három pont, vagy leül, Mr. Hudson?

Kyle egy puffanással visszaül a helyére.

– A többiekre is vonatkozik, hogy mivel már végzősök, elvárom, hogy felnőttként viselkedjenek, nem pedig úgy, mint a vadállatok, akik próbálnak ízekre szedni egy másik diákot csak azért, mert egyfajta konkurenciát látnak benne.

– Nem vagyunk óvodások – panaszkodik Felicity egy másik asztaltól.

– Akkor viselkedjen eszerint, Ms. Worthington! Még tíz percük maradt tanulni. Használják ki okosan!

Tuti szívecskék látszódnak a szemem helyén, ahogy Mrs. Chenre nézek. Hivatalosan is ő lett a kedvenc tanárom.

– Köszönöm – mondom neki, amikor vége az órának.

Röviden biccent, ami nem túl barátságos, de akkor is imádom. Kyle a könyvtár előtt vár dühös tekintettel.

– Ne hidd, hogy nyertél, ribanc!

– Nem versenyzünk, úgyhogy nincsenek nyertesek és vesztesek – válaszolom.

Ránézek az órarendemre. Zeneóra következik, azaz lesz időm átnézni a szekrényemet.

– Az életben vagy vesztes.

– Oké.

Azzal mosolyogva, integetve továbbállok. Kyle döbbsen áll mögöttem. Mégis mire számított? Hogy vitatkozni kezdek vele?

Kétszer annyit nyom, mint én, ha akarna, összemorzsolhatna, úgyhogy nem fogok elkezdni veszekedni vele. Különb is, úgy látszik, elég közel jár ahhoz, hogy bajba kerüljön, jobb lesz, ha ő is vigyáz.

– Jól vagy?

Berakom a könyveimet a szekrényembe, és Ellához fordulok, aki megállt mellettem.

– Hogy van Sebastian? – kérdezem azonnal.

Ella elhúzza a száját.

– Olyan... más.

– Hogyhogy?

– Nem tudom, egyszerűen más. Régebben megértő volt, és aranyos, most pedig úgy viselkedik, mint valami hisztis vénember.

A gyomrom ugyanúgy szorul össze, mint mindig, amikor eszembe jut a baleset.

– Sajnálom – mondom. Elég esetlen szó, de nem tudom, mi mást mondhatnék vagy tehetnék. Végül megkérdezem: – Tehetek valamit? Mondjuk, főzhetek neki, vagy moshatom a zoknijait. Easton szerint a csokival leöntött karamell is jó ajándék lenne.

– Kedves tőled, de én a helyedben nem mennék be hozzá, inkább beküldenék valamit. Nem arról van szó, hogy a te hibád lett volna a baleset, vagy ilyesmi, de Seb elég... furá most. – Megkocogtatja a karomat. – Inkább koncentrálj arra, hogy te is jobban legyél! Sebastian majd észhez tér. Vagy majd alkalmazkodunk hozzá. Egyelőre örülünk, hogy még köztünk van.

– Én is – felelem buzgón. – De szólj, ha bármit tehetek!

Erre elkomorodik.

– Ugye tudod, hogy nem a te hibád volt? Ha az lett volna, Callum már rég megvádolt volna valamivel, nem számít, hogy apád kerületi ügyész.

Nem tudok válaszolni, mert megszólal a csengő. Ella rám mosolyog, majd elsiet az órájára. Szavai nem sok megnyugvást nyújtanak, de a következő órában hegedülhetnek. Mendelssohn szonátáit játszom, mindegyiket dúrban, amik megnyugtatók. Ez a legbékésebb ötven percem, mióta magamhoz tértem a kórházban.

– Letelt az idő, Ms. Wright – szól egy hang a terem hangszórójából. Szomorúan elpakolom a hegedűt, és kicammogok az ebédlő felé. Az ebédlő nem is annyira ebédlő, hanem előkelő étterem. A plafon legalább hat méter magasan húzódik. A falakat sötét faborítás fedi, a téglalap alakú asztalokat pedig fehér abrosz borítja. A háttérben klasszikus zene szól, amit a bejárat közelében álló szökőkút csobogó vize kísér. Az egyik sarokban egy sor növény tölti ki a helyet. Az előttük lévő asztalok üresek.

Középen észreveszem Ellát két másik lánnyal. Az egyikük hosszú vörös hajú, a másikuknak sötét, rövid frizurája van. Még pár másik diák is ül velük, valószínűleg ők számítanak népszerűnek. A mellettük lévő asztalnál Felicity és a bandája eszik.

– Nem tudod, hová ülj?

Branre nézek, aki mellém lépett.

– De. Odaülök a növényekhez.

Erre elfintorodik.

– Mi az? Mi vele a baj? Kellemesnek tűnik.

– Bogarak – feleli megborzongva. Nem tudom, hogy csak tettet-e, vagy tényleg ennyire elborzadt. – Egy csomó kis rémség van ott. Hidd el! Nem akarsz ott enni. Ülj oda hozzánk!

Egy asztal felé biccent a terem végében. A helyek felét már lefoglalta pár elég izmos srác.

– Jó sokan vannak ott.

– Á, nem, csak azért tűnik úgy, mert Dom két embert is kitesz.

Megnyalom az ajkam, és végiggondolom a lehetőségeimet. Nincs túl sok. Vagy a sarok a bogarakkal, vagy Bran.

– Tényleg annyira szörnyű? – kérdezem.

– A kérdés inkább az, hogy tényleg annyira szörnyűnek tartasz-e, hogy inkább a bogarakhoz ülsz?

A szeme vidáman csillog, úgyhogy tudom, hogy valójában nem bántottam meg, de értem a célzást.

– Miért vagy ilyen kedves velem? – kérdezem, ahogy haladunk a sorban.

Elképesztő a kínálat. Soha többé nem hagyom ki az ebédet. Kyle ülhet mellettem egész idő alatt, és odasúghatja undorító sértéseit, akkor sem fog érdekelni, mert a sütőtökös raviolinak olyan finom az illata, hogy még ezt is érdemes kibírni érte.

– Miért ne lennék az?

– Ööö... Mondjuk, mert rémes ember voltam?

– Mégis mióta?

Oldalra billentett fejjel fürkészem Brant. Rám akar mozdulni, ezért mondja ezt? Nagyon dögös. Valószínűleg sok másik lánynál célt érne, és kábé a kisujját sem kéne mozdítania érte.

– Sokat lógtunk együtt? Nincs sok közös óránk.

Most, hogy belegondolok, szerintem egy sincs.

Kissé elpirul.

– Ja, én nem az emelt órákra járok, mint te.

Ó, a francba! Ezt most sértésnek vette?

– Nem így értettem. Én... én... – hebegek. – Csak nem hinném, hogy olyan népszerűnek számítok itt, te meg elég jól nézel ki, úgyhogy nem kéne, izé, menőbb emberekkel lógnod?

Kiemel egy almát egy kosárból, és a tálcámra teszi.

– Szóval szerinted jól nézek ki, mi? Talán épp ezért lógok veled – kacsint rám, majd fogja a tálcámat, és a kasszához viszi.

A pénztáros beviszi az összegeket, majd lehúzza a kártyáját. Én is odaadom neki az enyémet, azt is lehúzza, majd visszaadja.

– Van nálad készpénz?

– Tessék? – kérdezem. – Miért kéne, hogy legyen?

A nő felém fordítja a képernyőt.

– Mert nincs pénz a számládon.

Ez kínos. Mögöttem a többiek vihogni kezdenek, és egyre erősödik a megalázó sutyorgások hulláma.

Bran előrelép.

– Majd én kifizetem.

– Csak készpénzt tudok elfogadni – mondja a nő. – Csak egyszer húzhatjuk le a kártyát.

Bran bosszúsnak tűnik.

– Van valami probléma? – kérdezi Felicity az asztalától. Hangja vidáman cseng, mintha jelzett volna a botrányradarja.

– Nincs pénz a számláján – kiáltja valaki mögöttem. – Brannél pedig nincs készpénz.

Megmentőm füle hegye elvörösödik. Ujjaimmal a tálcát szorítom, nehogy a nagypofájú srácra borítsam a narancssárga tésztát.

– Feltartod a sort! – panaszkodik valaki más. – Oda kell érnem órára.

– Ja, csak engedjék át, hogy ehessünk!

– Éhesek vagyunk!

– Ezért nem szabadna beengedni a pórnépet az Astorba.

– Rémes, ugye?

Felicity mosolya minden egyes mondat után szélesebbre húzódik. Rettenetesen élvezi ezt a szarságot. Már épp otthagynám a tálcámat, amikor eszembe jut a pénz, amit anyutól kaptam előző este. A zsebembe nyúlok, és odaadom a pénztárosnak.

Sajnálom, Felicity, motyogom magamban.

– Bocsi – fordulok Branhez. – Elfelejtettem, hogy van nálam pénz. Azt hiszem, a rövid távú memóriám épp annyira béna, mint a hosszú távú.

– Nincs gáz – feleli, de a válla megfeszül. Nem igazán bírja a gúnyolódást.

Legszívesebben megmondanám neki, hogy nyugodjon meg, ez nem számít, de ezt magától kell megtanulnia. Ami engem illet, leülök a sarokba, és megeszem az ebédemet. Fontosabb dolgom is van annál, mint hogy Kyle, Felicity vagy Bran miatt aggódjak. A húgom veszélyben van, és mivel nem hozhatom el otthonról, ki kell találnom, hogy szabaduljak meg a fenyegető tényezőtől.

24. FEJEZET

Easton

– INDULOK A KÓRHÁZBA. Elég szar a hangod. Nem aludtad ki magad tegnap? – kérdezem Sawyert a telefonban.

Ma reggel megjelent a kórházban, én pedig hazajöttem, hogy szunyáljak egyet.

– Próbáltam, de folyton aggódtam. Nem lett volna szabad hazamennem.

Azaz: Seb cseszegeti, amiért pár órát itthon töltött.

– Sebnek kell valami?

Felkapok egy bőrkabátot, és lesietek a lépcsőn.

– Mi *nem* kell neki? Már kért steaket, sushit, repcsit, Laurent, az ágát, kevesebb nővért, csinosabb nővéreket, szopást, hogy valaki verje ki neki, és hogy felkelhessen a rohadt ágyból – sóhajt az öcsém.

– Szóval akkor még nem mondtad el neki Laurent?

– Nem. Felhívtam, és elmondtam neki, hogy Seb magához tért. Közölte, hogy ez jó, de ez az egész továbbra is sok neki.

– Ez meg mi a fenét akar jelenteni?

– Fogalmam sincs. Most mennem kell. Seb megint üvölt a nővérrel.

Leteszi, még mielőtt válaszolhatnék. Eszembe jut valami.

– Egyenesen a kórházhoz? – kérdezi Durand, amikor pár perc múlva beülök a Bentley-be.

– Nem. Először a játékbolthoz, aztán a kórházhoz.

– Melyik játékbolthoz?

– A Kovacs Street-ihez.

Durandnak a szeme sem rebben, pedig pontosan tudja, milyen hely az. A fenébe is, mindenki tudja, aki elmúlt tizenhárom, és valószínűleg már a fél város megfordult ott. Látszólag hecc ajándékokért, de az astoros lányok elmesélései alapján rengeteg elemes játékszerük van, amik közül sokak táskájában ott lapul egy-egy darab.

Elkanyarodunk a szexbolt felé, ahova beugrom, felkapom, ami kell, és fizetek. Durand nem az a beszédes típus, én meg fáradt vagyok, úgyhogy az út hátralevő részére becsukom a szemem, és elszundítok. Amikor odaérünk a kórházhoz, Durand azzal ébreszt, hogy feltekeri a hangerőt a rádión.

– Hazafelé majd taxival megyek – mondom neki, és becsukom az ajtót.

Mivel Seb viselkedésétől a dolgozók azt kívánják, bár ismét kómába esne, kicsit több kedvességet kényszeríték a mosolyomba, ahogy mindenkinek odaköszönök.

– Rhonda, milyen jól áll ez a szín!

Az ügyeletes nővér, aki legalább ötvenéves, vidáman mosolyog.

– Köszönöm, Easton. Mindig is szerettem a kéket.

– A rúzsára gondoltam. Igazi csókos szín – kacsintok rá, mire elpirul, mint egy tinilány, és összedörzsöli az ajkait.

– És velem mi lesz? – veti közbe Sarah, a kollégája.

– Három napig gyónhatnék, ha hangosan is kimondanám, mit gondolok önről, Miss Sarah – felelem neki.

Sarah kuncogva belefésül kékes árnyalatú hajába.

Seb szobája felé menet összefutok Matthew-val, az egyik ápolóval.

– Ma nagyon izmosnak tűnsz, haver.

– Reggel súlyoztam egy kicsit – mondja, megfeszítve a bicepszét. Beleöklözöm a karjába, és megfelelőképpen elképedek.

– Klassz! De vigyázz, különben minden női beteg beléd zúg, és nem akar majd hazamenni.

– Ez a terv. Nagy létszám, nagy fizu.

– Értelek – mutatok rá fegyvert formázva a kezemből, majd belépek Sebhez.

– Vigyázz! – hallom, mire ösztönösen lehúzó a fejem.

Fütyül a levegő, ahogy valami elsuhan fölöttem. Hátrafordulok, és még épp látom, ahogy az étellel megpakolt tálca a falnak csapódik, a földre zuhan, és borsóból, almaszószból és egy rejtélyes eredetű húsból álló Rorschach-mintát hagy maga után.

– Ilyen rossz a kaja? – jegyzem meg viccelődve.

– Ez a hely szar – morogja Seb. – Mikor mehetek haza?

Lángol a képe, és kicsit aggódok, hogy a végén még elpattan az egyik ere, és ismét kómába esik. Sawyer egy széken ül, arcát a kezébe temeti.

– Mit mond az orvos?

Odamegyek az ágyhoz, leemelem a végében lógó kartont, és átlapozom, de semmi értelmeset nem tudok kiolvasni a macskakaparásból.

– Azt, hogy majd akkor mehetek haza, ha egy szülő vagy gondviselő eljön értem. Te már tizennyolc vagy. Legyél a gondviselőm, és juttass ki innen!

– Oké.

Odalépek hozzá. Két infúziót kötöttek rá. Rángatni kezdem az egyiket.

– Mi a... – vetődik felém Sawyer, de sürgősen, mert az őrjárat már elkapta előlem a karját.

– Ne érh a rohadt infúzióhoz! Meg akarsz ölni? – vet rám Seb gyilkos pillantást, és védelmezően eltakarja a csuklóit.

– Azt mondtad, vigyelek ki innen.

A homlokát ráncolja.

– Úgy, hogy engedélyt kérsz az orvostól. Nem úgy, hogy kitéped belőlem az infúziót. Szükségem van a fájdalomcsillapítómra.

– Akkor jobb, ha lenyugszol és befogod, amíg a doki hazaenged. Hidd el, ha továbbra is ilyen seggfej leszel, kitesznek az utcára. Akkor aztán semmi sem marad ebből – pöckölöm meg az egyik infúziós csövet.

– Nem kell úgy tenned, mintha érdekelne. Már van egy bémiszitterem – jegyzi meg Seb dacosan, mint egy kisgyerek.

– Ha Sawyerre gondolsz, akkor nem, nincs. Ő most hazamegy kakálni, zuhanyozni és aludni. – A szabad kezemmel megszorítom az öcsém vállát. Érzem, ahogy megkönnyebbülten elernyed. Szegény srác teljesen kikészült itt. – Majd én szórakoztatlak. Sawyer azt mondta, szópást kérsz. Azzal nem szolgálhatok, de itt van ez.

Odadobom a papírzacskót Seb ölébe. Kihúzza belőle a szexjátékot.

– Komolyan? Nekem ez nem kell. – Megcélozza vele a fejem, de olyan gyenge, hogy a tárgy leesik előlem a földre. – Hol a fenében van Lauren?

– Otthon.

Valójában fogalmam sincs, de ez tűnik a legvalószínűbbnek.

– Egy kurvát kellett volna hoznod.

– Rákérdeztem Rhondánál, de azt mondta, tilos kurvákat behozni a kórházba.

Felveszem a játékszert, és az asztalra teszem.

– Mintha a szabályok bármikor is akadályoztak volna.

Lüktetni kezd a halántékom. Sawyerre bökök a hüvelykujjammal.

– Ideje indulnod.

A tesóm egyetlen szó nélkül feláll, és az ajtó felé indul.

– Itt hagysz? – kiáltja Seb. – Csak úgy itt hagysz, baszki? Kevesebb, mint huszonnégy órája tértem magamhoz, és te meglógsz?!

Sawyer megdermed.

– Igen, elmegy, de én itt maradok helyette. Most pedig fogd be, és hagyd, hogy a tesód nyugodtan elmenjen! – förmedek rá.

– Menj! – parancsolom Sawyernek.

Sawyer sietve elmenekül, és nem hibáztatom érte. Én is meglógnék, ha tudnék.

– Mégis mióta vagy te a főnök? – lázad Seb.

– Mostantól.

Leülök az egyik székre, összefűzöm az ujjaimat a tarkómon, és kinyújtom a lábam. Még kábé csak egy órája vagyok fent, de már most fáj a fejem, és legszívesebben ismét bealudnék.

– Mi olyan fárasztó? Túl sok csaj ugrál a farkadon? – Irigyneк hangzik.

Úgy döntök, hogy elmondom neki a százalmas igazságot.

– Csak egy, és még ruhában sem csináltuk rendesen.

Erre befogja. Kinyitom a szemem, hogy lássam, mi a reakciója, de csak kibámul az ablakon. Emlékeztetem magam,

hogy szörnyű balesete volt, két hétig kómában volt, és valószínűleg teljesen kikészült a bezártságtól.

– Tényleg azt mondta az orvos, hogy csak egy aláírás kell egy szülőtől vagy gondviselőtől?

– Igen, de apa nem veszi fel a telefont – feleli Seb keserűen.

– Úton van haza. Tizenkilenc óra az út, és meg kell állniuk tankolni is – emlékeztetem.

– Tudom.

A markába gyűri a takarót. Nagyon ki akar jutni innen.

Az éjjeliszekrényen heverő telefonja épp ugyanakkor rezeg, amikor az enyém is a zsebemben. Biztos apánk az. Seb szeme felragyog, ahogy a mobil után nyúl. Azonban bármi áll is az üzenetben, az nem jó hír. Felvillanyozódott arca elsötétül, ahogy átfutja. Káromkodva áthajítja a telefont a szobán. Épp a rejtélyes hús hagyta folt közepének csapódik.

– Szép dobás – sóhajtom.

Seb az egyik legjobb dobó az Astor lacrosse csapatában.

– Apu Londonban van, és csak csütörtök hajnalban ér ide.

– Hogyhogy?

Előhúzó a mobilomat, és elolvasom az üzenetet. A rossz időjárás késlelteti.

– East!

– Mi van?

– Csinálnod kell valamit.

Vágok egy fintort.

– Mint például? Itt vagyunk az első emeleten. Azt akarod, hogy csomózzam össze az ágyneműdet, és másszunk ki az ablakon?

Ravasz fény csillan a szemében.

– Van valaki, aki segíthetne.

Egy egész tűzoltóságra elegendő vészcsengő jelez a fejemben. Van valaki, aki a gyámunkká válik, amikor apu nincs az országban – vagy legalábbis régebben azzá vált. Aláírhatta a jegyeinket, engedélyt adhatott a kirándulásokhoz vagy bármihez, amit egy kiskorú nem tud egy felnőtt beleegyezése nélkül megtenni. De ez a személy most egy persona non grata, és ezt Seb is tudja.

– Nem – rázom meg a fejem. – Nem és nem. Ez rossz ötlet.

– Miért? Ella miatt? Amiről nem tud, az nem fáj neki, és én nem mondom el neki, ha te sem.

– Nem, azért, mert jobb, ha nem tartozol egy ilyen alaknak semmivel. Olyan, mintha átadnád a bankkártyádat egy drogosnak, és közölnéd vele, hogy ne vegyen le róla semmit.

– Mi a legrosszabb, ami történhet? Felhív minket egy szívességért, és nemet mondunk.

Ez sem tetszik.

– Kérlek, East! Nem kérnék ilyesmit, ha nem lenne már kurvára elegendő ebből a helyből, de esküszöm, ha még egy éjszakát itt kell töltenem, valami drasztikusot fogok tenni.

Összeszorítom a fogam. Nem hiszem, hogy Seb komolyan beszél, és elég aljas tőle, hogy ilyesmivel dobálózik, amikor anyu ténylegesen végzett magával.

Jobb, ha tartok egy kis szünetet, mielőtt még olyat teszek, amit később megbánok.

– Hozok neked vizet – indulok el az ajtó felé.

– Van vizem! – kiáltja utánam Seb.

Végigsétálok a folyosón, és megállok Hartley régi szobája előtt. A fejsérülések szörnyűek. Hartley elvesztette az emlékezetét, Sebastian önmagát. Végighúzom a kezemet a saját fejemben. Mind annyira törékenyek vagyunk. Egyetlen rossz

esés, és az egész világ megváltozhat. Sem Hart, sem Seb nem vágyott erre, és lefogadom, hogy ha visszakaphatnék régi önmagukat, egy pillanatig sem haboznának. Megropogtatom a nyakam. Csak annyit tehetek, hogy türelmes leszek. Persze abból béna vagyok, de mi más választásom van?

Nagy nehezen megfordulok, és visszamegyek Seb szobájához. Szüksége van rám, még ha csak céltáblaként is. Rá kell zúdítania valakire az érzéseit, és én ezt el tudom viselni.

Amikor benyitok, Seb felöltözve ül a kanapén, inkább tűnik látogatónak, mint betegnek. Épp egy GQ magazint lapozgat.

– Mi ez az egész?

Nem válaszol.

– Seb? Miért öltöztél fel?

Végre felnéz rám, arcán önelégült mosoly jelenik meg.

– Elmegyek.

– Hogyan?

Ahogy tovább vigyorog, rémület cikázik végig rajtam.

– Ugye nem?

Vállat von.

– Miért olyan nagy ügy? Csak idejön, felvesz minket, aztán hazavisz. Senkit sem fog érdekelni, ha nem fújod fel.

– Ez nem helyes. – Előkapom a mobilomat, de aztán rájövök, hogy nem tudom felhívni. Még korábban kitöröltem a számát, és nem tudom fejből. Ismét a fogamat csikorgatom. – Nem paktálhatsz le az ördöggel.

– Késő.

• • •

– Örülök, hogy hívtatok.

Steve O'Halloran a vállamra teszi nehéz kezét, és minden tőlem telhetőt megteszek, hogy ne húzódjak el. Ez az egész jól mutatja, milyen idiótán működik a rendszer, hogy egy gyilkossággal és gyilkossági kísérlettel vádolt fickó szabadon mászkálhat. A bokájára szerelt készülék vagy az egymillió dolláros óvadék pedig cseppet sem rettentette el. Steve-nek rengeteg pénze van. És úgy tárolja, mint egy mókus, különböző helyeken szétszórva. Ezt a szokást én is átvettem tőle. Még aput is megkértem, hogy szereltesse be egy széfet a beépített szekrényembe, miután Steve megmutatta a saját menő széfjét a szobájában.

Sötét pillantást vetek Sebre, aki figyelemre sem méltat, ahogy bemászik a hátsó ülésre. Megkapta, amit akart, és cseppet sem érdeklik a következmények. Az érzés ismerős, és kezdek rájönni, hogy ez a hozzáállás nemcsak önző és felszínes, hanem tényleg ártalmas is. A kis monológ, amit Ellának adtam az élvezetek hajhászásáról, a jelenlegi helyzet ismeretében elég nagy hülyeségnek tűnik.

– Otthagytál valamit? – kérdezi Steve.

– Az eszemet – motyogom alig hallhatóan.

Kinyitom a hátsó ajtót, és arrébb lököm Sebastiant.

– Ülj előre! – nyöszörgi. – Nem érzem jól magam. Le kell dőlnöm.

– Ja, mert legutóbb is milyen jól végződött, amikor nem ültél rendesen a helyeden, és nem kapcsoltad be a biztonsági övet – jegyzem meg szarkasztikusan.

Seb igazán éretten reagálva beint.

Becsatolom magam, és igyekszem nem tudomást venni arról, hogy Steve új Teslájának az anyósülése a mellkasomba nyomja a térdemet. Elég kényelmetlen, de nem fogok beülni a

fickó mellé, aki megpróbált végezni Ellával. Már így is árulónak érzem magam, nem akarom még azzal is tetézni, hogy úgy teszek, mintha a család jó barátja lenne.

– Hogy vagytok, fiúk? – kérdezi Steve, ahogy lassan hazafelé indulunk.

A fickó imád száguldozni. Öt perc alatt otthon lennénk, ha rendesen vezetne. Ehelyett Ella tempójában halad. Ezzel a sebességgel jó, ha napfelkelte előtt hazaérünk.

– Szuperül – csicsergi Seb. – Megállhatnánk valahol?

– Nem – vakkantom. – Hazamegyünk.

Nem hiszem el, hogy Seb képes lenne két percnél több időt eltölteni ezzel a rohadékkal a volán mögött. Steve megölt egy nőt, és hogy eltussolja, Ellával is végezni akart. Rosszul vagyok attól, hogy egy levegőt kell szívnom vele.

– Bárhol megállhatunk, ahol szeretnétek – mondja Steve.

Seb felvillanyozódik, és már épp mondana valamit, amikor a bakancsos lábammal erősen a jobb lábára taposok. Most már nem érdekel, hogy épp most jött ki a kórházból. Hazamegyünk. A tekintetemmel egy sor nagyon is valós figyelmeztetést üzenek neki, és Seb elég jól ismer ahhoz, hogy tudja, ezek nem üres fenyegetések. Lehet, hogy már tizenhét éves, de az elmúlt két hetet kórházban töltötte, és mindketten tudjuk, hogy könnyedén visszaküldhetem oda. Befogja a száját, és az ablaknak dől, míg én visszahúzom a lábam a saját oldalamra.

– Inkább hazamennénk – válaszolom mindkettőnk nevében.

A hazafelé tartó út szerencsére irgalmasan rövid. Amint megáll a kocsi, már ugranék is ki. Nem lesz probléma abból, hogy Steve hozott haza minket, ha senki nem tud róla.

– Ideje felébredni, Csipkerózsika. Hazaértünk – rázom meg Sebet, aki a gyorsan megtett út ellenére elaludt. – Gyere, menjünk! – sziszegem neki.

Minél tovább veszteglünk a felhajtón, annál valószínűbb, hogy lelepleznek minket.

– Jól van? – fordul hátra Steve, és megpaskolja Seb térdét. – Hé, kölyök! Jól vagy?

– Semmi baja – mondom, de belül aggódok.

Túl hamar hazahoztuk? Erősebben rázom. Talán túl erősen, mert fájdalmasan felnyög, és rúgkapálva ellök.

– Szállj le rólam, te seggfej! – morogja. – Azt akarod, hogy megint kómába essek?

– Bocsi.

Sietve kiszállok, és a kocsit megkerülve az ajtajához lépek. Támolyogva kikászálódik, előbb az autóba, majd belém kapaszkodva, aztán bizonytalanul lép egyet előre.

Steve elkapja Seb jobb karját, és int a fejével, hogy én pedig támogassam balról. Ennyit arról, hogy észrevétlenül beosonunk a házba.

– Tudok járni – próbál minket Seb lerázni magáról, de olyan gyenge, mint egy kisgyerek.

Steve-vel gyakorlatilag felcipeljük a széles lépcsőn a bejárati ajtóhoz.

– Innen már menni fog – mondom Steve-nek.

Az a féreg elmosolyodik.

– Álomban sem mernélek magatokra hagyni titeket.

A fogamat csikorgatom.

– Komolyan. Megleszünk. Nem igaz, Seb?

Seb feje a vállára bukik.

– Ja, megleszünk – mondja álmosan.

Ismét megszólal bennem a vészcsengő. Résnyire húzott szemmel, gyanakodva Steve-re nézek.

– Tényleg aláírta a papírt a doki?

Steve bólint.

– Igen. Azt mondták, az elmúlt negyvennyolc órában jók voltak az eredményei, és hívjuk őket, ha bármilyen visszaesést tapasztalunk a mentális állapotában.

– Ez meg mi a fenét jelent?

– Azt, hogy ha nyáladzani kezdek, vissza kell vinnetek – viccelődik Seb.

– Úgy hangzik, jól van. – Steve változtat a fogásán. – Kinyitnád az ajtót, Easton?

Nincs rá szükség, mert ekkor Ella egyszer csak megjelenik a bejáratnál. Száját kicsit eltátja, szemében sértettség tükröződik.

– Mi folyik itt? – kérdezi dühösen.

Steve eltökélten előrelép, és maga után húzza Sebet.

– Hazahoztuk Sebastiant.

– Bocsi – tátozom Ellának, de a tekintete Steve-re szegeződik.

Úgy méregeti, mintha az apja bármelyik pillanatban előránthatna és a fejéhez szegezhetne egy fegyvert. És minden joga megvan rá. Nem is olyan régen Steve-nél tényleg fegyver volt, amit rászegezett.

A francba! El kell küldenem innen Steve-et. Azonnal.

Átkarolom Sebet a karja alatt, és elhúzom Steve-től. Egy ideig ide-oda rángatjuk az öcsémet, mintha kötélhúzást játszanánk, amíg Steve végül feladja.

– Szólj Sawyernek! – mondom Ellának.

Bólint és elhátrál, közben védelmezően átöleli magát, és tekintetét nem veszi le Steve-ről. Az ajtó nyitva marad, mert a ház óriási méretei ellenére Ella csapdában érzi magát és fél.

Leültetem az öcsémet egy székre a márványpadlójú előtérben. Elnehezült szemhéjak alól néz fel rám.

– Jól vagy, haver? – kocogtatom meg óvatosan a vállát.

– Fáj a fejem. – Végighúzza a kezét a száján. – És úgy érzem, hánynom kell.

– A fürdő arra van – mutatok a bejárat közelében lévő helyiség felé.

Seb mély levegőt vesz, majd még egyet, láthatóan igyekszik leküzdeni a hányingert, de nem sikerül. Arca szürkészöld színt ölt, majd felugrik, és a fürdőbe rohan. Öklendezésének hangja megtölti a nagy előteret.

– Most már elmehetsz – közlöm a fickóval, aki segített a szüleimnek felnevelni, akinek viszonya volt az anyámmal, aki megpróbálta megölni a legjobb barátomat.

– Mivel Callum nincs itthon, szerintem az lesz a legjobb, ha...

– Nem – vágok közbe. – Az lesz a legjobb, ha elmész. – Az ajtóhoz sétálok, amit Ella nyitva hagyott. – Kösz a segítséget, de Sebnek nem lett volna szabad felhívnia.

– Elmegyek, mert nem akarok gondot okozni, fiam. Ella egy kicsit feldúltnak tűnt. – Emeltebb hangon folytatja, valószínűleg abban reménykedik, hogy Ella meghallja. – Meg akartam magyarázni, de nem volt rá lehetőségem. Nem akartam bántani a lányomat. Sosem tennék ilyet. Attól a pillanattól kezdve, hogy tudomást szereztem a létezéséről, csak megkeresni és megvédeni akartam. Az az este... – Elhallgat, és szomorúságot színlelve megrázza a fejét. – Az az este örökké

kísérteni fog. Meg akartam védeni Ellát, de ehelyett veszélybe sodortam.

– Micsoda alakítás! – tapsolok. – Hármast adnék rá. Túl pszichopata vagy ahhoz, hogy igazi érzelmeket adj vissza, de szép próbálkozás. De most ideje távoznod. Senkit sem érdekelnek a hülyeségeid.

Egymásra bámulunk. Megfeszülök, azon töprengek, vajon meg kell-e verekednem Steve-vel. Fiatal vagyok, tele életerővel, Steve viszont az idősebbekre jellemző erővel rendelkezik, nem is beszélve a katonai kiképzéséről. Apámmal mindketten SEAL-kommandósok voltak a haditengerészetnél.

Szerencsére nem kell összemérnünk az erőnket. Elkapja a tekintetét, és az ajtóhoz baktat, de amikor mellém ér, megáll, és halk hangon így szól:

– Az alma nem esett messze a fájától, nem igaz, fiam?

Kacsint egyet, majd kilép a házból, én meg borzongva, nyugtalanul bámulok utána. Utálom, amikor „fiam”-nak hív. Főleg azért, mert lehet, hogy tényleg a fia vagyok. Legalábbis ezt állította John Wright, amikor részegen beállítottam hozzá. DNS-tesztekkel gúnyolt, hogy nem vagyok igazi Royal, hogy valójában O’Halloran vagyok...

Kényszeredetten számúzom az emléket a fejemből. A fenébe Hartley apjával! A fenébe Steve-vel! A fenébe mindkettejükkel!

Bevágom a nehéz ajtót, megfordulok, és Ellát pillantom meg a kanyargó ívben felfutó lépcső tetején. Még innen is érzem a dühét és a gyötrelmét.

– Hol van Seb?

Nem hallom a hányás háttérzenéjét.

– Sawyer felvitte. Miért hoztad ide?

Nem kell rákérdeznem, kire gondol.

– Sebastian haza akart jönni a kórházból, és az orvos velem nem engedte volna el.

– Te is felnőtt vagy.

– De nem vagyok a gondviselője.

– Ahogy Steve sem! – kiáltja.

Megmasszírozom a tarkómat.

– Miután anyu meghalt, apu megtette Steve-et egyfajta helyettes gyámunknak. Egyfajta... – keresem a szót – cselekvőképességet kizáró gondnokság alá helyezett minket. Valahányszor nincs itt, Steve-nek joga van döntéseket hozni Callum nevében. Gondolom, apu nem érvénytelenítette.

Ella falfelhérré válik.

– Mit jelent ez pontosan? Hogy valahányszor Callum elutazik, Steve megmondhatja, mit tegyünk? Innen is elvihet?

A tarkómat feszítő nyugtalanság most az egész testemben végigáramlik, mint valami betegség.

– Nem tudom – felelem őszintén. – Seb... – Elhallgatok. Nem hibáztathatom a beteg öcsémet. Szüksége van Ellára, hogy gondját viselje. – Eszembe jutott, hogy Steve már csinált ilyesmit korábban. Engedélyezte, hogy repüljek, amikor apu nem volt itt. Úgyhogy éltem a lehetőséggel. Hülye voltam, és sajnálom.

– Eléggé haragszom, hogy idehoztad.

Azzal felsiet a lépcsőn, de még látom potyogó könnyeit. Biztos felhívja Reedet. Gondolom, este majd leordítja a fejem, és valószínűleg meg is fogom érdemelni. Elég csúnyán elcsesztem.

Nemet kellett volna mondanom Sebnek. Drasztikus cselekedete valószínűleg csak annyi lett volna, hogy meztelenül végigszalad a folyosón, nem pedig az, hogy megöli magát. Nem

kellett volna bepánikolnom. Tucatnyi más lehetőségem lett volna, és bár most egy sem jut eszembe, tudom, hogy léteztek.

Baszki! Nehéz dolog felnőttnek lenni.

25. FEJEZET

Hartley

SZERDÁN, SULI UTÁN A KONYHÁBAN TALÁLOM ANYUT, ahol Vacsorát készít.

– Apu itthon van? – kérdezem.

Még nincs öt óra, és reményeim szerint rendes munkaidő szerint dolgozik. Be kell jutnom a dolgozósobájába. Az ebéd közben kiötlött tervet követve alaposan át akartam nézni a papírjait az íróasztalában, hátha találok valami terhelő bizonyítékot.

– Nem, drágám. Felválnád ezeket? – gördít elém két gyümölcsöt.

– Persze. – Megmosom a kezem, és közben ujjamat a sebhelyemen is végighúzom. Igazából áldás, hogy nem emlékszem, hogyan történt. Így élhetek a rossz emlékek súlya nélkül, de csak akkor igazi áldás, ha tudok segíteni a húgomon, és nem hagyom, hogy a múlt megismételje önmagát. – Akkor Dylan elmegy a lovasbemutatóra? Ez egy egynapos dolog?

– Holnap indul, iskola után, és csak vasárnap jön haza.

Végre, kedvező fejlemények. Így van négy napom, hogy bizonyítékot találjak az apám ellen. Megtörlöm a kezem, fogok egy kést, és anyuhoz lépek a pultnál. Így, hogy mellette állok,

feltűnik, hogy pár centivel magasabb vagyok nála. Eddig észre sem vettem, de az elmúlt három évben nőttem. Anyu arcát fürkészem. Ő is változott, csak nem magasabb lett, hanem öregebb. A szája vékonyabb. Szeme sarkában ráncok látszanak. Arcán a bőr kicsit megereszkedett. Fáradtnak és boldogtalannak tűnik.

Nem emlékszem, hogy valaha is szívből nevetett, vagy teljesen felszabadultan viselkedett volna. Ilyen a felnőtt élet? Vagy ezek a ráncok, amik olyan mélyen a homlokába vésődtek, hogy még a Botox sem képes eltörölni őket, apu viselkedésének az eredményei?

Elmém hátsó részén, a szívem mélyén egy kérdés motoszkál. Feltör a torkomon, és a nyelvem hegyére csúszik. *Szeretsz engem?*

Kétségbeesetten szeretném tudni, úgyhogy felemelem a csuklómat.

– Emlékszel, hogyan törtem el?

Tekintete a sebhelyemre siklik, majd vissza az arcomra. A szemében zavarodottság látszik.

– Persze. Elestél az iskolában.

– Apu törte el.

Anyu a pultra csapja a kést.

– Így emlékszel? Mert ez nem igaz. Ezzel a hazugsággal állt elő az iskola, hogy ne kelljen fizetniük a felelőtlenségükért. De apád gondoskodott róla. Elengedték a tandíjadat arra a három évre, amíg ott tanulsz. – Felveszi a kést, és folytatja a hagymadarabolást. – El sem hiszem, hogy azok után, amiket érted tettünk, erre a hazugságra emlékszel.

A gondolataim zavarodottan kavarnak. Vajon Easton hazudott nekem? Nem. Csak elismételte azt, amit én mondtam

neki. Akkor talán én tévedtem? Teljesen félreértettem az egészet? És mégis mit ért azalatt, hogy „azok után, amiket érted tettünk”? Az üres lakásom, az eltűnt telefonom, az üres szobám hirtelen mind egy nagyobb, ijesztőbb kép részei lesznek. Vajon végig próbálta megakadályozni, hogy emlékezzek, mert fél attól, amit a múltban tudtam?

– Hol van a telefonom? – követelek választ. – És a táskám? Hol vannak? Hol vannak a holmik, amiket elhoztatok a lakásomból?

Anyu keze megrándul, de nem néz fel a vágódeszkáról.

– A rendőrség biztos elvesztette.

Közömbös hangja elárulja, hogy hazudik.

– Ahogy apu ügyeinek a bizonyítékait is elveszítették, amikor lefizették?

– Kifelé! – A hangja halk, fenyegető. – Kifelé, és ne gyere vissza, amíg normálisan nem bírsz gondolkozni! Nem hagyom, hogy így ócsárolj az apádat. Ha képtelen vagy abbahagyni a hazudozást, talán jobb, ha visszamész a kórházba.

Ökölbe szorul a kezem a kés körül.

– Ajánlom, hogy ne bántsátok Dylant.

– Azt mondtam, kifelé!

Reszketve beszívom a levegőt, leteszem a kést, és kisétálok. Nem az emeletre megyek. Képtelen vagyok egy perccel tovább maradni ebben a házban. Felkapom Easton dzsekijét és a hátizsákomat, és kimasírozok a bejárati ajtón. Anyu nem állít meg. Nem kérdezi, hová megyek. Nem is érdekli.

Előveszem a telefonomat, és előkeresem Parker címét. Nem fáradozom azzal, hogy felhívjam. Úgy simán lerakhatja a telefont, de az otthonából nem tehet ki, amíg nem végeztem a

mondandómmal. Egyik busz sem áll meg a közelükben, így fél órába telik, mire odaérek.

Homlokráncolva nyit ajtót.

– Mit keresel itt, Hartley?

– Apu bántja Dylant – közlöm minden felvezetés nélkül. – El kell őt hoznod onnan.

Parker arcán dühös kifejezés jelenik meg.

– Anyu hívott, és mondta, hogy megint ezeket a hazugságokat terjeszted. Legutóbb is majdnem tönkretetted a családunkat. Talán még senki nem mondta neked, de azért küldtek el, mert egyre csak ezeket a meséket szajkóztad. Úgyhogy az ég szerelmére, Hartley, hagyd abba a hazudozást, és akkor mind boldogok lehetünk! Ha bárki árt Dylannek, az te vagy.

A vádaskodása teljesen ledöbbsent.

– Te nem voltál ott akkor este – felelem ingerülten. – Apu az arcát szorongatta...

– Nem vette be a gyógyszerét. Tudod, hogy az milyen veszélyes? Persze hogy nem, mert nem voltál itt, és nem láttad, milyen volt Dylan. Apu megfogta az arcát? Hát persze hogy megfogta! Meg akart róla győződni, hogy lenyeli a tablettákat. Semmit se tudsz. Anyu szerint csak a hazugságaidra emlékszel, és már látom, hogy igaza van. Menj vissza New Yorkba, Hartley! – Elhúzza a száját. – Itt nem látunk szívesen.

Azzal visszalép a házba, és rám vágja az ajtót.

Sokáig állok még ott, a sárgaréz kopogtatóra meredve, amíg a közepébe vésett, cikornyás W vonalai elmosódnak előttem. Nem tudom, mit tegyek. Fordulhatnék a rendőrséghez, de mit mondjak nekik? Nincs bizonyítékom.

Fájdalom nyilall a csuklómba. Megmasszírozom. Megszerezhetném az orvosi feljegyzéseket. Azokból kiderülne valami? De azt sem tudom, melyik iskolába jártam. Vagy hogy hol volt. New York nagy állam. Ki tudhatná?

Eszembe jut Jeanette. Talán visszaírt. Sietve előkapom a telefonomat, és megnyitom a chatet.

Szia! Jobban vagy? Anyu szerint szörnyű baleseted volt, és elvesztetted az emlékezetedet?!!! Ez szörnyű. Nem sokat tudok mesélni. Nem igazán beszéltünk azután, hogy elmentél NY-ba, a bentlakásos suliba. Amikor a nagyfi meghalt, a szüleid az oktatásodra félretett pénzből küldtek oda. Nem emlékszem a sulis nevére, de talán Northwind vagy Northfield Academynek hívták. Biztos, hogy volt benne North. A régi számod 555-7891. Felhívtam, de nem kapcsol, és már nem létezik. Bár többre emlékeznék! Remélem, jobban vagy!

A francba! Előbb is felvehettem volna vele a kapcsolatot. Haza kell mennem. Nem megyek be a házba, de látnom kell Dylant, hogy tudassam vele, bármi van, hozzám nyugodtan fordulhat. Ezúttal nem busszal megyek. A házunk csak tízpercnnyire van kocsival Parkeréktől, úgyhogy hívok egy taxit. Kész csoda, hogy pont akkor érkezem, amikor a húgomat is hazahozzák.

– Dylan! – Odarohanok hozzá, hogy észrevegyen. – Jó volt a lovaglás?

Arcán széles mosollyal megáll.

– Aha.

Széna-, trágya- és verejtékszaga van, de olyan szépen mosolyog, hogy nem számít. Legszívesebben átölelném, de félek, hogy nem örülne neki. A fenébe vele! Azért

megpróbálkozom vele, és sietve megölelem. Alig ölel vissza, de nem lök el magától, úgyhogy ezt sikernek veszem.

Hátrapillantok a vállam felett. Vajon mennyi időm van, mielőtt anyu kijön, és elkerget?

– Nálad van a mobilod?

Dylan összevonja a szemöldökét.

– Aha, miért?

– Mert új telefonom van, és bele akarom írni a számod. Így chatelhetünk óra közben, meg ilyenek.

És éjszaka, ha szükséged van rám.

Lassan előveszi a mobilját.

– Oké. De nem igazán szoktam chatelni.

– Nem baj. Nem foglak zargatni. – *Gyerünk! Gyerünk!*, sürgetem némán. – Milyen lovaglást gyakorolsz?

– Most ugratok.

Feloldja a telefont.

– Azta! Az király. Megnézhetem?

– Miért néznéd meg? – kérdezi, gyanakvás érződik a hangjában és ül ki az arcára.

– Mert a húgom vagy, aki valami menő dolgot csinál. A kérdés inkább az, hogy miért ne akarnám megnézni?

– Korábban sosem érdekelt.

Ujjai a kijelző fölött időznek.

– Korábban nyilván béna nővér voltam – viccelődöm, de belül meghasad a szívem. Dylan még olyan fiatal, támogatásra lett volna szüksége, de úgy tűnik, szívtelen seggfej voltam. – A fejsérülés értelmet vert belém.

– Most azt akarod, hogy sajnáljalak? Mert nem foglak – válaszolja.

– Nem. Egyáltalán nem ezt akarom.

Mögöttem nyikorogva kinyílik az ajtó. Ó, a francba!

– Mondd a számod! – sürgetem.

Dylan a homlokát ráncolja.

– Megint itt hagysz?

Megint. Istenem, hogy fájhat így egyetlen szó?
Megbántottam azzal, hogy elmentem a bentlakásos iskolába.

Kipislogom a szememből a könnyeket, és megrázom a fejem.

– Nem. Itt leszek. Sosem akartam elmenni, de a múltat már nem tudom megváltoztatni. Most itt vagyok. Ezért akarok számot cserélni. Kérlek! Kérlek, Dylan!

A hátam mögé pillant.

– Dylan, ideje bejönnöd – mondja anyu hűvösen. – A nővéred ma nem eszik velünk.

– Azt hittem, nem hagysz itt – kiáltja Dylan.

– Nem is. Ígérem. Itt leszek Bayview-ban. Talán nem itt, a házban, de a városban. Oké? Kérlek! Add meg a számod!

Dylan habozik, én pedig visszafojtott lélegzettel várok.

– Dylan, gyere be! – szól megint anyu.

A húgom bólint, és elindul. Mintha tört döftek volna a szívembe, de ahogy elmegy mellettem, odasúg hét számjegyet. Megkönnyebbülten lehunyom a szemem, majd sietve beírom a telefonomba. Az ajtó becsukódik Dylan mögött, de anyu még ott marad a lépcsőn.

– Mivel arra emlékszel, hogy van lakásod, menj vissza oda! Ez az elmúlt három évben nem volt az otthonod. Nem látunk itt szívesen, amíg fel nem hagysz a hazugságaidal és rágalmaiddal.

Akkor úgy néz ki, soha többé nem megyek haza. Easton dzsekijét szorongatva az utolsó hidat is felégetem magam mögött.

– Még visszajövök, de csak azért, hogy Dylant elvigyem tőletek.

Azzal sarkon fordulok, és elsétálok. Nem tudom még, hogyan, de megteszem.

Elbuszozom a lakáshoz. Remélem, Easton nem fogja bánni, hogy osztoznunk kell rajta. Amikor megérkezem, az emeleten égnek a lámpák. A melegség enyhíti belsőm hidegét, amit az ide úton éreztem. Felszaladok a lépcsőn. Feltűnik, hogy az ajtó feletti lámpát kicserélték, a kilincs pedig stabilabban áll a helyén. A lépcső még rozoga, de kezdem megszeretni ezt a viharvert otthont.

Halkan bekopogok, de nem várom meg, hogy Easton ajtót nyisson, belépek. Easton a tűzhelynél áll fedetlen felsőtesttel. Fekete melegítőnadrágja, aminek fehér csík fut az oldalán, lazán lóg a csípőjén. Nekidőlök az ajtónak, és jó fél percet engedélyezek magamnak, hogy felfaljam a tekintetemmel. Végül is megérdemlem, gondolom. Miután kábé tíz perverz gondolat megfordul a fejemben, visszahúzom a nyelvemet, és ellenőrzöm, hogy nem folyik-e a nyálam, mielőtt odaköszönök neki.

– Mi a vacsi?

– Spagetti – feleli anélkül, hogy megfordulna. – Ezt az egy kaját tudom elkészíteni. Ella tanította. Megterítenél? Van valahol egy zacskó tele tányérokkaal meg ilyen szarokkal.

Tekintetem a válláról egy kis faasztalra és két székre vándorol.

– Mióta van asztalunk?

– Mától. Vásároltam egy kicsit.

Az nem kifejezés! Az egykor üres lakás most tele van cuccokkal. Az étkezőbútorokon kívül látok még ott egy új, szép,

szürke kanapét, egy fehér, szürke és fekete szőnyeget és egy matracot, ami most a falnak támasztva áll. A kanapé egyik végében az ismerős, piros céltábla logóval díszített zacskók hevernek. Átnézem őket, amíg találok tányérokat, poharakat és még egy doboz evőeszközt is. Találok tésztaszűrőt is, ami kelleni fog a kajához.

– Remélem, jók lesznek.

Csak nem idegességet hallok a hangjában?

– Nagyon is.

Fogok kettőt-kettőt az étkészlet darabjaiból, és a mosogatóhoz viszem őket, hogy gyorsan előblítsem. Nincs sok hely a konyhában, oda kell préselődnöm Eastonhoz, hogy odaférjek a csaphoz. Kicsit arrébb húzódik, de a könyökünk súrlódik, ahogy mindketten sürgölődünk.

Olyan kellemes így az otthoni horror után. Soha többé nem akarom elhagyni ezt a helyet.

– A Targetben vettem őket – magyarázza, miközben egy üveg piros szószot önt egy pirított marhahússal teli serpenyőbe. A gyomrom elismerően kordul egyet. – Az a hely király – folytatja imádnivalóan. – Mindent lehet ott kapni. Ott vettem az asztalt, a székeket és az összes konyhai cuccot. A matracot is ott találtam, de nem tudok rájönni, hogy kell összerakni az ágyat. Voltak törülközőik is, samponjaik, minden. Más boltra nincs is szükségünk.

Imádom, ahogy többes számban beszél. Már nem érzem magam annyira egyedül. Otthagynom a szűrőt a mosogatóban, a többi darabot pedig az asztalhoz viszem.

– Jövök! – mondja, mire megfordulok. Épp odahozza az asztalhoz a nagy edényt. – Idehoznád a kenyeret? Ott van a sütőben.

Fogom a szintén új konyharuhát, és kiveszem az alufóliába csomagolt fokhagymás kenyeret a sütőből.

– Honnan tudtad, hogy átjövök?

– Mmm, talán nem tudtam, de reméltem.

Megvárja, amíg leülök, és csak aztán foglal helyet. Eddig nem is tudtam, hogy jólesik az ilyen udvarias gesztus.

Ha valaki húsz perce azt mondja, hogy nemsokára éhes leszek, valószínűleg hazugnak neveztem volna az illetőt. De a szószt és a vajás kenyér illata, kiegészülve Easton édes bánásmódjával nagyon is meghozza az étvágyamat. Kábé tízadagnyi tésztát és szószt merek a tányéromra, majd nekiesem.

– Mit gondolsz a főztömről?

Felmutatom a hüvelykujjam.

– Szuper.

Rám kacsint, majd ő is ráveti magát a tányérjára. Csendben eszünk, túlságosan leköt minket az evés ahhoz, hogy beszélgessünk. Az óriási edény majdnem kiürült, amikor leteszem a villát.

Eltolom magam az asztaltól, és a tányérommal a kezemben a mosogatóhoz tántorgok.

– Mintha egy egész gyárnyi tésztát faltam volna fel.

– Jó volt, mi?

Leteszi a tányérját az enyém mellé. Jóképű arcán széles mosoly terül el. Annyira elégedett a teljesítményével, hogy legszívesebben az arcába csípnék.

De ha hozzáérek, valószínűleg nem tudnék leállni.

– A legjobb – értek egyet. – Menj, ülj le! Én addig elmosogatok.

– Segítek – ajánlkozik.

– Nem kell. Te főztél, én mosogatok. Ez a szabály.

– Miféle szabály?

– A házi szabályunk.

Kihessegetem az apró konyharészből. Odabaktat az ágykerethez, és előhúz egy babarózsaszín műanyag dobozt.

– Tudod, mi ez?

– Nem. Hajszárító?

– Ez igazi férfi dolog.

Felnyitja a dobozt, és felfedi a csavarhúzószettet.

– Miből gondolod?

– Abból, hogy az igazi férfiak összeszerelnek dolgokat, Hart.

Hogy lehet, hogy ezt nem tudod?

Kiveszi a szerszámokat, és lehelyezi őket a fém ágykeret mellé.

– Nyilván úgy, hogy vaginám van.

– Nem. Szerintem csak még nem volt dolgod igazi férfival.

Megáll, hogy befeszítsen. Úgy teszek, mintha nem nyűgöznének le jól látható izmai.

– Ha te mondd.

– Biztos azért, mert olyan sokáig jártál abba a lányiskolába.

Nem mintha panaszkodnék. Minél kevesebb sráccal lógsz, nekem annál jobb.

Vigyorogva megforgatja az egyik csavarhúzót a kezében.

Abbahagyom a mosogatást, a kezemről víz csöpög.

– Említettem valaha a sulis nevét?

– Nem. Nem hinném. Miért?

– Mert lehet, hogy szükségem lesz az orvosi feljegyzéseimre.

Leteszi a rózsaszín csavarhúzót a földre, abbahagyja a szerelést.

– Mi történt?

– Kérdőre vontam az anyámat, aki azt mondta, hogy a suliban törtem el a kezem, és a sulis a családomra kente, hogy ne pereljék be őket.

– Ez hülyeség! – kel ki magából. – Miért hazudnál nekem ilyesmiről? Gyakorlatilag úgy kellett kipróbálnom belőled, hogy mi történt. Nem akartad elmondani, azaz nem azért tetted, hogy felhívd magadra a figyelmet, vagy együttérzést kelts bennem. Az igazat mondtad.

– Oké, de hogyan bizonyítsam be? Három éve történt. Egész nap azon gondolkoztam, hogyan szabadítsam meg Dylant aputól, de csak ez jutott eszembe.

Megvakarja a fejét.

– Oké. Megkeressük a sulidat. Megnézzük, milyen kórházak vannak a közelben, és megszerezünk az orvosi feljegyzéseket.

– Hogy tudnánk megszerezni, ha egyszer kiskorú vagyok?
Easton a földön dobol az ujjával.

– Van egy ötletem. Fogd a dzsekidet! Meglátogatunk valakit.

26. FEJEZET

Easton

EZ A VALAKI LAWRENCE – „Szólíts csak Larrynek!” – Watson, egy nagydarab srác, aki a méretei ellenére valahogy a legkevésbé sem látszik túlsúlyosnak.

– Larry a támadófalban játszik – magyarázom Hartley-nak, de az arcán értetlenség látszik. Elfelejtettem, hogy a foci nem az ő világa.

Bármennyire tehetséges is Larry a pályán, a foci neki sem a világa. A számítógépek már annál inkább. Tizenöt éves korában felköltözött a szülei második garázsra fölötti lakásba, mondván, több helyre van szüksége. Az nem számított, hogy a házuk akkora, hogy több edzőterem is simán elférne benne. A szülei hagyták, mert úgy gondolták, ez majd segíti az előmenetelét.

– Mintha csak a NASA-nál lennénk – jegyzi meg Hartley, ahogy végignézi az öt monitoron a gyéren megvilágított szobában, amit Larry az irodájának hív.

– A NASA csak álmodik arról, hogy olyan csinos berendezése legyen, mint nekem – hanceg Larry. – A kicsikében két 3 gigahertzes Intel Xeon E5-2687W v4

processzor ketyeg, összesen 24 maggal és 60 MB Smart Cache-sel megfejeelve.

Hartley szeme üvegessé válik. Ő zenész, nem programozó. Közbevágok, mielőtt teljesen elveszítjük.

– Mondom a szitot, Larry. Hartley elveszítette az emlékezetét.

– Ne már! Ilyen tényleg van?

Dühösen nézek rá.

– Persze hogy van.

Vállat von, és az asztala felé fordul.

– Csak kérdeztem. Nem kell rögtön leharapni a fejem.

– Semmi baj – teszi Hartley a kezét csillapítóan a vállamra.

Mély levegőt veszek, és megszorítom az ujjait. Ha neki ez nem gáz, akkor nekem sem szabad felhúznom magam rajta.

– Mit keresünk?

– Hartley bentlakásos suliját. New Yorkban van, és a nevében benne van a *North* és az *Academy* szó.

– Ennyi? Ezt ti is meg tudjátok csinálni.

Bepötyög pár dolgot, majd betölt egy oldal, a tetején az Astor Park Prep névével. Ingerülten csikorgatom a fogam. Talán süket?

– Nem az Astor Park-os aktájára van szükségünk...

– Nézd! – szól közbe Hartley a képernyőre mutatva.

Larry nem Hart jelenlegi feljegyzéseit nézi, hanem diákéletének összes adatát. Lapozgat a digitális oldalak között, majd megáll annál, aminek a tetején a Northwood Academy Lányiskola áll.

– Lánysuli, mi? – vonogatja a szemöldökét. – Perverz. Voltak ott dögös csajok?

– Mind gyönyörűek voltak – feleli Hartley. – Minden hétvégén leszbikus orgiákat tartottunk. Bekentük egymást olajjal, csikizós versenyeket rendeztünk, és minden este selyempizsamás párnacsatát vívtunk.

Larry eltátja a száját.

– Csak viccel – szúrom közbe.

– Haver, kit érdekel, hogy viccel? – A kezével sietve köröket ír le. – Folytasd! Mindegy, hogy most találsz ki, vagy tényleg megtörtént, csak folytasd!

– Bocs, nincs több. Az orgiákon kívül minden harmadik vasárnap Nüxöt, az éjszaka istennőjét imádtuk. Elég durva rituálé volt. Kiválasztottunk egy gólyát a közeli fiúiskolából, levetkőztettük, kasztráltuk, majd a golyóit megetettük a macskáinkkal.

Larry felsóhajt.

– Muszáj volt elrontanod, mi? – Visszafordul a monitorhoz.

– Semmi érdekeset nem látok itt. Jó jegyek. Semmi különfoglalkozás. Egy feljegyzés, miszerint nem szeretsz részt venni a csoportos szarságokban. Ennyi?

Csalódottnak hangzik.

– Nem, valójában a kórházi feljegyzéseire vagyunk kíváncsiak, de nem tudjuk a sulis címét. Ennek utána tudsz nézni?

Larry szeme felcsillan.

– Kórházi feljegyzések? Na, az már izgalmasabb! Lássuk csak! – Beírja a címet, és előhívja a környék egyetlen kórházának a weboldalát. – Attól függ, mennyire digitalizálják a feljegyzéseket, de a legtöbb kórház beszkenne a dokumentumokat, mert át kell küldeniük máshova is. Ó,

nézzétek! Van betegportáljuk – kuncog. – Még meg sem kell hackelni.

Valóban. Larry beírja Hartley személyazonosító jelét, születési dátumát és az anyja lánykori nevét – mindet kinézte az astoros adatlapról –, és már bent is van a betegportálján, amin látszanak a vizsgálatok eredményei, a röntgenmagyarázatok és az orvosi feljegyzések. Nevetségesen könnyű. Elég ijesztő hely így a világ.

Nyugtatólag Hart hátára teszem a kezem, de túlságosan belemerült a képernyőn látható adatok olvasásába ahhoz, hogy észrevegye. Gondolom, inkább magamat nyugtatom ezzel.

– A franc, három hétig nem kezelt törés? Az kurvára fájhatott – jegyzi meg Larry.

– Nem emlékszem rá.

Hart megdörzsöli a csuklóját. Szerintem már ösztönösen, oda sem figyelve teszi. Lefogadom, hogy a teste emlékszik, még ha az emlékei nem is segítik ki, különben nem piszkálná folyton a sebhelyet.

– Számítógépes szaki vagyok, nem orvos, szóval mit keresünk?

– Az okát – magyarázza Hart. – Azt, hogyan történt. Az elmesélésem változik – mutat a képernyő tetejére. – Amikor először megvizsgáltak, azt mondtam, otthon sérültem meg, de a második ottlétem után már az áll, hogy a suliban estem el.

– A diagnózis szerint pedig a törés „egy esést megakadályozó kitémasztás során keletkezett közvetlen sérülés” – olvasom fel.

Harttal hosszan, csalódottan kifújjuk a levegőt. Ez egyáltalán nem segít. Ez nem lehet bizonyíték Hartley apja ellen a rendőrség vagy egy ügyvéd előtt. Hart vállá előregörnyed, és felindultan a hajába túr.

– Találunk majd valami mást – mormogom.

Bólint, de nem vagyok róla meggyőződve, hogy hisz nekem. Átkarolom a vállát, és magamhoz húzom. Merev, akár egy fadarab. Legszívesebben átmasíroznék hozzájuk, és jól behúznék az apjának, de sajnos ez most olyan eset, amikor az erőszak nem megoldás. Ami szívás, mert a közelharc kábé az egyetlen dolog, amiben jó vagyok.

Pedig szuper okosnak éreztem magam, hogy idehoztam Larryhez.

– Kíváncsi vagy még valamire? – kérdezi Larry.

Bekap egy chipset, láthatóan nem érzékeli a feszültséget a levegőben.

Hart túlságosan csüggedt ahhoz, hogy válaszoljon.

– Mihez tudsz még hozzáférni? – kérdezem helyette.

– Összeszedhetem Hartley korábbi posztjait a közösségi oldalakról, hátha azokról eszébe jut valami – javasolja.

Ezek szerint mégiscsak feltűnt neki, hogy Hart mennyire rosszkedvű.

– Jó srác vagy, Larry – mondom.

Larry szégyenlősen elmosolyodik.

– Megcsináljam?

Hartley üres tekintettel mered a monitorra. Semmi kétség, hogy Dylanre gondol.

– Hart? – kérdezem halkán.

– Már próbáltam – válaszolja végül. – De semmit sem találtam.

– Mire kerestél rá? A nevedre?

– Igen.

Larry felhorkan.

– Az interneten már senki sem használja az igazi nevét. Tudnod kell a felhasználónevedet.

– De nem tudom.

– És korábban? Milyen azonosítókat használtál régebben?

– Tizenhárom éves korom előtt semmilyen fiókom nem volt. Az oldalak nem engedték.

Larryvel elképedve bámulunk rá.

– Mi van? – fakad ki Hartley. – Ez állt mindenhol. Igazolni kellett, hogy elmúltál tizenhárom.

– Miért nem hazudtál? – teszi fel Larry a nyilvánvaló kérdést.

– Hát... Mert mi van, ha valaki rájön, és bajba kerülök?

Larry a szemét forgatva visszafordul a géphez. Hart hajába temetem az arcom, hogy ne hallatsszon a vihogásom.

– Mi olyan vicces? – kérdezi Hart mereven.

– Az interneten mindenki hazudik – magyarázza Larry, ujjai végigszáguldanak a klaviatúrán.

– Nem mindenki.

– Ezek alapján hogy hihetted, hogy megcsaltad a pasidat? – Megrángatom egyik hosszú tincsét, ami tintafeketen omlik le a háta közepén. – Még egy gépnek sem tudsz hazudni a korodról.

– Jól van na – teszi karba a kezét dühös pillantással.

– Tudsz küldeni magadról egy képet?

Hart előrehajol, hogy megnézzze, mit csinál Larry.

– Minek?

– Rád keresek a kép alapján.

– Olyat lehet?

– Naná! Sima ügy. Még nem csináltál ilyet?

– Nem.

Úgy néz rám, mintha azt üzenné, hogy legalább nekem eszembe juthatott volna ez a megoldás. Vállat vonok.

– Én csak chatelek, figyelem a sporteredményeket és repülő videókat nézek a telefonomon.

– Hát veletek aztán ki vagyok segítve... – panaszkodik Larry.
– Küldjétek át egy képet!

Előhalászom a mobilomat a zsebemből, és gyorsan átküldök egy képet Larrynek. Megnyitja, babrál valamit, aztán megjelenik egy oldal, tele lányok fotóival. Hartley-t keresve a monitort fürkészem. Az első sort végignézve elég hülye ötletnek tűnik ez az egész, de aztán kiszúrunk egyet, amint a komoly tekintetű Hartley egy ocsmány sárga iskolai blézerben és fekete nadrágban ácsorog több másik diák között, és mindannyian hegedűt szorongatnak a kezükben.

– Hadd találjam ki! – tettetek komolyságot. – A kabalaállatok egy dongó volt.

Hartley undorodva felnyög, és közelebb hajol.

– Már látom, hogy van, amit jobb elfelejteni. Szörnyen nézek ki.

– Valóban nem túl előnyös kép – ért egyet Larry.

Erre jó erősen a vállába öklözök.

– Aú! – kiált fel. – Csak őszinte vagyok. Most dögös vagy, Hartley.

– Ó, köszi, Larry!

Larry megmasszírozza a helyet, ahol megütöttem, és duzzogva ránk néz.

– El sem hiszem, hogy bántalmaztok, miközben segítetek nektek.

Erre Hart arcáról eltűnik a mosoly. A bántalmazást sosem fogja viccesnek találni.

– Larry, hálás vagyok, hogy segítesz, de nem igazán ilyesmit keresek, és nem csak azért, mert úgy festek, mint akit nem vettek be a *Mézenгүй* filmbe.

Felegyenesedik.

A haverom jól viseli a visszautasítást.

– Mondd, mire van szükséged, és megpróbálom megkeresni.

Látom Harton, nem akarja felfedni Larry előtt, hogy az apja talán korrupt fickó, aki lehet, hogy bántja a húgát. Én is sok mindent titokban tartanék a családomról, de fogalmam sincs, hogyan találunk bizonyítékot, ha nem árul el neki egy kicsit többet.

– Hart, tudom, hogy ez nehéz – mondom neki halkán –, de nem tudnál vele megosztani valamit?

Eltűnődik a javaslaton, majd eszébe jut valami. Az arca felragyog, és fojtott izgalommal Larryhez fordul.

– Jó hacker vagy?

– Nem akarok kérkedni, de ügyesebben bejutok mások gépébe, mint East a csajok bugijába.

Rásuhintok a fejére.

– A francba, Larry!

– Hé! Bocs, hirtelen ezzel tudtam összehasonlítani.

– Mindegy – legyint Hart. – Nem számít. Ha elárulom a telefonszámomat, rá tudsz keresni a korábbi üzeneteimre?

– Ó, aha, az nem nehéz, ha megvan a szám. Hozzáférhetek az e-mailjeidhez, a híváselőzményeidhez, a letöltött appokhoz, a képeidhez, és talán a hangpostádhoz is. Mi a szám?

Hart megadja neki.

– Üljetek csak le! Ez eltart egy darabig. Fel kell törnöm az SS7-et. A világon az összes üzenet ezen a nemzetközi szabványon megy át. Tudtátok, hogy a kormányok csupán a

telefonszámotok segítségével követhetik a mozgásokat bárhol a világon? És bele is hallgatnak a hívásokba. Telepítsetek valamit a telefonotokra, ami jelzi az SS7-es behatolót! Az a kétlépcsős azonosítás nem elég. Azt csak a kormány tukmálja ránk, hogy biztonságban érezzük magunkat. Állandóan figyelnek. Az is jól jön, ha több telefonotok van. Én háromhavonta cserélgetem őket.

Odavezetem Hartot egy kétszemélyes, kényelmes kanapéhoz, miközben Larry tovább szövegel a mobilok veszélyeiről.

– Remélem, az FBI ügynök, aki engem figyel, nem unatkozik, mert nyáron leálltam a pornóval – viccelődöm, és lehúszom magam mellé Hartley-t. Kinyújtom a lábam, és igyekszem ellazulni.

Hart úgy ül mellettem, mint aki templomban van. Két kezét a térdkalácsára simítja, vállát megfeszíti, fejét előrefordítja, és Larry hátára szegezi a tekintetét.

Megmasszírozom a nyakát.

– Mire számítasz, mi lesz az üzenetek között?

– Nem tudom, de a szüleimnek elég fontos lehetett ahhoz, hogy megszabaduljanak a telefonomtól.

– Ez igaz.

Erre még nem gondoltam. Azt hittem, a családja egyszerűen nem akarja, hogy emlékezzen, így az apja utáni kémkedését is örökre elfelejti, de lehet, hogy valami konkrét dolgot rejtegetnek.

– Gondolod, hogy voltak képeid, vagy rögzítettél valamit?

Megrázza a fejét.

– Nem tudom. Ha voltak, miért nem kérdeztem rá náluk előbb? Miért jöttem vissza három év után?

– Tizennégy éves voltál, amikor elküldtek. Mit tettél volna ennyi idősen?

Utálom, hogy büntudata van emiatt. Hiszen még gyerek! Nem kéne ilyen szarságokkal foglalkoznia. Ahogy nekem sem kéne anyu öngyilkosságával, apu távollétével és a példaképem árulásával foglalkoznom. A felnőtteknek védelmezniük kellene a gyerekeiket, nem tönkretenni az életüket.

– Nem a te hibád – nyugtatom. – Azt tetted, amit kellett, hogy védj magad.

Ezt inkább mondom magamnak, mint neki. Drogoztam, piáltam, keféltam, de közben végig csak túlélni akartam. Magamhoz húzom merev testét, és nem engedem el. Addig ölelem, amíg kissé elernyed, amíg már nem éget lyukat Larry hátába a tekintetével, amíg összegömbölyödik az ölemben, és belém kapaszkodik.

Hartley kis termetű csaj. Ezt hajlamos vagyok elfelejteni, amikor velem vitatkozik, vagy viccesen beszólogat, mint korábban Larrynek. De amikor a karomban tartom, érzem törékenységét. Mindent megtesz, hogy megoldja a saját problémáit. A baleset előtt teljesen elzárkózott. A legjelentéktelenebb információt sem volt hajlandó megosztani velem. Mindent úgy kellett kihúznom belőle.

Most már értem, miért. A mocskos titkokat az ember igyekszik elrejteni a pincéjében, nem akarja lebegtetni mások orra előtt. Most végre rám támaszkodik, de sóhajaiból, mocorgásaiból reménytelenség árad. Végigsimítok feje hátulján, ujjaimat hosszú, tintafekete hajába fűzöm.

– Ha ez nem válik be, keresünk valamit, ami igen.

– Tudom – motyogja.

Nem hangzik túl meggyőzöttnek. Felemelem az állát, hogy lássa őszinte tekintetemet.

– Ennyivel nem érem be – ígérem. – Bármeddig tart is, bármennyire nehéz is, veled vagyok.

Hartley pislog párat, ezüstös szeme fel-felvillan fekete szempillái alatt. A hátát masszírozom, ujjaimmal végigdörgölöm gerince csigolyáit. Próbálok melegséget táplálni fagyos testébe.

Egyik mély levegőt veszi a másik után, míg a feszültsége végre elpárolog.

– Oké. Egy csapat vagyunk – nyújtja ki felém a karját.

Megrázom a kezét, majd a számhoz emelem.

– Egy csapat.

Felém dől, tekintete az ajkamra siklik. A farmerem hirtelen túl szűk lesz, szívverésem felgyorsul. Megfeszítem körülötte az ujjaimat, és magamhoz húzom...

– Bent vagyok! – kurjant Larry.

Hartley felugrik az ölemből, és a monitorokhoz szalad.

Ingerülten felsóhajtok, megigazítom a pólómat, és összeszedem magam. Totál elgyengülök, ha Hartley-ről van szó. Amíg ők ketten csevegnek, igyekszem elképzelni Larryt meztelenül, ahogy kijön az öltöző zuhanya alól, és megvakarja a seggét.

– Akartok valami finomat érezni? – kérdezné, és kinyújtaná az ujját, mire a csapat kórusban nyögne fel.

Megkeményedett farkam azonnal lelohad. Felállok, és odabaktatok hozzájuk. Izgatottak valami miatt. Hart vidám mosollyal az arcán fordul felém.

– Azt hiszem, tudom, mit tegyünk.

27. FEJEZET

Hartley

MIUTÁN EZERSZER KÖSZÖNETET MONDTUNK LARRYNEK, és megígértük neki, hogy a közeljövőre bőségesen ellátjuk a kedvenc Doritos chipsével, Easttel elindulunk, és átnézzük a kincset érő információkat, amiket Larry rátöltött az egyik épp használaton kívüli telefonjára. Varázsereje felfedte a régi e-mailjeimet, a fotóimat és az üzeneteimet.

A bejövő levelek között van pár száz spam és jó pár iskolai feladat. A másik érdekes dolog pár üzenetváltás köztem és a Bayview-i Takarékos Hitel között a pénzüsszegekről, amit a nagymamám tett félre nekem a továbbtanulásomra, és amihez tizenhét évesen juthattam hozzá. A vagyonkezelő úgy hitte, hogy a pénzt az egyetemi tanulmányaimra szánták, de egyetértett abban, hogy a megfogalmazás nem egyértelmű, csak „oktatási célra” szerepelt a dokumentumban, és ezért felhasználhattam az Astor Park-os tandíjamra is.

Anyukám álma, hogy az Astor parkba járjak, írtam. Köszönöm, hogy ezt lehetővé teszik. Szóval a szüleim egy centet sem fizettek a tandíjamra. Én intéztem mindent, ők pedig nem szólhattak bele, mert a nagy pénz az én nevemen volt, és elég idős voltam hozzá, hogy hozzájussak.

Erre diadalittas érzés tölt el, mert egyszer már képes voltam túljárni apu eszén. Azaz ismét megtehetem.

A fotók között nincs semmi érdekes. Borzasztóan unalmas voltam, a galériámat csupa tájképpel és a kedvenc együttesem tagjainak képével töltöttem meg, kiegészítve pár dühös arcú szelfivel.

Az üzenetek között azonban használható dologra bukkanunk. Tavaly, nem sokkal hálaadás után üzenetváltásba kezdtem egy bizonyos Mrs. Roquettel abban a reményben, hogy segít leleplezni aput. Üres tekintetemet látva Easton gyorsan elmagyarázza, hogy Mrs. Roquet az a nő, akitől apu kenőpénzt fogadott el. Lefizette, hogy apu ejtse a vádakat a drogügybe keveredett fia ellen. Nem tudom, mi indított arra, hogy felvegyem vele a kapcsolatot – az üzeneteimből csak az derül ki, hogy aggódtam a húgom miatt.

Mrs. Roquet! Hartley Wright vagyok. Tudnánk valamikor beszélni?

Eltelt egy nap, válasz nem érkezett. Megint írtam neki.

Megint Hartley Wright vagyok. Aggódok a húgom miatt. Hónapok óta nem tudtam vele kapcsolatba lépni. Ön talán segíthet.

Egy hét várakozás után elveszítettem a türelmemet, és naponta többször is elárasztottam üzenetekkel. Karácsony után végre válaszolt.

Ne írogass, és ne hívogass! Le fogom tiltani a számodat.

A homlokomat ráncolva mutatom meg az üzeneteket Eastonnak.

– Miután letiltotta a számomat, biztos különböző, más számokról hívtam – magyarázom –, mert szilveszter után azt írta, „Ha belemegyek, hogy beszéllek veled, utána békén hagysz?”.

– Van ötleted, mikor beszéltek?

– Április után lehetett, mert az egyik üzenetben az áll, „Őszinte részvétem, együttérzek önnel”.

– Drew Roquet áprilisban adagolta túl magát – töpreng Easton.

Ezt az információt Larry találta meg nekünk, ahogy Mrs. Roquet címét is.

– Biztos úgy döntött, hogy a megvesztegetésért járó büntetés megéri az igazság feltárását.

Ez elég bátor dolognak tűnik.

– Az utolsó üzeneted a nyáron érkezett? – hajol át East a vállam felett, hogy rálásson a kijelzőre.

– Igen, de más nem jött. Ha megvolt a vallomása, miért nem adtam fel aput? Az nem lehet, hogy nem válaszoltam Mrs. Roquetnek, ugye? Ha egyszer ilyen üzenetet kaptam, csak nem hagytam annyiban. Hiszen később is cselekedtem. Rávettem a Bayview-i Takarékszövetkezetet és Hitelt, hogy pénzt biztosítson nekem. Jelentkeztem anyu kedvenc sulijába, valószínűleg azért, hogy a kegyeibe fogadjon.

Ez viszont nem működött. Nem sikerült meglágyítanom. A baleset után csak pár hét telt el, és máris úgy ítélte meg, túl veszélyes vagyok ahhoz, hogy egy házban lakjak vele. Tudta, hogy egyre közelebb kerülök az igazsághoz és ahhoz, hogy véget vessek tökéletes életének.

De miért nyáron érkezett az utolsó üzenet Mrs. Roquettól? És miért nem csaptam le rá?

Újra elolvasom az üzenetet.

Sajnálom, hogy ilyen sokáig nem válaszoltam. Végig kellett gondolnom, de igazad van. A fiam már úgyszincs köztünk. Hagynom kellett volna, hogy elítéljék. Talán a börtön megmentette volna. Huszonötezer dollárt fizettem apádnak, hogy eltüntesse a Drew-nál talált drogot, és ezt hajlandó vagyok a bíróságon is elmondani, ha szeretnéd. Már három év telt el, de minden este eszembe jut. Jó érzés, hogy elmondhattam valakinek. Írj, mikor szeretnél találkozni!

– Erről sosem meséltem? – kérdezem Eastet.

– Nem. Azt mondtad, hallottad, ahogy apád a főnökével veszekszik, mert ejtette a vádakát Drew ellen, és hogy láttad a kocsiban egy másik nővel, nem Mrs. Roquettel. Ekkor törte el a csuklódát.

Megvakarom a sebhelyem.

– Lehet, hogy meggondolta magát.

Easton összekulcsolja az ujjainkat.

– Menjünk el hozzá! Semmit sem veszíthetünk, ha odamegyünk, megmutatjuk neki az üzenetet, és elkérjük a vallomását.

– Igazad van.

De továbbra is szörnyen érzem magam, mintha hibát követtem volna el. Dylannek minden joga megvan rá, hogy haragudjon rám.

Easton leint egy taxit, ami nyolc kilométert halad Bayview északi része felé. Ez igazi külvárosi rész, ahol a házakat csak a kék és a bézs árnyalatai különböztetik meg egymástól. A cím, amit Larry talált nekünk, egy zsákutca végén van. A házban égnek a lámpák, azaz valaki van otthon.

Mély levegőt veszek, összeszedem a bátorságomat, és kiszállok. East kifizeti a taxist, majd mellém lép a járdán.

– Szeretnéd, hogy veled menjek, vagy inkább maradjak itt?

Fürkésző pillantást vetek helyes arcára.

– Mindenképp gyere velem. Ha egyszer rámosolyogsz, tuti megenyhül.

És persze jól jön a lelki támogatás is.

Rám vigyorog lehengerlő félmosolyával, megfogja a kezem, és int, hogy vezessem.

A verandán rattan lábtörlő hever, a bejárati ajtó felett borostyánból és bogyókból álló koszorú lóg. Amikor bepillantok az ablakon, kiderül, hogy Mrs. Roquet jócskán nekikezdett a karácsonyi dekorálásnak, pedig még hálaadás sincs.

– Hozhattam volna virágot vagy csokit – jut eszembe, és nyirkos tenyeremet a farmeromba törlöm. – Vagy mi a megfelelő „tegyen rendes vallomást, amiben bevallja, hogy lefizetett egy hivatalos személyt” ajándék?

– Egyértelműen a csoki. Küldök neki egy doboz bonbont, ha itt végeztünk.

– Az kenőpénznek számít? Talán nem kéne.

East megszorítja a kezem.

– Csak kopogj be, Hart!

Egy nő jön elénk, csupán pár centire nyit ajtót.

– Segíthetek?

Gyanakodva méreget minket, és ezért nem hibáztatom. Már este van, a házalók és Jehova tanúi ilyenkor már nem csöngetnek be senkihez.

Esetlenül kezét nyújtok.

– Hartley Wright vagyok, asszonyom. Azt írta, átjöhetek önhöz beszélgetni. Súlyos balesetem volt, úgyhogy nem tudtam korábban jönni.

Azt nem említtem meg, hogy a baleset csak két hete történt. Ez az információ jelenleg nem segítene.

Mrs. Roquet a homlokát ráncolja.

– Hartley Wright? Sajnálom, meg tudod mondani, miről akartunk beszélni?

Őszintén zavarodottnak tűnik.

– A fiáról, Drew-ról.

– Drew-ról? Ó, egek, csak nem Drew Roquette gondolsz? – Kitérja az ajtót. – Most már emlékszem rád. Pár hónapja eljöttél hozzám, és róla kérdezősködtél.

– Igen?

– A balesetben megsérült a feje – szól közbe East. – Nem sok mindenre emlékszik a múltjából.

A nő, aki bizonyára nem Drew anyja, elhűl.

– Ó, teremtőm! Gyertek be! Gyertek be! – Beterel minket a házba, és leültet minket a nappaliban. – Kértek valamit inni?

– Nem, köszönjük – feleljük egyszerre.

– Nos, én Helen Berger vagyok, és júniusban vettem meg a házat Sarah Roquettől.

– Ó! – Most valószínűleg úgy festek, mint egy leengedett lufi. – És ő most hol van?

– Meghalt, drágám. Pár hónappal azután, hogy a fia eltávozott, kísétált az autópálya közepére, ahol elütötte egy kamion. Borzasztó eset. Nyugodjon békében! Nem sokkal korábban veszítette el a fiát, és ez valószínűleg túl sok volt neki – csóválja meg a fejét szomorúan. – Ezt augusztusban is elmondtam, amikor itt jártál. Akkor is ugyanilyen döbbenet

néztél. Gondolom, kérdezni akartál valamit Sarah-tól. Sajnálom, hogy nem kaptál választ.

– Igen, én is – felelem zsibbadtan.

A vér jéggé fagy az ereimben. Elkéstem – az amnéziám előtt, és most is. A tehetetlenség mázsás súlyként húz lefelé. Lehorgasztom a fejem, mert a csalódottságtól nehezemre esik felemelni.

Közben Easton és Ms. Berger udvariassági köröket futnak.

Annyira sajnálom, hogy nem tudok segíteni.

Semmi baj. Köszönjük, hogy időt szakított ránk.

Szóra sem érdemes. A barátod szomorúnak tűnik. Hozhatok valamit, mielőtt elindultok?

Nem, köszönjük. Majd én vigyázok rá.

Jó barátja vagy.

Köszönöm.

East felsegít.

– Még egyszer köszönjük, Ms. Berger.

– Igazán nincs mit.

East az oldalamba bök, mire összeszedem magam annyira, hogy udvariasan elköszönjek.

– Köszönjük, Ms. Berger.

East kivonszol az ajtón.

– Hívjak taxit, vagy várjunk?

Nem válaszolok. Túlságosan dühös vagyok – magamra, apura és Mrs. Roquette, amiért meghalt.

Lerázom magamról Easton kezét, és haragos léptekkel elindulok a járdán.

– Lehet, hogy nem csaltam meg és nem zsaroltam meg senkit, de akkor is gyáva voltam – fortyogok. – Hátradőltem,

és nem tettem semmit. És most kifogytam a lehetőségekből. Három napom maradt, mielőtt Dylan hazajön.

– Nem fogytál ki a lehetőségekből – nyugtat.

– Már hogy a fenébe ne fogytam volna ki! – Végighúszom a kezem az arcomon, dühít, hogy sírok. Mit segítenek most a könnyek? – Miért vártam ilyen sokáig?

– Nem csak vártál. Előkészültél. Tudtad, hogy tizenhét évesen nem hozhatod el a húgodat otthonról. És próbáltál bejutni a házba, hogy megvédd. Bejutottál az Astor Parkba, hogy anyukád örüljön, és hallgattál apukád kétes ügyeiről. Mindent megtettél, amit tudtál.

– De az nem volt elég. – A fejemre szorítom a kezem, mert attól félek, mindjárt felrobban a benne lévő nyomástól. – Nem volt elég!

Egyre csak ezt ismételgetem, közben dühödten csörtetek fel-alá, kavicsokat rugdosva, de ettől sem érzem jobban magam. Easton távolabbról figyeli, ahogy hülyét csinálok magamból. A kutyák ugatni kezdenek, és néhány autó lelassít a közelben, hogy megnézzék, miféle őrült ront a környékbeli házak értékén. Az egyik sofőr rám dudál, amitől észhez térek. Zavaromban elpirulok, a járdaszélre rogyok, és a karomba temetem az arcomat.

– Gyere! – rángat meg East.

– Nem akarok – motyogom, mint egy ötéves. Úgy látszik, a hisztim még nem ért véget.

– Dehogynem. – Gyakorlatilag felemel, és talpra állít. Pár utcányival arrébb vonszol, amíg elérünk egy benzinkúthoz. – Várj itt! – mondja.

Úgyszincs jobb dolgom, úgyhogy lerakom a seggem a járdára, és közömbösen bámulom a kocsik és vásárlók sorát, akik

tankolnak, lemossák a szélvédőjüket, beugranak ropogtatnivalóért. Mindenki más élete irigylésre méltó, normális kerékvágásban folytatódik, míg az enyém romokban hever. A legrosszabb az egészben, hogy a kincs – a válasz – eleinte mintha csupán karnyújtásnyira lett volna, aztán kiderült, hogy soha nem is létezett.

Mi lett volna, ha és bárcsak kezdetű mondatok kísértenek. Mi lett volna, ha előbb válaszolok? Bárcsak ne küldtek volna el! Mi lett volna, ha hallgatok a dologról? Bárcsak meg tudtam volna győzni anyut, hogy Dylan nincs biztonságban!

– Menjünk! – mondja East.

Felnézek, pár dobozos ital és egy hosszú, sárga gumival bevont fémrúd van nála. Az agyam segítőkészen tájékoztat, hogy az utóbbi egy lopásgátló szerkezet. Erre bezzeg emlékszem, de Mrs. Roquette nem. Gyűlölöm magam.

– Nincs kedvem inni – felelem nyersen, bosszúsan, hogy mindenre a pia jelenti neki a megoldást. Semmit sem old meg, ha berúgok.

– Nekem se. – Elfordítja a csomagot, és már látom, hogy valójában egy csomó 7-Up van benne. – Van ott egy park. Gyere!

Azzal el is indul, nem vár meg.

Egy pillanatig csak meredek utána, majd feltápászkodom. Olyan kedves velem. Meghallgatta a problémáimat, türelmesen kivárta a dührohamom végét, és kitartott mellettem, annak ellenére, hogy semmire sem emlékszem. Igazi barátom lett. Ha East nem lenne mellettem, teljesen elvesznék. Úgyhogy ha inni akar, akkor leülök mellé, amíg megissza az átkozott üdítójét.

A fekete aszfaltú kosárpályán vár rám, az üdítőket a lába elé tette, a fémrudat továbbra is szorongatja. Amikor mellé érek, felém nyújtja.

Elveszem tőle, és meglep, milyen nehéz.

– Mit csináljak ezzel? – kérdezem. – Egyikünknek sincs kocsija.

– Amikor felhúszom magam, mindig jobban leszek, ha szétzúzhatok valamit. A kikötőben mindig vannak bunyók. Egyesek pénzért csinálják, de Reeddel azért mentünk, mert kurvára jólesik ököllel egy másik fickó képébe vágni. Szerintem neked is jót tenne...

Megborzongok.

– Nem.

– ...ezért vettem az üdítőket és az ütőt – int az italokra. – A szart is verd ki belőlük! Hidd el, hogy utána jobb lesz!

Nem sikerül teljesen meggyőznie, de gyengén suhintok egyet.

Easton mögém lép, karjait az enyéimre simítja, és lesújt a dobozokra. A szénsav kispriccel belőlük, mire hátraugrok, de East erősen tart.

– Vigyél bele egy kis lendületet, Hart! Milyen érzés, hogy apukád eltörte a csuklódat?

Rohadt szar. Ezúttal erősebben sújtok le. A dobozok oldala kielégítő roppanással horpad be. Most nem húzódok el a spriccelő folyadék elől, hanem vállból lendítve a karom, újra támadok. Ezt azért, mert apu kenőpénzt fogad el. *Csatt!* Ezt azért, mert kitettek otthonról. *Csatt!* Ezt azért, mert Mrs. Roquet meghalt, még mielőtt elkérhettem volna a vallomását. *Csatt!* Ezt Felicityért, Kyle-ért és a hülye, kibaszott emlékezetvesztésemért. Addig csapkodom a dobozokat a

rúddal, amíg nem marad belőlük más az aszfalton, csak összezúzott fém és egy pocsolyányi fehéren habzó, pezsgő ital.

– Hogy érzed magad? – kérdezi Easton, és kiveszi a rudat a kezemből.

Ragacsos csuklómat végighúzom a homlokomon.

– Meglepően jobban.

Lehet, hogy a dührohamok és az üdítő dobozok szétverése átmeneti megoldást jelent csak, de addig úgysem nyugszom, amíg el nem hozom Dylant otthonról. Elfojtom a rám törő tehetetlenség hullámát. Semmin nem segít, ha sajnáltatom magam.

Kifújom a tincseket az arcomból, és próbálom összeszedni a gondolataimat. Most már kitisztult a fejem. Végiggondolom a bizonyítékokat, amiket eddig gyűjtöttünk.

– Van egy üzenetem egy halott nőtől. Apu azt egy pillanat alatt semmissé tenné. Manapság bárki hamisíthat üzenetet. El kell mennünk a forráshoz.

– Kérdezzük ki apádat? – Easton a kezét dörzsöli. – Én benne vagyok.

– Nem. Betörünk az irodájába, mármint az otthoni dolgozószobájába.

– Ma este?

Vállat vonok.

– Miért is ne? Még nincs olyan késő, és már amúgy is idekint vagyunk, profiként oldjuk meg a rejtélyeket, mint Scooby-Doo.

Easton felvihog, aztán ismét elkomorodik.

– Szerinted találunk ott valamit?

– Ártani nem árt, ha megnézzük.

– Biztos vagy benne, hogy ezt akarod? Ez tönkreteheti a családodat.

Eltökélten nézek rá.

– Ha nem teszem, apu bántani fogja Dylant. Az lesz a legjobb, ha keresek bizonyítékot a tetteire, aztán feljelentem.

East átölel.

– Bármilyen történjék is, én veled vagyok.

28. FEJEZET

Easton

– EL SEM HISZEM, hogy sofőrrel és limuzinnal megyünk kémkedni.

Nem akartam külön taxit hívni erre a nyomozós kalandra, úgyhogy be kell érnünk apu sofőrjével, aki azonnal értünk jött a benzinkúthoz.

– Nem tudnál kicsit kevésbé feltűnő lenni? – kocogtatom meg Durand vállát.

Kicsit lejjebb csúszik az ülésben.

– Így jó lesz, Easton?

Gúnyolódik velünk, de megérdemeljük.

Ez a rejtélyeskedő szarság valószínűleg mindenkinek nevetségesnek tűnne, aki nem tudja, mi folyik a Wright házban. Fél órája még jó ötletnek tűnt, hogy átkutassuk Hart apjának a dolgozószoáját, de most kezdek kételkedni. Mi van, ha rajtakapják? Nem fogok tétlenül állni, amíg az apja a másik csuklóját is eltöri, de nem tudom, hogy hozzam fel a dolgot. *Figyu, bébi, lehet, hogy ma este be kell vernem apád képét. Remélem, nem gáz.*

De Hart már belefáradt a tétlenségbe. Azt mondta, eddig nem lépett, amikor kellett volna.

Nem tudom, mennyire helytálló ez így, de megértem, hogy cselekedni akar. Én is jobban szeretek *csinálni* valamit, mint otthon üldögélni.

– Nem sértésként, de ez a kocsi elég feltűnő – mondja Hart aggódalmasan.

– Nem vettem annak – feleli Durand.

– Menjünk közelebb! Hiszen ezért jöttünk, nem? – adok Hartnak egy esélyt a kihátrálásra.

– Aha – válaszolja, és kipattan az autóból.

Hát ezzel eldőlt.

– Nemsokára jövünk – mondom, miközben én is kiszállok.

– Én itt leszek.

Durand vidám hangulatban van. Szerintem tetszik neki ez a kémkedős hülyeség. Valószínűleg sokkal érdekesebb, mint folyton ugyanabban a nagy, halál unalmas körben furikázni engem otthonról a suliba, a kórházba, aztán vissza.

Felhajtom a galléromat a hűvös, esti levegő ellen, és Hart után sietek, aki megállt a járda közepén, onnan mered vissza az útra.

– A baleset valahol itt történt, igaz? – kérdezi, amikor odaérek hozzá.

– Emlékszel valamire?

Az arcát fürkészem, a felismerés jeleit kutatva.

– Nem, de mondtad, hogy a kanyarban történt – mutat az út éles ívére, ami mellett eljöttünk.

A rémálomba illő jelenet lepereg előttem. Az autója felgyűrődött hátulja. A betonon szétszóródott üvegdarabok az íkek szélvédőjéből. Seb teste jó pár méterre a Range Rovernél.

Elhessegetem az emléket, és elé állok, hogy ne a végzetes kanyart nézze. Ha nem emlékszik, mi értelme őrlődni rajta? Úgysem tud rajta változtatni.

– Most már mindketten jobban vagytok – jelentem ki. – Ez a lényeg.

Elnéz a vállam felett, aztán hirtelen bólint, mintha igyekezne beletörődni a helyzetbe.

– Igazad van. Oké, menjünk! – Körülnéz, végigpásztázza az utcát szegélyező házakat, amik közül több is inkább villa. A Royal birtok olyan nagy, hogy a háztól nem látni el a szomszédig, de ezen a környéken a házak nincsenek ennyire elszigetelve egymástól. – Tegyük úgy, mintha elvesztettük volna a kutyánkat, és ezért vágunk át mások hátsó udvarán és lesünk be az ablakokon?

Aprókat köhögök, hogy elfedjem a nevetésem.

– Azzal jobban felhívnanék magunkra a figyelmet, mint szeretnénk.

– Nincs más választásunk. Mrs. Roquet meghalt. Az egyetlen lehetőségünk, ha közvetlen bizonyítékot szerzünk aputól.

Tengerészkék szövetkabátom zsebébe dugja a kezét, válla annyira megereszkedik, hogy nemsokára a járdát súrolja majd.

– Menjünk hátul, az udvar mentén! – vetem fel, mert igaza van. Így lesz a legjobb.

– Mi van, ha valaki ránk lő, mert azt hiszi, hogy ki akarjuk rabolni a házakat?

– Ebből a kabátból, ami rajtad van, kijönne pár havi jelzalogkölcson. Nem hinném, hogy bárki is betörőnek hinne.

– Hát persze – forgatja a szemét. – Talán kiütésed lesz a négy számjegyűnél olcsóbb ruháktól?

– Ami azt illeti, igen. És a farkam is összemegy.

– Csak te vagy annyira magabiztos, Easton, hogy a zsugorodó farkaddal viccelődj.

– Hiába, nagy farkok problémával küzdök – mondom komoran.

Elérjük a telek szélét. Egyelőre nem eredtek kutyák a nyomunkba.

– Hogy bírsz meglenni abban az ócska lakásban, ha a szép dolgokat szereted?

Úgy, hogy az a te lakásod, válaszolnám legszívesebben, de erre szerintem még nem áll készen.

– Úgy, hogy ott magam lehetek. Nem kell az ikrekkel vagy Ellával foglalkoznom. – *És te is ott vagy.* – És te hogy érted be vele? A ti házatok sem épp egy kaliba.

– Á! Belülről nem olyan szép. Szerintem azért vették a szüleim, hogy gazdagabbnak tűnjenek, mint amilyenek valójában. Nekünk nincsenek dizájner cuccaink, mint nektek. Anyu folyton emlegeti, milyen drágák a dolgok. De fontos nekik a látszat fenntartása. Amikor segítséget kértem Parkertől, azt mondta, rossz színben tüntetem fel a családot.

– Az gáz.

Kissé megrándul a válla.

– Ez van.

Úgy hangzik, mint aki már beletörődött a helyzetbe. Az összes dolog közül ez dühít a legjobban, hogy Hartot magára hagyta a családja. Lehet, hogy mi a tesóimmal szoktunk veszekedni, és lehet, hogy Seb teljesen más emberként tért magához, de mindig számíthatunk egymásra. És amikor Ella a család tagja lett, még ha nem is kedveltük még igazán, amint

valaki megpróbálta bántani, készek voltunk megvédeni. A családtagok kiállnak egymásért.

Azt hiszem, most már én vagyok Hartley családja.

– Ez az – suttogja.

Harték hátsó udvara jó nagy, de kopár, nem sok kreativitást öltek bele. Főleg fű és pár fa tarkítja. A hatalmas házban sötét van, eltekintve egy szobától a földszint végében, ahol kék fény villózik. Valaki tévézik.

– Apu dolgozószobája a földszinten a negyedik ablak.

A ház hátulját vizslatom. A ház oldalán végigfutó verandáról két ajtó nyílik, az egyik a konyhába, a másik a nappaliba vezet. Hart szerint az utóbbin tudunk bemenni. A riasztót évek óta nem használják, úgyhogy amiatt nem aggódom, hogy bekapcsol, ha bejutunk.

– Mi a haditerv? – kérdezem.

– Azok alapján, amiket meséltél, apu elég merész. Itthon fogadta az embereket, úgyhogy tuti van valami a dolgozószobájában is.

– Nem lehet, hogy egy széfben?

– Lehet. De nem árt, ha körülnézünk. Mit tesz, ha rajtakap? Kitesz itthonról?

Lehet, hogy kezet emel rád, és akkor nekem is meg kell ütnöm. De kussolok a fenntartásaimról.

Hartley arrébb oson, hogy bekémleljen a nappaliba.

– Anyu a kanapén ül, szerintem alszik.

Feljebb emelkedem a guggolásból, hogy gyorsan szemügyre vegyem a terepet. Valóban úgy tűnik, hogy Mrs. Wright kidőlt. Feje esetlenül oldalra bicsaklik, a távirányító lazán lógó kezében hever. Mr. Wrightot nem látni.

– Lehet, hogy egy ügyféllel van találkozója – tippel Hart halkan.

Végigosonunk a fal mentén, és megállunk az apja dolgozószobájánál. Hart beles az ablakon, majd felmutatja a hüvelykujját. A szoba üres. Odalopózik egy nagy, fém grillsütőhöz, és alányúl, ahol szerinte a verandáról nyíló ajtók kulcsát tartják. Fémnek súrlódó fém hangját hallom, majd halk, izgatott kiáltást.

– Jól tudtam – ujjong, és megleleti előttem a kulcsot.

– Szuper. Menjünk be!

Lelkesedése ragadós, és igyekszem én is ellazulni. Nincs itt komoly veszély. Hiszen ez csak a rohadt családi otthona. Ha át akarja kutatni az apja dolgozószobáját, akkor ezt fogjuk tenni.

Már épp beteszi a kulcsot a kulcslyukba, és lassan elfordítja a kilincset, amikor meghalljuk Mr. Wright hangját.

Mindketten a földre vetődünk, és igyekszünk meglapulni a verandán.

– Megmondtam, hogy elintézem, de ez kényes ügy, lassan, óvatosan kell csinálni, különben mindketten bajba kerülünk.

Hartley megfogja a kezem. Én is megszorítom az ujjait. Erre ütögetni kezdi a kezem. Mondani akar valamit.

– Mi az? – tátogom neki.

A fülére mutat. Azt akarja, hogy felhívjak valakit?

Nem, megrázza a fejét. Úgy tesz, mintha telefonálna, majd felfelé fordítaná a készüléket. Végre leesik. Azt akarja, hogy felvegyem a beszélgetést.

Előveszem a mobilomat, megnyitom a hangfelvevő alkalmazást, és elindítom. Remélem, működik.

– Kézpénzben kérem a pénzt. Nem érdekel, milyen nehéz kézpénzben előkeríteni öt millát. Így akarom, és kész.

Öt milla? Szóval így engedheti meg magának ezt a házat az ügyészi fizetéséből. Biztos nagy ügyről van szó, mert mi más érne ennyit? Rosszullét környékez. Jelenleg csak egy igazán nagy ügy zajlik Bayview-ban: Steve O'Halloran gyilkossági pere.

– Próbáltam ráijeszteni a lányra, hogy ne tanúskodjon, de nagyon makacs. Úgyhogy kénytelen leszek megpiszkálni a bizonyítékokat. Az ügyvédjei aztán már elintézhetik, hogy ejtsék az ügyet.

Újabb szünet következik, miközben Mr. Wright a másik felet hallgatja.

– Ha ennyire aggódik a lány tanúvallomása miatt, akkor azt javaslom, gondoskodjon róla, hogy *ne tudjon* tanúskodni. Mit gondol, nekem miért nincs ilyen problémám a lányommal? Tudom, hogy tartsam kordában a kis ribancot.

Jéggé fagy a vérem. Gondoskodjon róla, hogy Ella ne tudjon tanúskodni? Csak nem arra céloz, hogy Steve *ölje meg* Ellát? A düh és a félelem végzetes eleggyé gyúlik a mellkasomban, a bordáimat feszítve. Azt már nem! Steve kurvára nem nyúl Ellához!

Mellettem Hartley ugyanúgy meg van rendülve. A *kis ribanc* rész szíven ütötte, látom a szemében. Már nem először tör rám a vágy, hogy megfojtsam az apját. És ha eddig lett volna valami kétségem afelől, hogy miről szól ez a beszélgetés, azt most Mr. Wright eloszlatta. Steve próbálja megúszni a tárgyalást, Wright pedig örömmel segít neki, már amennyiben megkapja a pénzét.

– A felét holnap kérem, előlegként. Nem kezdek semmit a bizonyítékokkal, amíg nincs nálam a pénz fele. Találkozzunk a Winwood Parkban tízkor. És ne feledje, nekem készpénz kell.

Hányinger kerülget. Hart nem ahhoz kérte a segítségemet, hogy lecsukassuk az apját. Csak ki akarja szabadítani a hűgát. De nem hallgathatok arról, amit most hallottam. Ellának tudnia kell, hogy a spermadonorja, aki meg akarta ölni, meg akarja úszni a börtönt az apám volt barátnőjének meggyilkolásáért. Ráadásul lehet, hogy megint az életére tör, nehogy tanúskodjon ellene.

Ez egy kibaszott rémes dilemma.

– Seggfej – füstölög Mr. Wright. Arrébb megy az ajtótól, de még halljuk, ahogy elkiáltja magát: – Éhes vagyok! Csinálj egy szendvicset!

Szavai lassan elhalnak.

Hartley felpattan, és int, hogy kövessem. Visszasietünk arra, amerről jöttünk, egészen Durandig szaladunk. Remegő kézzel kinyitja az ajtót, és így szól:

– Induljon! Kérem, induljon!

– Hova? – kérdezi Durand, és aggodalmas pillantást vet rám.

– Szerintem hozzátok kéne mennünk – emeli rám Hartley gyötrődő tekintetét. – El kell mondanod apukádnak, amikor visszaér.

– Tehát te is értetted – mondom, a szívem hangosan kalapál.

– Ella ügyéről van szó, ugye? – kérdezi elkínzottan.

– Igen – felelem elszoruló torokkal. – De ha elmondjuk apunak, addig nem nyugszik, amíg apádat jó hosszú időre le nem csukják.

Hart nyel egyet, és ez mintha neki is fájdalommal járna.

– Legyen úgy.

29. FEJEZET

Hartley

– HOLNAP ESTE TALÁLKOZNAK – érek a mondandóm végére, és érzelmileg kimerülten megereszkedik a vállam. – Vagy várjunk! Az inkább már ma van, mert lényegében már reggel van. Épp elmúlt hajnali kettő, és legszívesebben lerogynék a földre. Úgy tűnik, Callum sincs jobb állapotban. Az elmúlt huszonnégy órában végig utazott, ami látszik fáradtságtól ráncos arcán. Órákon át vártuk ébren, hogy hazaérjen Londonból. Azt hittem, később érkezik, de az átlagemberekkel ellentétben Callum Royalnak nem kell átmennie a vámvizsgálaton, és nem kell sorba állni a csomagjáért. Ilyen előnyökkel jár az, ha az embernek saját gépe van.

Easton átkarolja a vállamat, és magához húz, így üzenve Ellának és az apjának, hogy ne merészeljenek beszólni azért, amit mondtam. Egyikük sem tesz ilyet. Ella túl dühös, Callum pedig... Szerintem megdöbbszent és szomorú, mintha képtelen lenne elhinni, hogy régi barátja ilyen mélyre süllyedt. Talán az rémítette meg a legjobban, hogy Steve bánthatja Ellát, hogy ne tanúskodjon ellene, és hogy az apám erre még bátorította is. Amikor ezt a részt meséltem, Ella elsápadt, de most

kivörösödött a haragtól. Steve vesztét kívánja, és ezért cseppet sem hibáztatom.

– Ennyi? – kérdezi Callum.

Bólintok.

– Igen. Vagy legalábbis ennyit tudunk.

Odaadom neki a telefonomat, benne Mrs. Roquet üzenetével, amit alaposan átolvas.

– Ez az a nő, akit láttál? – kérdezi.

– Igen.

– De már meghalt?

– Igen, ma este elmentünk a házához, és az a nő, aki most ott lakik, azt mondta, hogy miután a fia tavaly meghalt túladagolásban, Mrs. Roquet elveszítette az élni akarását. Szerintem ezért tartott olyan sokáig, amíg válaszolt. Ha megnézi az üzenetek időpontját, látszik, hogy több mint fél évet vártam a válaszára.

– Talán miatta jöttél vissza Bayview-ba – tippel Easton.

– Lehet.

Callum mindkettőnk telefonját leteszi a mögötte lévő asztalra.

– Őszinte leszek veled, Hartley. Nem hagyhatom, hogy ez megtörténjen. Meg kell védenem a családomat, bármi áron, azaz fel kell fednem ezt a korrupciót, és meg kell állítanom apádat.

– Apu... – kezdi Easton.

Felemelem a kezem, és beléfojtom a szót.

– Igen, értem. Én is csak a családomat akarom védeni. Ki kell hoznom onnan Dylant, mielőtt ez az egész nyilvánosságra kerül. Félek, hogy az apám rajta vezetné le a dühét. Segítene rajta?

– Még szép, hogy segít. Ugye? – válaszolja East, állát eltökélten felszege.

– Igen, segítek – feleli Callum. – Felhívom az ügyvédeimet, hogy elintézzenek egy újabb találkozót az apáddal. Addig Durand vigyáz a húgodra. Távol tartjuk őket egymástól, ameddig csak lehet. Amikor pedig az ügy nyilvánosságra kerül, biztonságba helyezzük a családot.

Csak ennyit tud felajánlani, és bár nem elég, közben bűntudatot érzek, amiért egyáltalán segítséget fogadok el. Ez nem az én hibám. Apu tetteinek semmi köze nincs hozzám, de mégiscsak összeköt a vérünk és a nevünk.

– Kellenek képek a találkozóról – szólal meg Ella most először. – Nem támaszkodhatunk csak ezekre az üzenetekre és a hangfelvételre. Fényképes bizonyíték nélkül túl könnyen meglóghat az a seggfej.

Nem tudom, hogy a saját apjára utal-e, vagy az enyémre.

Callum bólint.

– Erről majd gondoskodom, Ella.

Arra számítok, hogy Ella vitába száll vele, de csak biccent egyet, és kimegy a szobából. Easton felsegít. Belül üresnek érzem magam. Amint visszaérek a lakásba, tuti, hogy leroskadok az első utamba kerülő puha felületre.

– Gyere! – húz maga után East.

– Nem erre kell kimenni – tiltakozom.

– Tudom. Mindjárt összeesel, úgyhogy felviszlek. Alhatsz a szobámban, én pedig átmegyek Reedébe.

Ellára sandít, mintha az engedélyére várna, de Ella zombi tekintettel mered maga elé. Sok minden jár a fejében, és ismét emlékeztetem magam, hogy ez az egész nem az én hibám, még

ha összeszorul is a gyomrom, ha belegondolok, min megy keresztül.

– Azt hiszem, inkább hazamegyek.

– Nem. – Ella hangja tisztán cseng az előtérben. A lépcső aljánál megáll. – Nem – ismétli. – Gyertek fel! Meg kell terveznünk, mit csinálunk.

– Terveznünk? – tátogom Eastonnak.

Értetlenül vállat von, és a lépcső felé irányít. Kelletlenül megindulok a márványfokokon, sportcipőm csikorog rajtuk. Odafent jobbra fordulunk.

– Arra apu szobái vannak – mutat Easton a másik irányba.

Ella szobája az első a széles, hosszú folyosón.

– Gyertek be! – mondja.

Odabent Barbie-rózsaszín hálószoza fogad. Rózsaszín falak, rózsaszín szőnyeg, rózsaszín kárpitok, rózsaszín, fodros függönyök. Igazi hercegnő-szoza, már ha a hercegnő max. tízéves. Sosem gondoltam volna, hogy a higgadt, szőke lány ennyire odáig van a rózsaszínért.

– Apu rendezte be – magyarázza East.

Felkap egy rózsaszín széket, és a fenekem alá tolja.

– Szörnyű, ugye? – mondja Ella, és felmászik az ágyára.

Megpaskolja a matracot maga mellett, mutatva Eastonnak, hogy üljön le, de ő nem mozdul. East a vállamra teszi a kezét. Mintha engem választana vele szemben, és ez nem tetszik. Ella a testvére. Nem kell választani köztem és a családja között.

Felállok.

– Nem akarok ülni – közlöm, és kicsit arrébb lépek. Eastnek szemmel láthatóan nincs ínyére, de így helyes. Karba teszem a kezem, és Ella felé biccentek. – Mire van szükséged?

– Nem akarom ezt Callumra hagyni. Nem mintha nem bízna benne, de mi van, ha történik valami, és az emberének nem sikerül jó képet csinálnia? Senki sem lesz annyira érdekelt a dologban, mint mi – mutat kettőnkre –, úgyhogy ezt nekünk kell csinálni.

– Oké – válaszolom.

– Nem – feleli velem egyszerre Easton.

– Miért nem? – fordulok felé a homlokomat ráncolva.

– Ó, nem is tudom. Talán mert rohadt veszélyes?

– A Winwood Parkban van egy csomó fa a parkoló mentén – mondja Ella. – Ott el tudunk bújni.

– Nekem jó. Van fényképezőgéped?

– Igen...

– Talán te is fejsérülést szenvedtél, Ella? És te, Hart? Nemrég veszítetted el az emlékezetedet, de úgy tűnik, az eszed is elment – fakad ki Easton. Aztán Ellára mutat. – A te apád fegyverrel mászkál. – Aztán felém int. – A tied pedig lehet, hogy kinyírta Mrs. Roquetet, hogy elhallgattassa. Tudjuk, hogy képes eltörni a csuklódat. Azaz, ha logikusan nézzük, akkor jobb, ha kimaradtok ebből!

Ella rámered, majd felém fordul.

– Igen, van fényképezőgépem, de nincs rajta éjjellátó. Reggel elmegyek, és veszek egyet.

– Jó ötlet. Nincs kocsim, de az egyik busz három utcával arrébb áll meg, ha nem bánod, hogy egy kicsit gyalogolnunk kell.

– Figyel rám egyáltalán valaki? – üvölti Easton.

Ellával hirtelen elhallgatunk.

– Nem lehetne halkabban? – szól egy panaszos hang az ajtóban. – Próbálnék aludni. Most jöttem ki a rohadt kórházból.

Mind Sebastian felé pördülünk, aki álmosan pislog ránk. Sötétbarna haja az egyik oldalon feláll, és egy aranyos, barna majmokkal teli, kék szaténpizsama van rajta.

– Bocsi – mondja Ella, és felkel az ágyról.

Amikor Seb tekintete felém siklik, meglepetten hátralép.

– Te meg mi a fenét keresel itt?

– Én, öhm... – húzom el a számát.

Nem tudom, mit mondjak, és Eastonra sandítok segítségért. Elmondjam neki az igazat, vagy a többiek még titokban tartanák?

– Segíteni jött, hogy Steve-et lecsukják – feleli Easton. – És ne beszélj így Hartley-val!

– Úgy beszélek ezzel a szeméttel, ahogy akarok – vágja vissza az öccse. – Majdnem megölt.

– Seb, ez nem volt szép – tiltakozik Ella. – Tudod, hogy baleset volt.

– Csesszétek meg! Már vagy milliószor jártam arra, és sosem történt semmi, amíg nem jött ez a ribanc.

Easton előrelelendül, mire elkapom a karját.

Ella odasiet, és a testvérei közé áll.

– Elég legyen! – förmed rájuk. Kilökdösi Sebastiant az ajtón, és közben hátraszól a válla felett: – Ti ketten menjetek aludni!

Easton állkapcsánál megrándul egy izom, de kurtán biccent.

– Gyere! – mondja.

Megcseréli a kezünket, most ő fogja az én karomat. Kicsörtet a szobából, végig a folyosón, felránt egy ajtót, és szinte belök

rajta. Az ajtó becsapódik mögötte, de előtte még hallom Sebastian hangját:

– El sem hiszem, hogy hagyod, hogy ez a ribanc itt aludjon az otthonunkban!

Ella válasza már nem jut el hozzánk.

– Sajnálom – szabadkozik Easton.

Odamasírozik a beépített szekrény ajtajához, majd eltűnik odabent.

– Nem kell. Az öcsédnek minden joga megvan hozzá, hogy így érezzen.

Idegesség marcangolja a hasam. Hogy lehetünk Eastonnal valaha is együtt, ha a családja ennyire ellene van? A magány szörnyű dolog, és nem akarom, hogy Eastonnak át kelljen élnie. Borzasztó, ha a családod nem lát szívesen. A megalázottság és az elhagyatottság érzésének rettenetes elegye. Olyan, mint az összes szülinapi buli, amire nem hívtak meg, az összes csapatjáték, amibe utolsónak választottak be, minden visszautasítás, ami valaha ért – mindez együtt, megsokszorozva. Olyan, mint egyedül kint állni egy hatalmas sivatagban, szomjazva csak egy cseppnyi – nem vízre, hanem – törődésre, figyelemre... szeretetre.

– Easton, szerintem nem kéne itt maradnom.

Visszajön a szobába, kezében takarókkal.

– Én a kanapén alszom. Tiéd lehet az ágy.

Nem mozdulok.

– Hallottad, amit mondtam?

– Igen, de nem hagyom, hogy elmenj, úgyhogy akár át is öltözhetsz lefekvéshez. Van itt egy tartalék fogkefém. – Felém dob valamit, amit reflexszerűen elkapok. – Kérsz pizsamát?

Tudok adni egy pólót, vagy kérhetünk Ellától valami lányosabbat.

Csípőre tett kézzel, megvetett lábbal, feszes testtel áll ott, mintha arra számítana, hogy bármelyik pillanatban megiramodhatok az ajtó felé, amikor is kénytelen lenne visszarángatni. Most is, mint mindig, amikor vele vagyok, minden kétségem semmivé foszlik, és a hideget mindent átjáró melegség váltja fel. Easton az én napom, jövők rá.

– Meg kell birkóznunk miatta? – kérdezi. – Mert ha igen, csináljuk pucéran az ágyon! Ez az egyetlen fajta birkózás, amit megtűrök itt.

Hátrapillantok a vállam felett az óriási ágyra. Az arcom felforrósodik a gondolatra, hogy rajta hempergünk. Csókolózunk... egymáshoz érünk. Sóvárogva szeretném ismét megcsókolni, de túlságosan beszari vagyok ahhoz, hogy megtegyem az első lépést. Úgyhogy szarkasztikusan válaszolok.

– Lefogadom, hogy *rengetegszer* birkóztál már itt. Valószínűleg többször, mint azt meg tudnám számolni.

Ártatlanul rám mosolyog.

– Nem. Még nem birkóztam itt. Szűz vagyok.

Eltátom a számát.

– Tényleg?

Komolyan bólint.

– Igen. Mivel nem emlékszel semmire, igen, szűz vagyok. Most menj, öltözz át, hogy alhassunk!

Elindulok a szobából nyíló fürdő felé, de az ajtóban megállok.

– Mivel még szűz vagy, majd igyekszem gyengéd lenni az első alkalmunkkor.

Szörnyen elégedetten csukom be az ajtót elképedt arca előtt. Az elmúlt pár napban nem sok vicces dolog történt, de Easton arckifejezése mosolyt csal az arcomra. Talán nem vagyok olyan fantasztikus a flörtölésben, de ez a záró megjegyzés elég dögös volt. Egy pont ide!

Fogat és arcot mosok, az utóbbihoz találok egy cédrus- és narancsillatú szappant. Aztán felveszem Easton pólóját, ami majdnem a térdemig ér.

Amikor kinyitom az ajtót, a lámpa már nem ég a szobában.

– Végeztél? – kérdezi reszelős hangon.

Hirtelen félénkké válok. Odaiszkolok a hatalmas ágyhoz, és bebújok a takarók alá. Annyi hely van itt, hogy akár mind az öt Royal fiú elférhetne rajta. Furcsa hallani Easton motoszkálását, ahogy lefekvéshez készül. Talán inkább a csöndhöz vagyok hozzászokva, mivel eddig egyedül éltem abban a lakásban, és a közösségi oldalakon lévő kevés képemből ítélve nem sok barátom volt.

Kellemes így. Nem is, a *kellemes* elég enyhe, értelmetlen kifejezés. Inkább... csodálatos, és már nem akarok olyan életet élni, ahol csak az én hangjaimat lehet hallani. Talán ezért jegyzem meg az én személyes napsugaramnak, amikor valamivel később egy törülközővel a haját dörgölve kilép a fürdőszobából, hogy:

– Ebben az ágyban egy egész család elférne.

Megdermed.

– Ez a legnagyobb méret.

Felülök, és visszahajtom a takarót magam mellett.

– Feküdj ide!

– Nahát, Hartley Wright, csak nem el akarod venni az ártatlanságomat? – hűl el tettetett felháborodással. Vagy talán tettetett lelkesedéssel. Ki tudja?

– Ma még nem. Tudom, hogy ez lesz az első alkalmad, úgyhogy fokozatosan haladunk. Kezdjük azzal, hogy egy ágyban alszunk!

East maga mögé hajítja a törülközőt, lekapcsolja a villanyt, és az ágyra vetődik. Félig rám, félig a matrakra érkezik.

– Nem bízom benned – cukkol.

– Látom – jegyzem meg szárazon, ahogy lelököm magamról egyik nehéz végtagját. – Épp úgy festesz, mint egy rémült szűz fiú.

– Ugye?

Nekidobok egy párnát.

– Bújj be a takaró alá!

Fogja a párnát, a feje alá gyűri, és mellém fekszik.

– Nem fázol? – kérdezem, és igyekszem nem megbámulni csupasz mellkasát.

Easton Royal nem szokott pizsamát húzni, és biztos vagyok benne, hogy ha most egyedül lenne, semmit sem viselne az ágyban, még a szűk, fekete bokszerét sem.

– Mint mondtam, ez bizalmi kérdés.

Hangjából némi rosszallás cseng ki, ami szerintem saját magára irányul, azaz igazából nem miattam aggódik, hanem amiatt, hogy képtelen lesz türtőztetni magát. Talán ezért csúsztatja be a kezét a tarkója alá.

– Tehetünk úgy, mint a puritánok, és használhatunk párnákat elválasztó deszkaként – vetem fel.

– Mi a franc az az elválasztó deszka?

– Egy fadarab vagy zsák, amit két ember közé tettek, mielőtt azok összeházasodtak volna. Így hozzászokhattak ahhoz, hogy együtt alszanak, anélkül, hogy odalett volna az értékes szüzességük.

– A legbizarrabb dolgokra emlékszel, Hart.

A szívem kihagy egy ütemet, mint mindig, amikor a becenevemen szólít. Mintha azt mondaná: heart – mintha a szíve lennék. Mintha hozzá tartoznék. Nagy nehezen a plafonra szegezem a tekintetem.

– Egy csomó random tényt meg fogok jegyezni, amíg tele nem lesz velük a fejem. Talán az lesz az életcélom, hogy kvízműsorbajnok legyek. Hagyom az egyetemet, bemagolok egy csomó tényt, és nyerek egymillió dollárt valamelyik játékban.

– Oké – feleli egyszerűen, mintha nem ez lenne a legfurább gondolat a világon.

– Szerintem akkor is ezt mondanád, ha azt tervezném, hogy megtanulok trapézon ugrálni, és aztán beállok egy cirkuszhoz.

Érzem, ahogy az oldalára gördül. Felé fordulok, és látom, hogy rám mosolyog.

– Először is, nagyon szexi dolog trapézon ugrálni. Másodszor, a cirkusz menő. Harmadszor... – Előrenyúl, és végigsimít a hajamon. – Harmadszor pedig szeretlek, Hart. Szóval ja, ha be akarsz állni a cirkuszhoz, vagy magazinokkal házalnál, esetleg eladó lennél a plázában, akkor támogatlak. Bármiben, ami boldoggá tesz.

Szeret engem?

Ó, istenem! Néha képes a legváratlanabb dolgokkal előrukkolni. A szívem ugrik egyet, a pillangók úgy röpködnek a hasamban, mintha hurrikánba kerültek volna, a szememet

pedig könnyek szúrják. Ingerülten pislogok, hogy elfojtsam őket.

– Ezt csak azért mondod, hogy téged válasszalak partneremül a cirkuszi mutatványomban.

Hüvelykujját végighúzza a szemem alatt, és letörli azt a hülye könnycseppet, ami mégiscsak elszabadult.

– Még jó. Ott kell lennem, ha egy tornadresszben akarsz röpködni, elképesztően dögösen. Nem hagyhatom, hogy a szakállas nő vagy az oroszlánszelídítő lecsapjon a csajomra.

Mivel ő Easton Royal, én pedig képtelen vagyok uralkodni magamon, és mert fájó szívemnek szüksége van minden napfényre, ráadásul viszontszeretem, a karjába omlok, és megcsókolom.

Csak egy gyors csóknak szántam, de képtelen vagyok leállni. Egyre csak csókolom és csókolom, a szám már az állkapcsán vándorol, majd megízleli fülcimpáját és sós nyakát.

Ő mindezt hagyja, és közben csak fekszik ott alattam, a szűk, fekete bokszerétől eltekintve teljesen meztelenül.

– Végeztél? – kérdezi, amikor azt is lehúzó.

– Még nem.

Arcom felforrósodik, ahogy csodálattal végignézek rajta. *Minden* porcikáján.

Olyan szinten lehengerlő, amire nem is számítottam. Általában nem alélok el a meztelen férfitestektől. Nem szoktam őket nézegetni az interneten, és nem csorgatom rájuk a nyálam. De Easton? Nem tudom róla levenni a tekintetem. Selymes, barna hajától kezdve egészen furcsán szexi lábujjaiig, Easton Royal maga a megtestesült tökély. A mellkasa széles, a hasa izmos. A combja erős, a lába hosszú. Minden testrésze erőtől duzzad.

Kezével megragadja a farkát, és olyan erősen szorítja, hogy az ujjpercei elfehérednek.

– Az őrületbe kergetsz, Hart. Kábé két másodpercig bírom, ha így nézel rám.

– Nem tehetek róla.

Erre azonnal mozgásba lendül. Lehúzza rólam a pólót, és felemel a matracról, annyira, hogy le tudja húzni a bugyimat. Az anyag halk szakadása hallatszik, majd egy káromkodás és egy elégedett „végre”.

Amikor már semmi sincs rajtam, lelassít. Keze hosszan végigsimít a csípőmön. Feltérképezi a domborulataimat, a hasamat, a hátam ívét. Szája az ajkamról az államra, a nyakamra, a kulcscsontomra vándorol. Megcsókolja a melleim közti völgyet, a dombjukat és a mellbimbójukat.

Kettőnk közé nyúl, hogy felhúzzon egy óvszert.

– Neked ez így rendben van?

Tekintete forrón lángol, színe élénken izzik. Ajka megduzzadt a fogaimtól és a nyelvemtől.

Még soha életemben nem álltam ennyire készen.

– Igen – felelem kínos buzgalommal.

A hátára fordul, és magára húz.

– Ne feledd, légy velem gyengéd! Ez az első alkalmam – suttogja, mielőtt leereszkedem.

Nem tudom, hogy nekem ez az első vagy az ötvenedik alkalmam-e, de nem számít, mert vele ez az első. Easton összeszorítja a fogát, homlokán verejték gyöngyözik. Ujjai szorosabban kulcsolódnak a csípőmre, és az egész teste megfeszül alattam. Nyakának izmai megrándulnak, ahogy igyekszik uralkodni magán.

– Hart – leheli.

– East – sóhajtom.

Beceneveink érzелgős jelentéssel bírnak, amit meg sem tudunk fogalmazni, mert a csöpögős romantika csak elrontaná. De most, ebben a pillanatban gondolhatunk rá. Megmagyarázhatjuk a testünkkel. Hogy ő miért az én napom, a melegségem, a vezércsillagom. Az én Eastem.

Hogy én miért vagyok az ő lelke, a célja és a szerelme. Az ő Hartja.

Egymás lélegzetét szívjuk, majd visszafújjuk, amíg egy egységgé, egy szívvé, egy testté válunk. Egyszerre erotikus és mámorító, olyan bódultság, amiből sosem akarok kijózanodni. Aztán mégis beleveszek az érzésbe, és East átölel. Széles mellkasához húz, meleg karja szorosan tart, és azt suttogja, hogy soha nem fog elengedni, és a szerelme sosem múlik el. Soha, soha, soha, soha.

30. FEJEZET

Hartley

ÉLETEM LEGIZGATÓBB ÉJSZAKÁJA UTÁN AZT HITTEM, másnap reggel a föld felett lebegek majd. De a reggeli elég komor hangulatban telik. Mindenki a konyhában gyűlik össze, ahol különböző fehérjeturmixokat, zabkásákat és gabonapelyheket eszünk, amiket Sandra, a szakácsnő készített elő. A nő az ötvenes évei közepén járhat, és egy hosszabbra nyúlt szabadság után tért vissza, amikor is az újszülött unokájáról gondoskodott. Ellával megterítünk, miközben a fiúk leszállingóznak. Sebastian érkezik először. Vet rám egy pillantást, elkáromkodja magát, felkap egy smoothie-t, majd eltűnik. Utána Sawyer jön. Arra számítok, hogy követi a testvére példáját, de helyette szed a házvezetőnő előtti zabkásából, majd leül az asztalhoz, ami a hatalmas hátsó udvarra, a medencére, azon túl pedig az óceánra néz.

Easton csupán öt perccel indulás előtt támolyog le.

– Állandóan késik – motyogja Ella.

Leülünk Sawyerhez az asztalhoz.

– De szörnyen édes, úgyhogy mindig megússza.

– Én is itt vagyok – nyögi Easton panaszosan, majd dögös testével a mellettem lévő székre huppan.

– Nem egy korán kelő típus, igaz? – kérdezem Ellától.

– Nem éppen. Amikor ideköltöztem, szentül hittem, hogy jó vámpír válna belőle, mivel egész éjjel fent van, napközben meg alszik.

– Ami azt illeti... – halkítom le a hangomat. – Napfénynél még nem láttam a mellkasát, úgyhogy elképzelhető.

– Most komolyan. Még mindig kibaszottul itt vagyok.

– Én láttam – közli Ella, és kanálával a medence felé mutat.

– De sajnálatos módon nem csillogott.

– Ezen még változtathatunk. Van egy elég menő szemfestékem, aminek Ragyogó Bomba a neve. Azzal bekenhetnénk.

– Úúú, kipróbálhatnánk majd melegebb időben.

Mellettem Easton morog valamit arról, hogy sosem lett volna szabad idehoznia, de tudom, hogy csak cukkol. Az elképzelhető legkellemesebb módon ébresztett, és még mielőtt felkeltünk volna az ágyból, kijelentette, hogy máris ez élete legfényesebb reggele. Az biztos, hogy az én életemnek ez volt a legaktívabb reggele.

A tegnap éjjel pedig... Szavakkal le sem lehet írni. Easton olyan gyengéd volt, és elképesztő és... Az arcom felforrósodik, ahogy felidézem, milyen lassan haladt, milyen türelmes volt velem. Mivel nagy nőcsábász hírében áll, egy részem arra számított, hogy csak magával foglalkozik majd, de egyáltalán nem volt önző. Hanem... Hihetetlen volt. Még jobban elpirulok.

Tuti, hogy kell egy ágy a lakásba, ráadásul egy nagy. És vajon lehet kapni olyan lepedőt, ami nem gyűrődik fel? Az is jó lenne.

Ella hosszan, leverten felsóhajt, mire mind felé fordulunk.

– Mi az? – kérdezi Easton.

A kanál ezúttal felém irányul.

– Felismerem ezt a reggeli, mámoros nézést. Régebben én is így néztem – panaszkodik. – Hál’ istennek nemsokára vége a hülye fociidénynek, és rendesen is együtt lehetünk Reeddel.

Az asztal túlvégén Sawyer eltolja maga elől a táját.

– Beszélhetnénk másról, mint hogy ti ketten a tesóimmal kefélték?

Céklavörösen hebegni kezdek:

– Mi... én... nem... mi nem.

Easton fejbe kólintja az öccsét.

– Fogd be! Zavarba hozod Hartley-t.

– És velem mi lesz? – kérdezi Ella sértetten.

– Te meg mégis mióta jössz zavarba? – Easton megpaskolja Ella fejét, feláll, és az én fejemre csókot nyom. – Jobb, ha megyünk. Ella úgy vezet, mint egy kilencvenéves nagy, úgyhogy ha nem indulunk el, még a végén elkésünk.

– A megengedett sebességgel megyek – tiltakozik Ella.

– Mint mondtam, nagy stílusban.

Ella erre megpróbálja megütni, de Easton elhúzódik előle. Egy ideig kergetik egymást a konyhában, mi pedig Sawyerrel az asztaltól nézzük őket. Egy nap mi is ilyenek leszünk Dylannel: nyugodtak, boldogak, egymást szerető két testvér.

Kihasznlom, hogy magunkra maradtunk, és Sawyerhez fordulok.

– Remélem, nem fogsz rám kiborulni, de sajnálom a balesetet és a testvéredet is.

Sawyer leszegi a tekintetét a szinte üres tájára, és szórakozottan forgatja benne a kanalat. Nem tudom, mi járhat a fejében, amíg rám nem emeli fájdalommal teli szemét.

– Nem a te hibád volt, ezt mindketten tudjuk – mondja halkan, beletörődően. – Túl gyorsan mentünk. És... egy hülyeség elterelte a figyelmünket, úgyhogy nem kell többször bocsánatot kérned. Seb is észhez tér majd. Csak... elég sok mindenem meggyünk most keresztül – fejezi be.

Eltűnődöm, vajon mi lehet az a *sok minden*, de nem érzem úgy, hogy rám tartozna. Megkönnyebbültem, hogy így érez. Nem akarom, hogy Easton elhidegüljön a családjától miattam.

– Végeztél? – intek a tálja felé. – Mert akkor odaviszem a mosogatóhoz.

Sawyer bólint, és felém tolja a tálat. Szomorú pillantást vet az ajtóra, valószínűleg a testvérét várja – aki nyilván arra vár, hogy eltűnjek, mielőtt előjön. Remélem, Sawyernek igaza van, és Sebastian tényleg megenyhül, mert ez a dolog köztünk Easttel még annyira új, hogy könnyen el lehetne fojtani.

A suliba vezető úton a fejtámlának dőlök, és hallgatom, ahogy Easton és Ella a hálaadásról, a karácsonyról cseveg, és arról, hogy Reed egyetemi csapata remélhetőleg szörnyen játszik majd az utolsó pár meccsen, és akkor Reednek nem kell további bajnokságra mennie. Easton azt javasolja, hogy ugorjanak át Aspenbe, de Ella egy meleg helyre menne.

– *Tél* van – mondja Ella, miközben nyolc kilométer per órával a sebességhatár alatt vezet. – És *télen* az emberek meleg helyekre járnak.

– Nem, télen havas helyre kell menni, mert hó csak rövid ideig van, míg meleg helyre bármikor lehet menni – veti ellen Easton.

– Az Everesten mindig van hó – jelenti ki Ella.

– Az Everesten nem lehet síelni. – East hátrafordul az ülésben. – Bébi, segíts ki egy kicsit!

Kinyitom az egyik szemem.

– Dubajban nem lehet egész évben síelni? Mintha olvastam volna valahol.

– Szóval erre emlékszel? – kérdezi sértetten. – Az én pártomat kéne fognod. Találj ki olyan hülyeséget, ami az én érveimet támasztja alá!

– Nem lehet. Női összetartás, meg ilyenek.

Ella elismerően felemeli az öklét.

– Női mi? – fakad ki East. – És mi van a ma reggellel, amikor a nyelvem ott volt a...

Előrevetődöm, és a szájára tapasztom a kezem. Megnyalja a tenyerem közepét. Felkiáltok, és visszadőlök.

– ...a szádban – fejezi be gonoszán csillogó szemmel. – Mit hittél, mit akarok mondani?

– Semmit. Semmit sem akartál mondani.

Dühösen meredek rá, de belül a szívem vidám szakokat ír le. Minden egyes pillanatát élveztem annak, amit Eastonnal az éjjel tettünk. És... igen... A nyelvére sem lehet panaszom.

– És már itt is vagyunk. Az Astor Park csengője megmentett – jelenti ki Ella, ahogy bekanyarodik a sulis parkolójába.

Nem tudom, kire céloz pontosan, Eastonra vagy rám.

Ahogy a hármasunk végigmegy a főépülethez vezető, széles járdán, a többiek megbámulnak, és elég nevetséges látványt nyújtanak. Egyesek eltátják a szájukat, mások megtorpannak, a beszélgetések azonnal elhalnak. Ha az ember szeme képes lenne csak úgy kiesni a helyéről, a beton már tele lenne velük.

East megáll az út közepén, a lépcső előtt, és egy döbbszerűen felé fordul. Én legszívesebben továbbmennék, de a derekamat ölelő erős karja nem hagyja, hogy elmeneküljek.

– Mivel olyan segítőkész és nagylelkű ember vagyok, megválaszolok nektek pár kérdést az órák előtt, hogy a saját szarságaitokra tudjatok koncentrálni odabent, és ne különböző történetek gyártásával foglalkozzatok tanulás helyett. Igen, Hartley-val együtt vagyunk. Nem, a családomnak nincs ellenére. – Megkocogtatja Ella vállát, aki bólint egyet. – Igen, Hartley-nak még amnéziája van, és igen, a szart is kiverem bárkiből, aki csak csúnyán néz rá. Ha valaki megríkatja, annak annyi törött csontja lesz, hogy egy egész hajónyi kínai acél kell majd ahhoz, hogy összerakják.

Mindezt hatalmas mosollyal és kellemes társalgási hangnemben mondja. Valószínűleg ezért hangzik olyan ijesztően.

– Van kérdés? – üvölti.

Fülsiketítő csend a válasz. Easton erre még jobban vigyorog, összecsapja két kezét, és így szól:

– Akkor jó. Kösz, hogy meghallgattátok a Ted Talk előadásomat. Odabent találkozunk.

Megfordul, és Ellával befelé tessékel minket.

– Erre mindenképp szükség volt?

Egyszerre vagyok zavarban attól, ami történt, és attól, hogy mennyire élveztem.

– Igen – feleli Ella Easton helyett. – Főleg, ha Seb is felbukkan. Egységfrontot kell alkotnunk. Tavaly Royalék zombikként vánszorogtak a folyosókon, és a sulis teljesen megbolondult. Egy csomó durva eset történt, amíg ismét egy csapatként fel nem léptünk. Jó, ha az Astor ragadozói tudják, hogy Royalék kiállnak egymásért. Na mindegy, ebédnél találkozunk!

Integetve elkocog, és felzárkózik egy barna hajú lány mellé, aki azonnal megöleli.

– Ő Val, Ella legjobb barátnője. A mólón már találkoztatok egyszer – mormogja East a fülembe. – Ő pedig Clair, az exem. – Diszkrétan egy vékony, csinos lányra mutat, aki szomorú szemekkel néz felénk. – Csak azért mondom ezeket, hogy ne érjen meglepetés. Nézzük csak! Bemutatlak Pashnek. Ő a legjobb barátom a családon kívül – néz körül.

Folyton ezt csinálja. Ilyen rögtönzött, látszólag jelentéktelen gesztusokat tesz, amitől teljesen ellágyulok. Pár perce mindenkivel közölte, hogy hajlandó rám teríteni az óriási Royal palástot, most pedig izgatottan várja, hogy megoszthassa velem élete legapróbb részleteit. Nem akarja, hogy úgy érezzem, kimaradok valamiből.

Ujjaimat az övéi köré fűzöm, amik a vállamon átnyúlva lógnak.

– Később is találkozhatok vele. Mondjuk holnap. Most óránk van.

Rám mosolyog, mire a bensőmben kellemes melegség árad szét. Az én saját napsugaram.

A délelőtt zökkenőmentesen telik. Eastonnal minden óránk közös. Elismeri, hogy ez nem a véletlen műve, hanem ravasz módszerekkel bejuttatta magát az óráimra. Nem bánom. Jó, hogy nem vagyok egyedül. Sokan megbámulnak minket, de East nagy termete elrettentő pajzsot képez.

Amikor belépünk az ebédlőbe, elhúz a saroktól.

– Ott bogarak vannak, nem emlékszel?

– Ó, igaz. Bran mondta.

East a homlokát ráncolja.

– Én is mondtam neked, még Bran előtt.

Elfordulok, hogy elrejtsem a mosolyomat. Imádnivalóak ezek a kis féltékenységi kitörései.

– Bran rendes srác. Barátok is lehetnétek.

– Barátok voltunk, amíg az én területemre nem tévedt – motyogja East, ahogy odaadja a kártyáját a pénztárosnak.

– A *midre*? – kérdezem felvont szemöldökkel.

– A mi területünkre? – hárít, hogy mentse magát.

Én is előveszem a pénzem.

– Nem hinném, hogy ez jobb.

Elüti a kezem, és megint a saját kártyáját nyújtja.

– Nem lehet kétszer lehúzni – emlékeztetem.

– Mégis mióta? – A pénztáros felé bök. – Húzd le!

– Öhm... – A srác beharapja az alsó ajkát. – Nem lehet.

– Húzd le! – ismétli East halkán, de határozottan.

A srác engedelmeskedik, megtörténik a tranzakció, majd felvesszük a tálcánkat, hogy a következő diák is fizethessen.

– Korábban nem tették meg – mondom Eastnek, de azt nem említem, hogy akkor Bran akart fizetni helyettem.

– Hülye egy szabály, amit senki sem tartat be. Ki vannak fizetve, akkor meg mit számít?

Megáll egy asztalnál a padlótól a plafonig érő ablaknál, ami egy atlétikai pályára néz. Ella és Val már ott ülnek, ahogy az ikrek is. Most, hogy együtt látom őket, nehezebb megkülönböztetni őket, bár gondolom, az elégedetlenkedő arcú Sebastian, a szomorú tekintetű pedig Sawyer.

Mindkettejüknek biccentek és odaköszönök. Sebastian úgy tesz, mint aki öklendezik, amikor leülök. Mindenkinek kínos és kellemetlen, de nem tudom, nem okoznék-e nagyobb jelenetet azzal, ha felállok.

A dilemmámat megakasztja a két asztallal arrébb játszóó jelenet. Régi jó cimborám, Kyle megállt Felicity mellett, aki a bandájával ül. Kyle egy tálcát szorongat a kezében, nyilvánvalóan csatlakozni akar a többiekhez. Viszont az is egyértelmű, hogy Felicity ezt nem akarja. Leteszi a táskáját a mellette lévő üres székre.

– Ez a hely foglalt – közli.

– Kinek? – faggatja Kyle. – Az elmúlt öt percben szabad volt. És azt mondtad, ideülhetek.

– Jó vicc! – feleli Felicity hangosan, megvetően. – Te is egy kunyorgó vagy. Mi nem eszünk kunyorgókkal.

– Kunyorgó? – suttogom Eastnek.

– Aki kunyerál, kuncsorog – magyarázza halkan. – Biztos ösztöndíjjal van itt, vagy ilyesmi.

– Elég hülyén hangzik. Mintha legalábbis dr. Seusstól lopta volna – sziszegem vissza.

Easton vállat von.

– Felicity gazdag. Nem kell okosnak vagy éles elméjűnek lennie.

Kyle feje céklavörös lesz. A közvetett kínoshelyzet-mérőm mutatója hirtelen megugrik. Utálom a srácot, amiért egy csomó hazugsággal etetett, de az ilyen iskolai megaláztatások borzalmasak.

– Korábban nem ezt mondtad.

– Bizonyára viccelsz. Sosem hívtam volna ide egy senkit a lányokhoz. Apád nem *autószerelő*? Mi van, ha olajos a kezed? Van róla fogalmad, hogy Skylar anyukája mennyit fizetett ezért a blézerért? Ez nem az az olcsó műszálás, mint a te zakód. Skylaré egy spanyol faluból származó szűz gypjából készült. Kábé egymillió autót kéne megjavítanod ahhoz, hogy

egyáltalán a közelébe mehess, úgyhogy – tesz hessegető mozdulatot – menj innen!

Annyira bunkó, hogy ledermedek. Megfeszülök, és fel akarok állni. Easton elkapja a jobb kezemet, Ella pedig a balt, és együttes erővel visszarántanak.

– Ez nem a te harcod – figyelmeztet East. – Maguknak kell rendezniük az ügyeiket, neked semmi közöd hozzájuk.

– Igaza van. Van, amikor fel kell venni a harcot, de ez nem olyan helyzet.

Máskor talán hallgatnék a figyelmeztetéseikre. De ahogy Kyle kicsörtet az ebédlőből, valami elpattan bennem, amikor meglátom Felicity elégedett, önelégült mosolyát. Lerázom magamról Easton és Ella kezét, és felpattanok.

– Nem – mondom nekik. – Nem úszhatja meg folyton a hülyeségeit.

Mielőtt még ismét ellenkezhetnének, odamasírozok Felicity asztalához. Épp készül beleinni egy drágának tűnő üdítőbe, aminek a címkéjén csupa francia felirat áll. Naná hogy importált üdítőt iszik. Hát persze.

A fogamat csikorgatva kikapom az üveget a kezéből. Felháborodottan felvisít, és tekintete villámokat szór, amikor rájön, hogy én vagyok az elkövető.

– Neked meg mi a franc bajod van? Add vissza! – nyúl utána dühösen.

Elhúzó az előle az üveget.

– Milyen jogon vagy ilyen szemét másokkal? – morgom.

Zavarodottan pislog. Komolyan? *Elfelejtette*, amit az *imént* Kyle-lal tett.

– Kyle-lal – segítem ki. – Hogy merészelsz úgy beszélni vele, mintha egy darab kutyaszar lenne a cipődön?

Lassan megértés ül ki az arcára. Aztán éles, hangos nevetésben tör ki.

– Komolyan beszélsz, Wright? Mit érdekel téged, hogy bánok azzal a lúzerrel? Tudod, milyen könnyű volt rávenni, hogy játszadozzon a szegény, összetört szíveddel? – Ismét felkacag. – Kevesebbe került, mint a mosoda, ahol az egyenruhámat tisztítatom – int fehér blúzára és patyolattiszta blézerére.

– *Erre az egyenruhára gondolsz?*

Azzal egy nagy vigyorral Felicityre öntöm az üdítőt.

Egy hosszú pillanatig csend áll be.

Aztán meghallom Easton ismerős vihogását.

Felicity elborzadt sikolya végigvisszhangzik az ebédlőn. Hangját egy másik sikoly követi, ami a barátnőjéből, Skylarból szakad fel, aki járulékos veszteséget szenvedett. A szénsavas, piros folyadék egy része varázslatos „Spanyolországból származó szűz gyapjú” blézerére fröccsent, és most könnyes szemmel fogdossa a hajtókákat.

– *A blézerem!* – visítja Skylar.

– Te *rohadt* ribanc!

Felicity piros foltos, csöpögő ruhával felugrik, és előrelendíti a kezét, hogy felpofozzon. De ütése nem éri el az arcomat, mert a padló tocsog az üdítőtől, és a menő magas sarkúja megcsúszik a pocsolyán.

Meginog, és arccal előre a fényes padlóra zuhan.

Nevetés harsan a visszhangos teremben, ahogy mindenki azt figyel, hogyan próbál felállni, hiába. Ott csúszkál egy helyben, feltámaszkodik, majd ismét visszahuppan, mint valami nevetséges vígjátékjelenetben.

Sötét pillantást vetek a többiekre, akik egyre gyűlnek, és felemelem a kezem, hogy elhallgattassam a nevetést. Nem állt szándékomban megszégyeníteni Felicityt, vagy elérni, hogy kinevessék. Az ugyanolyan szörnyű lenne, mint az, amit ő tett Kyle-lal, akit még csak nem is kedvelek! De rá kellett mutatnom szemét viselkedésére.

– *Nem* vagy jobb nálunk, egyikünkénél sem – csattanok fel. – Csak azért, mert a családod százszor megveheti és eladhatja az enyémet, csak azért, mert a hülye barátaiddal nem ösztöndíjjal vagytok itt, és hét számjegyű örökségetek van, attól még nem lesztek jobbak senkinél. És nem is jogosít fel titeket arra, hogy megalázzatok, kihasználjatok vagy „játszadozzatok” másokkal. – Düh fojtogatja a torkomat. – Istenre esküszöm, Felicity, ha még egyszer meglátom, hogy ráereszted valakire ezt a kegyetlen felsőbbrendűségi szarságot, nem csak az üdítőt fogom rád borítani. – Fenyyegetően rámeredek. – Hanem szétrúgom a rohadt segged.

Újra ismerős nevetés hallatszik. *A francba, Easton! Épp a „kemény csaj” jelenetem kellős közepén vagyok.*

East bizonyára megérzi ingerültségemet, mert előrelép, és így szól:

– Emlékszel, amikor Ella a hajánál fogva végigrángatta Jordan Carringtont a sulin? – Vidáman Felicityre mosolyog. – Hát, Hart kétszer olyan durva lesz.

– így van – erősítem meg.

Felicitynek végül sikerül felállnia, de továbbra is bizonytalanul inog a sarkain. Gyilkos pillantást vet rám, Eastonra, Ellára, a saját barátaira és mindenkire, aki pofátlan nevetéssel méregeti.

Szólásra nyitja a száját, de aztán bölcsen becsukja, elnyomakodik mellettem, és kirohan a teremből.

– A rohadt életbe! – mondja Ella barátnője, Val, amint Felicity eltűnik. – Ez *kemény* volt, Hartley!

Felemeli a tenyerét, és belecsapok, majd elpirulok, amikor mások is odajönnek egy pacsira, vagy áradozni, hogy milyen király volt ez.

Egyvalakit azonban cseppet sem nyűgöz le, amit tettem.

– Jéj, leöntött valami ribancot – gúnyolódik Sebastian Royal. – Micsoda hős!

– Seb! – figyelmezteti Sawyer.

– Nem! – A páros dühösebbik tagja a levegőbe csap. – Ki a francot érdekel, hogy kioktatta Felicityt? El sem hiszem, hogy együtt kell lógnom ezzel a ribanccal! Épp elég szörnyű volt, hogy a saját házamban arra mentem le reggel, hogy ott ül az asztalnál, mintha nem jött volna bele a Roverembe, majdnem kinyírva engem, a tesómat és a barátnőnket...

– Exbarátnőnket – pontosít Sawyer.

Sebastin nem vesz róla tudomást.

– ...a *barátnőnket*, aki már szóba sem áll velünk. És most már az Astor Parkban is a családi asztalunknál ül? És úgy ünneplitek, mint valami hőst? Ti leszarjátok, hogy miatta kerültem a rohadt kómába?

– Seb, haver, ne légy ilyen! – kéri Sawyer.

– Igazi puha pöcs lettél a baleset óta – vicsorogja Seb. – Vagy megszabadultok ettől a ribanctól, vagy tőlem szabadultok meg.

Azzal felpattan a székéről, és kiviharzik az ebédlőből.

– Nem gondolta komolyan – fordul felém Easton, és végigsimít a hátamon.

Érintése után nyugtalanul bizsereg a bőröm. Nem tűnik helyesnek elfogadni a vigasztalását. Nem érdemlem meg.

– Ki-ki kell mennem a mosdóba – állok fel.

– Várj, Hart...

– Hadd menjen! – hallom Ella hangját.

Mivel három perc alatt én vagyok a harmadik ember, aki kiszalad az ebédlőből, bizonyára nevetségesen festek, de sokkal rosszabb lenne ott ülni a rám nehezedő büntudattal. Nem tudom, hogy tehetem jóvá a dolgot Sebastiannal, de kezdek legalább egy bocsánatkéréssel. Ma reggel bocsánatot kértem Sawyertől, de a testvérétől még nem tudtam.

A szavak nem mindig érnek olyan sokat, de kezdetnek ez is megteszi.

Őt keresve végigkocogok a folyosón, de sehol sem látom. A „fiúöltöző” feliratnál megállok. Fületem az ajtóra nyomom, és sportcipő csikorgását hallom odabentről.

Mély levegőt veszek, és bekopogok.

– Sebastian? Hartley Wright vagyok. Beszélhetnénk egy percet? Szeretnék bocsánatot kérni.

További csikorgás hallatszik, ahogy valaki közelebb jön az ajtóhoz.

– Köszönöm – mondom, majd röviden felkiáltok, amikor kinyílik az ajtó, és Sebastian Royal helyett Kyle Hudson áll előttem.

– Nekem is tartozol egy bocsánatkéréssel – közli barátságatlanul. Hátralépek.

– Mégis miért?

– Azért, mert létezel, te ostoba ribanc.

Apám, már rohadtul elegendem van abból, hogy így hívnak. Előbb Sebastian, most meg Kyle? Ráadásul pár perce még védelmeztem Felicity előtt.

Legszívesebben visszavágnék valamit, de mi lenne az értelme? Csak ismét leribancozna, amiből ugye már elegendem van. Úgyhogy egyszerűen elfordulok, és elsétálok.

Legalábbis szeretnék.

Egy húsos kéz, hotdogszerű ujjakkal megragadja a vállamat, és a szekrényeknek lök. Erős puffanással érkezem, ami egy pillanatra kiszorítja belőlem a levegőt.

– Most már szabad préda vagy. Royalék összetartanak, úgyhogy Easton Royal elhajít majd – közelít Kyle fenyegetően.

Körülnézek, hátha találok valamit, amit lekaphatok a falról, és a nagy fejéhez vághatok.

– Ha a közelembre jössz a farkaddal, tuti levágom.

Ismét meglök.

– Eszem ágában sincs a mocskos pinádba rakni. Azt felejtsd el! De itt egy kis ízelítő abból, milyen lesz itt az életed az érettségiig.

Nem látom lesújtó öklét. Nem számítottam rá. Azt hittem, fogdosni akar, ledugni a nyelvét a torkomon. Hogy felhajtja majd a szoknyámat, ezért megfeszítettem a térdemet, hogy ha kell, felfelé lendítsem. Sosem gondoltam volna, hogy képes megütni.

Az ütés – amit felerősít egy száztíz kilós, megalázott, tehetetlen fiú dühe – a hasamat éri. Kétrét görnyedek, az ebédem a padlón végzi. Kiszorul belőlem a levegő, és zihálva térdre rogyok.

A szemem sarkából látom, ahogy a cipője hátralendül. *Meg fog rúgni*, sikítja az elmém figyelmeztetően. A fejemet védve

összehúzó magam, és arrébb gurulok. De nem vagyok elég gyors, és cipőjének kemény orra az oldalamba csapódik. A könnyek és a fájdalom homályán át próbálok rájönni, hogyan másszak ki ebből. Hol lennék biztonságban? Egy osztályteremben? Van itt egy tanterem a közelben? *Gyerünk, Hart! Állj fel!*, buzdítom magam.

Azonban fáj megmozdulnom. Nevetést hallok, majd csoszogást és újabb hangokat, amik hirtelen elhallgatnak.

– Mi a *franc* folyik itt?

Easton üvöltése gyakorlatilag megrengeti a falakat.

Kyle dadogni kezd:

– H-h-helló, Easton! Ez a ribanc megbotlott, és elesett. Biztos le akart szopni, de én nem kértem belőle.

Elmosódott mozdulatokat látok, amiket nem tudok teljesen kivenni, majd két test csapódik a földnek mellettem. Ütések émelyítő hangját hallok. Krákogva mondok valami olyasmit, hogy „állj”, „segítség”, és „ne”. Senki sem figyel rám. Nagy nehezen lábra állok, a szekrények fogantyújába kapaszkodva felhúzó magam. Egyik kezemmel a hasamat szorítom, azon tűnődve, kiesnek-e a beleim, ha elengedem.

A verekedés hangja odacsődíti a többieket. Diákok gyűlnek a folyosó végébe.

– Százat teszek Royalra.

– Senki sem fogadna ellene.

– És ha százat teszek rá, hogy Hudson öt percig bírja?

– Oké, ezt már megfontolom.

– Mi folyik itt? Abbahagyni! Álljanak félre!

Egy zömök, de jól megtermett, kockás inges fickó a tömeg elejére nyomakszik.

Easton leteperte Kyle-t, és épp igyekszik a földbe döngölni. A srác nem mozdul alatta. Arca csupa vér, ahogy Easton ökle is. Hirtelen aggódni kezdek, hogy Easton helyrehozhatatlan kárt tesz Kyle-ban. Csuktak már azért börtönbe valakit, mert bántalmazta az iskolatársát.

A fájdalmat figyelmen kívül hagyva odabotorkálok hozzá, és elkapom a karját, amikor épp hátrahúzza, hogy ismét lesújtson.

– Easton – nyögöm. – Kérlek!

Leengedi a karját, és rám néz. Biztos sokkolja, amit lát, mert szörnyű kifejezés torzítja el az arcát.

– Kinyírom – vicsorogja.

– Ne! Nem érdekel Kyle, de rád szükségem van.

Túlságosan elborzaszt a gondolat, hogy elragadják a napfényt az életemből. Akkor már inkább elviselek ezer hasba rúgást, mint hogy ez megtörténjen.

– Mr. Royal! Elég legyen! Még egy ütés, és felfüggesztem. Nem érdekel, mennyit adakozott az apja az iskolának.

– Easton – könyörgök. – Kérlek!

Merev karját épphogy csak behajlítja. Számat a könyökére szorítom, és tovább esdeklek a bőrének suttozva.

– Menjünk! Megbosszultad. Komolyan. Megbosszultad.

– A rohadt életbe! Oké. – A vállára húzza a fejemet. Lehajtja a fejét, és arcát a hajamra fekteti. – Most leállok, de esküszöm, ha még egyszer hozzád ér, érettségiig szedegetheti a golyói darabkáit a fogaiból.

– Rendben – felelem, bár kétlem, hogy Kyle ezek után ismét nekem esne.

Easton gyengéd puszit nyom a homlokomra, majd feláll.

– Hogy van a hasad?

Lehajol, hogy megvizsgáljon, és felhúzza a blúzomat. Igyekszem visszagyűrni, mert kábé ötven kíváncsi szempár figyel minket.

– Volt már jobban.

– Elviszlek a kórházba.

– Nem kell, tényleg. Jól vagyok.

– Mr. Royal, kérem, azonnal jöjjön az irodámba!

Easton alig hederít rá.

– Beviszem Hartley-t a kórházba, hogy megvizsgálják, nincs-e belső vérzése. Ha meghal, mert nem engedte el, abból valószínűleg óriási per lesz.

Az igazgató eddig is vékony vonallá préselt ajka most szinte teljesen eltűnik.

– Rendben, de reggel tanítás előtt várom mindhármukat.

– Oké.

Eastonnak esze ágában sincs ott lenni, ami pedig engem illet, jobban örülnék, ha kicsapnának.

Kisebb vitába keveredünk arról, hogy vagy bemegyek a kórházba – amit visszautasítok –, vagy kicipel a suliból – ami szintén nem tetszik.

– Ez ciki – mondom neki, miközben arcomat a mellkasába temetem.

– Épp valami hősie szarságot teszek. Ez nem ciki – közli.

– Nem téged cipelnek végig a folyosón, miközben több százan figyelnek.

Egy diák tekintetével pedig főleg nem akarok ismét találkozni. Sosem fogom elfelejteni a Sebastian Royal arcára kiülő gonosz elégedettséget, amikor Easton a karjába kapott.

– Dehogyan, mindenki a termében van.

– Hallom őket. Senki sincs a termében. – Állandó mormolás hallatszik azóta, hogy East felemelt. – Elég rosszul hazudsz.

– Nemsokára ott lesznek. Ella, kinyitnád az ajtót? – Fémnek koccanó fém hangja hallatszik, ahogy a bejárati ajtó kinyílik. – Kösz. Otthon találkozunk.

– Áll még a ma este? – kérdezi Ella aggodalmasan.

Annyi erőm még maradt, hogy felmutassam felé a hüvelykujjamat, de Eastnek magasabbra kell emelnie a karomat, a válla fölé, hogy Ella lássa.

– Dobd ide a kulcsod, hugi! Te majd hazamehetsz Sawyerrel.

Valahogy sikerül elkapnia a kulcsot, és közben engem sem ejt el.

– Választhatad volna a kórházat. Akkor hagytam volna, hogy a saját lábodon gyere – morogja, ahogy Ella kabriója felé tartunk.

– Dehogyan hagytad volna.

– Igazad van. Nem hagytam volna. Ígérem, ha engem is péppé ver valaki, aki kétszer akkora, mint én, akkor te is annyit cipelhetsz, amennyit csak akarsz.

Behajlítja a térdét, és valahogy sikerül kinyitnia az anyósülés ajtaját. Becsúsztat, rám csatolja a biztonsági övet, és ismét édesen megpuszítja a homlokomat.

– A lakásba megyünk, ugye?

Egy pillanatra megtorpan, mielőtt becsukná az ajtót.

– Gondoltam, hazaviszlek.

Hogy magyarázzam el neki szépen, hogy attól tartok, az öccse akkor megfojtana egy párnával?

– A lakásban jobban érezném magam. Ott otthonosabb.

Gyanakodva összevonja a szemöldökét, de a nem is annyira tettetett, fájdalmas nyögéssel sikerül meggyőződnöm.

– Akkor megyünk a lakásba.

Legnagyobb igyekezetem ellenére sem tudom Sebastian arcát kitörölni a fejemből. Gyűlöl engem. Nem tudom, hogy a baleset miatt, vagy amiatt, ami utána történt, de ez a szörnyű igazság. És ez sokkal fájdalmasabb, mint Kyle ütése. Azt kiheverem. Ahogy a rúgást és Felicity sértegetéseit is.

Easton elvesztését viszont nem biztos, hogy túlélném. Nem állok rá készen, hogy a világom ismét sötétségbe boruljon.

De milyen más lehetőségem van? Nem választhatom el Eastet a családjától. Egy egységet alkotnak. Egy kirakóst, ami csak akkor ad ki egy teljes képet, ha az összes darabkája a helyén van.

– Olyan erősen gondolkodsz valamin, hogy a végén még lelassítja a kocsit. Mi az?

Hazudhatnék neki. Az könnyű lenne. Bár lehet, hogy az a gyáva megoldás. Akkor innentől kezdve azt mondogathatnám magamban, hogy Easton nem harcolt értem. Így áldozat lennék. Ami hülyeség. Utálok áldozat lenni. Ha az emlékezetvesztésem új esélyt adott az életre, akkor nem szabad hazugságokkal és önsajnálattal töltenem a jövőmet.

– Az öcséd nem igazán kedvel.

– Szóval láttad?

East felé fordítom a fejem.

– Te is?

Csettint egyet a nyelvével.

– Nehéz volt nem észrevenni. Nézd, Seb még csak pár napja ébredt a kómából. Valószínűleg nem is lenne szabad suliba járnia. Olyan gyenge, mint a harmat. Egy erősebb szél is

fellökné. Ha ehhez hozzávesszük azt, hogy Lauren ejtette őket, akkor érthető, miért ilyen letört. Adj neki időt, hogy magához térjen!

Ez is egy lehetőség. De akkor egyre jobban beleszeretnék Eastonba – annyira, hogy amikor szakítunk, az olyan érzés lesz, mintha egy részemet kiszakítanák belőlem. De hogy ezt elkerüljem, leléphetek most. Akkor nem lennék áldozat. A futás a legokosabb döntés veszély esetén. Tuti ezt olvastam valahol.

– Konkrét eseményekre nem emlékszem, de érzésekre igen. Mindig furcsa érzés fogott el, amikor Kyle-lal voltam, mintha nem ismerném. Felicity félelmet keltett bennem. Ahogy apu is. Amikor azonban rád gondoltam, mindig melegség töltött el. Amikor próbálok belelátni abba a végtelen, fekete dobozba, amibe a múltam van elzárva, csak sivár ürességet találok. Mintha egy sivatag közepén állnék, ahol nincs és soha nem is volt senki más. Olyan hangosan és hosszan kiáltok, amennyire csak tudok, amíg elfogy a levegőm, de akkor sem érkezik válasz. Még csak visszhang sem hallatszik. A hang teljesen eltűnik. Ez igazi magány, és amikor a múltra koncentrálok, erre emlékszem. Nem akarom, hogy te is ezt éld át.

– És mi van veled? Magadnak mit szeretnél?

Istenem, miért kérdez ilyen nehezeket?

– Úgy tűnik, jelenleg nem összeegyeztethető az, amilyen életet neked és amilyet magamnak szeretnék.

– És erre az a megoldásod, hogy szakítunk?

A hangja nyugodt, szinte közömbös. Keze lazán kulcsolódik a kormányra, vállában nem látszik feszültség. Miközben nekem mindenem görcsbe állt.

– Nem tudom, mi a megoldás. Talán várnunk kéne, amíg Sebastian megváltozik.

– Fejsérülése van. Ezért van így szétesve. Nemrég utánaolvastam. Mint kiderült, teljesen megszokott, hogy az agysérülést szenvedők minden ok nélkül hirtelen dühös bunkókká válnak. Lehet, hogy sosem változik meg. Akkor mi lesz?

Nem válaszolok, mert, ahogy azt mondtam neki, nincs rá megoldásom. Legalábbis nem olyan, amit szívesen kimondanék hangosan.

31. FEJEZET

Easton

– EL SEM HISZEM, HOGY AZ IGAZGATÓ HAGYTA, hogy csak így elsétáljunk – mondja Hart, amikor Ella aprócska kocsijával megállok a járda mellett.

– Beringer gyáva alak. Apu már egy csomószer lefizette. Legutóbb akkor, amikor Ella megverte Jordan Carringtont és végigrángatta a sulin. Jordan megérdemelte. A barátaival kitépték egy csaj haját, levetkőztették, és felragasztották a főépületre.

Hartnak leesik az álla.

– Hogy mi???

– Ja, az Astor Park kész örültekháza volt.

– Volt?

– Aha. Most már zászlókat húzunk fel a zászlórudakra, és nem embereket ragasztunk ki a falakra. Ez haladás. Várj! Segítetek.

Kiugrom, és előlről megkerülöm a kocsit Hartley-ig. Kyle ütései eléggé megviselték, mert nehezen száll ki, amikor odaérek hozzá.

– Gyere, bébi! Hadd segítsek!

Bosszús sóhajrással visszahuppan az ülésre.

– Akkor is elmegyek este a parkba.

– Azt még meglátjuk – felelem diplomatikusan.

Még nagyon gyenge. Szerintem max. a fürdőszobáig megy el, de nincs értelme erről vitatkozni az utcán.

Karomat aládugom, és felemelem. Alig nyom valamit. Szerintem nem eszik eleget.

– Tudod hozni a kaját? – biccentek a levessel és grillezett sajttal teli papírzacskó felé, amiért megálltunk útközben.

Hart kinyúl érte, arca megrándul az erőlködéstől.

– Tudok járni – bizonygatja erőtlenül.

– Ezt már a suliban megbeszéltük.

Magamhoz szorítom, és felmegyek a lépcsőn. Amikor felérek a tetejére, egy kicsit le kell tennem, hogy kinyissam az ajtót. Annak ellenére, hogy kitart amellett, hogy jól van, kezét a derekamon tartja, hogy ne inogjon. De ezt nem teszem szóvá neki.

Amint kinyitottam az ajtót, ismét felkapom, és becipelem a kanapéig. Mielőtt letenném, habozok.

– Ki kell menned a mosdóba?

– Inkább hagynám, hogy Felicity felragasszon az Astor Park épületére, semhogy hagyjam, hogy kicipelj a budira – jelenti ki, hideg tekintete elárulja, hogy nem viccel.

– Oké. – Leteszem a kanapéra, és odahozom a kajánkat. – Össze kellett volna raknom a dohányzóasztalt – intek az egyik lapra szerelt bútorral teli dobozra, ami egy fából és üvegből készült asztalt rejt.

– Nekem jó a padló is – csusszan le a párnákról.

Fürkészsze figyelem, hátha fájdalom jelét mutatja, de nem látok rajta ilyesmit. Az étvágya is jó. Befalja a grillezett sajtját, gyakorlatilag felhörpinti a levesét, aztán a light kóláját

szürcsölgetve és a maradék levesgyöngyöt ropogtatva hátradől a kanapénak.

Van abban valami kielégítő, amikor megetethetsz valakit, akivel törődsz. Az, hogy nézhetem, ahogy boldogan eszik, úgy tölt fel, hogy a kaja a nyomába sem érhet. Tekintetem végigvándorol kis orrnyergén, egyenes szemöldökén, telt, kerek arcán. Eddig sosem volt kimondott típusom. Mindenféle lány tetszett: a gazdag fontoskodóak, a szemtelen dögösek, a vidám teltek. Amíg kedvük volt kefélni, én a rendelkezésükre álltam. De most, ha lehunyom a szemem, és magam elé képzelem az ideális csajt, Hart arcát látom. Talán másnak nem tökéletes, de nem számít, mert nekem az.

– Van valami az arcomon? – kérdezi az arcát tapogatva.

– Nem. Csak szeretlek nézni.

Zavartan lehajtja a fejét.

– Állj le!

– Nem.

– Most komolyan, zavarba hozol.

– Nincs okod zavarban lenni. Gyönyörű vagy.

A könyökömre támaszkodva elnyúlok az oldalamon, és megiszom a másik kólát.

– Talán vodkát öntöttél az üdítődbe? – kérdezi gyanakodva.

– Mert úgy beszélsz, mintha részeg lennél.

Meglötyögtetem a folyadékot a dobozban. Meglepő módon mostanában nem éreztem késztetést az ivásra. Ahhoz túl sok szarság történt.

– Nem, de még ha öntöttem volna is, a részek állítólag csakis az igazat mondják.

Erre elbűvölően ráncolja az orrát.

– Tényleg ezt mondják?

– Most már igen. Easton Royal így mondja.

Nekivág egy párnát a fejemnek. Félreütöm, és felé vetődöm. Hart felsikkant, és próbál elhúzódni, de túl gyors vagyok. A karomba kapom, arcomat a nyakába temetem, és beszívom édes illatát. Meleg, puha és *eszméletlen*.

Minek nekem alkohol? A legjobb drog épp itt van velem. Foglyul ejtem a száját, és belecsúsztatom a nyelvemet. Amikor megérzem az ízt, a világ szaltózik egyet körülöttem. Ujjai a vállamon táncolnak, bizonytalanul, hogy megérinthetnek-e. Amikor végül a hátamra simulnak, a kötél, amit akaratlanul is, apránként a szívem köré csomózott, még jobban megfeszül.

A francba is, szeretem ezt a csajt. És mivel szeretem, elhúzódom. Pihennie kell, nem tesz jót neki, ha durván fogdosom. Ujjamat végighúzom a homlokán, majd le puha arcán.

– Összerakom az ágyat – mondom rekedtesen.

Hart bólint, kisbagolyként pislog. Kényszeredetten felállok, és a matrachoz és a kerethez lépek, amiket otthagytam, mert nem volt megfelelő eszközöm. Csavarkulcsra lenne szükségem, ami azonban nincs a kis, rózsaszín szettben. Arrébb rúgom a fémkeretet, és lehúzom a matracot a földre.

– Csináltál már ilyesmit korábban? – kérdezi, és az oldalára fordul.

Nem nézek rá, mert túl nagy a kísértés, hogy rámásszak. Inkább átkutatom a szatyrokat, és az ágynemű-garnitúrát keresem, amit az eladó segítségével választottam ki.

– Nem, de mégis mennyire lehet nehéz?

Öt perc múlva leizzadva, az ingemet ledobva állok ott, de továbbra sem sikerül elérni, hogy az átkozott ágynemű a helyén

maradjon. De a figyelmem legalább átmenetileg elterelődött a farkamról.

– Hogy működik ez? – kérdezem felháborodottan, és felemelem a nagy anyagdarabot, amit Hart kuncogások közepette gumis lepedőnek nevezett.

– Nem tudom eldönteni, hogy segítsek, vagy tovább élvezzem a műsort – gúnyolódik, de aztán feláll, és kiveszi az ágyneműt a kezemből.

Figyelem, ahogy lehajol, kerek fenéke vörös posztóként leng előtttem. Elfordulok. Valahányszor elevennek akartam magam érezni, bunyóztam, úgyhogy pontosan tudom, milyen érzés, amikor az embert gyomorszájon vágják, hogyan sajoghatnak a bordák még órákig, vagy akár napokig. Élveztem a fájdalmat, de semmi sem villanyoz fel annyira, mint ha Hartley-val lehetek. A múltbeli énem egy idióta volt.

– Kész – közli. – Most már idenézhetsz.

Megpördülök, Hart az ágyon fekszik. Nagyot nyújtózik a karjával.

– Ez egy nagy ágy – mondja, és a szempillái alól rám néz.

Felhevül a vérem. Nehéz nem hozzáérnem, főleg amikor úgy néz, mint aki legszívesebben a mellkasomba mélyesztené a fogát.

– Szeretem, ha van elég helyem.

Igyekszem uralkodni magamon. Megsérült, emlékeztetem magam, és betakarom. Az Astor Park-os szoknyája felcsúszik, és a felvillanó combjától kiver a víz. Ahogy leereszkedem a matrakra, belülről a számba harapok, és remélem, hogy a fájdalom nyugalomra inti a farkamat.

– Ma este akkor is itthon maradsz – suttogom a hajába, és a karomba húzom.

– Majd meglátjuk.

Kétlem, hogy ezt a csatát én nyerem, így beérem azzal, hogy magamhoz szoríthatom. Hüvelykujjamat feszes hátába vájom, kezemmel gyengéden masszírozom az oldalát, lábamat az övé köré fonom. Zoknis lábát a lábszáramhoz nyomja, fejét a vállamra fekteti. A nyakától a fenekéig simogatom, majd visszafelé is, amíg a légzése egyenletessé válik, és a teste elernyed mellettem.

A nadrágomat szűknek érzem, a karom, amivel ölelem, kezd zsibbadni, és kellemetlenül meleg van itt, de a világ összes pénzéért, repülőjéért és piájáért sem mozdulnék innen.

• • •

Kilenckor Ella megjelenik a lakásnál a furgonommal, ami elég nagy ahhoz, hogy mindhárman elférjünk benne. Az Audija túl kicsi, úgyhogy ott kell hagynunk az utcán. Emlékeztetem magam, hogy ne felejtsek el adni Josénak egy százast, hogy figyelje a kocsit, nehogy valami huligán kárt tegyen benne.

– Rossz passzban vagy – állapítja meg Ella, amikor beengedem.

– Nem. Én...

Nem tudom, hogy írjam le. Mióta láttam, ahogy Kyle összeveri Hartot, valahogy nem érzem jól magam. Bármennyire kellemes volt is vele összebújva feküdni egész nap, az nem enyhítette az idegességemet. Legszívesebben lefűjnam a ma estét, de talán ez a legjobb – és utolsó – esélyünk arra, hogy leleplezzük Hartley apját, és biztosítsuk a Steve elleni eljárást.

Nem hagyhatom cserben a lányokat. Főleg Hartot nem. Múlt éjjel belém vetette a bizalmát. Teljesen és egészen. De ez nagy felelősséggel jár. Eddig is erős volt a késztetés, hogy bármi áron megvédjem, de ez mostanra egyfajta mantrámmá vált, ami minden egyes szívverésemmel ismétlődik bennem.

– Aggódom – mondom végül.

– Csak lefényképezzük őket.

– Oké.

De a szavai nem nyugtatnak meg.

Hart az ujjait tördelve áll az ajtóban. Ella, aki tetőtől talpig feketébe öltözött, és aranyszínű haját egy fekete sapka alá tűrte, lassan felméri a terepet. Hart sértő megjegyzésekre számít tőle a lakás mérete és állapota miatt, és hogy a matrac még mindig a földön, és nem a keretében hever.

Hart ideges, mert nem akarja, hogy Ella lehúzza a kéglinket. Rájövkök, hogy nem ismeri Ella múltját.

– Szuper ez a hely – mondja Ella, és lehuppan a kanapéra. – De hogyhogy itt laksz, és nem a szüleidnél?

– Kirúgtak otthonról – feleli Hart kimérten.

– Baszki! – fütyönt Ella. – Nem tudtam, hogy a szülők képesek ilyesmire. Azért, mert Eastonnal jársz? Mármost tény, hogy durva tud lenni, de azt hittem, a szülők szeretik.

– Kösz szépen, hugi!

Gyengéden rákoppintok a fejére, majd a hűtőhöz indulok. Értékelem, hogy megpróbálja oldani a hangulatot Hartley kedvéért. Előveszek két üdítőt, kinyitom őket, és az egyiket Hartnak, a másikat Ellának adom.

Hart még mindig az ajtóban áll, és elkerekedett szemmel bámul.

– Nem tudja, honnan jöttél – magyarázom Ellának. – Annyira lefoglalta a saját múltjának kutatása, hogy a tiédde nem foglalkozott.

Ella iszik egy kortyot, és csak aztán felel.

– Ezt nem is bánom. Nem lehetne, hogy ez így is maradjon? Sötét pillantást vetek rá, mire Ella felsóhajt.

– Jól van. Egy éve érkeztem. Jesszus, még csak egy év lenne, East?

– Egy hosszú, szörnyű év, Ella – heccelelem.

Válaszul beint nekem.

– Callum egy éve talált rám egy sztriptízbárban, és idehozott. Eleinte utáltak – mutat rám. – Szemetek voltak velem. Az éjszaka közepén kiraktak a kocsiból, és kénytelen voltam hazagyalogolni.

– Követtünk – morgom, ahogy Hart kikerekedett szeme rám irányul.

– *Otthagytátok*, és haza kellett sétálnia? A sötétben?

Megköszörülöm a torkomat.

– Csak úgy tettünk, mintha otthagynánk, de valójában végig figyeltük.

– Easton Royal, nem tudom elhinni, hogy ilyesmire vagy képes.

– A tesóm ötlete volt! – védekezem.

– Meg kellett volna állítanod – érvel imádnivalóan felháborodottan.

Legalább már nem bujkál idegesen a sarokban.

– Igazad van. – Megragadom a csuklóját, és magamhoz húzom, hogy az ölembe üljön. Mereven a térdemre húzódik, mintha attól félne, hogy ha hozzáér az ágyékomhoz, azzal egy

pornót nyomnánk le Ellának. – Jó hír, hogy Ella mindenkinek megbocsátott, és most rendszeresen kamatyl a bátyámmal.

Hart kuncog.

– Tényleg?

Ella a karomba öklöz, ráadásul erősen.

– A múltbeli bűneidért bocsátottam meg, de a mostaniakért nem. – Hart felé fordul. – Igen, tényleg. Reeddel sok hülyeségen mentünk keresztül, de most már együtt vagyunk. A baj az, hogy az igazi apám folyton felbukkan, mint valami keljfeljancsi, vagy a főgonosz egy ijesztő film végén, akiről azt hitted, már halott, de kiderül, hogy mégsem. Nemcsak hogy megpróbált megölni, de rá akart kenni egy gyilkosságot Reedre, amit most igyekszik megúszni. Az a fickó veszélyes. Nem lóghat meg.

Ella felszegi az állát, készen a vitára, ha esetleg Hartley ellenkezne.

– Egyetérték – feleli Hart. Ajka kissé felfelé görbül. – És én még azt hittem, hogy az én apám rettenetes.

Ella erre megkönnyebbül.

– Akkor mikor megyünk?

Előveszek egy darab papírt, és odaadom Hartnak.

– Miután Hart megcsinálja ezeket.

Hart felugrik.

– Mi ez?

– Mi az? – lép oda Ella, hogy a gyakorlatok listájára nézzen.

– Egy fizikai felkészültséget felmérő teszt. Velünk jöhetsz, ha mindegyik elemét megcsinálod.

Harttal egy órán át veszekedtünk arról, hogy velünk tarthat-e vagy sem.

– Most ugye csak viccelsz? – rikoltja.

Karba teszem a kezem.

– Egy kicsit sem. Ha az erdőben akarsz mászkálni az apád után kémkedve, akkor annak ez az ára.

– Már mondtam, hogy nem fáj semmim.

– Én pedig már mondtam, hogy nem hiszek neked.

Dühösen egymásra meredünk.

– Tíz ötütemű fekvőtámasz? – olvassa fel Ella, és kirántja a listát Hartley ujjai közül. – Mégis mikor kéne ilyet csinálni az este folyamán?

– Lehet, hogy fel kell ugrania, hogy elszaladjon. Vagy át kell ugrania egy kerítést vagy egy farönköt. Ezek a gyakorlatok mind az esetleges meneküléseket és fedezékbe húzódásokat szimulálják.

– Akkor is megyek, ha nem viztek magatokkal. Szóval, hacsak nem akarsz megkötözni és a szekrénybe zární, kevesebb mint egy óra múlva én is ott gubbasztok mellettetek a túlveleken.

Tehetetlenül széttárom a karom. Tudtam, hogy hiábavaló vele vitatkozni, de muszáj volt megpróbálnom. Odacsörtetek az ajtóhoz, ahova Ella letett egy táskát. Hogy zúghattam bele egy Ellánál kétszer makacsabb csajba? Előveszek pár cuccot, visszamegyek Harthoz, és a kezébe lököm őket.

– Ella ezeket neked hozta. Öltözz át, és akkor elmegyünk felmérni a helyzetet.

Hart besiet a fürdőszobába, hogy átöltözzön.

– Ha tovább bámulod az ajtót, a végén még lyukat égetsz bele – jegyzi meg Ella.

– Te nem láttad, ahogy gyomorszájon vágják.

Ezt a képet még sokáig képtelen leszek számúzni a fejemből.

– Mi, nők erősebbek vagyunk, mint amilyennek tűnünk – feszíti meg Ella a nem létező karizmát.

Nem akarok vitatkozni, úgyhogy kussolok. Hart kilép a fürdőszobából, és felhúzza a sapkát.

Megtorpan, amikor észreveszi az aggodalmamat, és odajön hozzám, hogy megpaskolja a vállamat, mintha egy ötéves lennék, akinek a játéka beleesett az esővíz-elvezető csatornába.

– Minden rendben lesz – biztosít.

A tekintetem a csuklójára siklik.

– Ne tégy semmi veszélyeset! Csak azért megyünk, hogy fényképeket szerezzünk a hangfelvétel és a kapott üzenet mellé. Semmi másért.

Szemtelenül tiszteleg.

– Te se – emlékeztetem Ellát, aki felugrik, és odaáll Hart mellé.

– Igenis, kapitány!

– Nagyon vicces – sóhajtok. Nem lett volna szabad bemutatnom őket egymásnak. – Gyerünk, Izé Egy és Izé Kettő!

– Akkor te vagy a Kalapos Macska? – gúnyolódik Hart.

Válaszul rácsapok a fenekére, amikor kifelé menet elmegy mellettem. Ezt valamiért rettentő viccesnek találja, ahogy Ella is. Egyre hülyébb dolgokkal viccelődnek, miközben dr. Seuss könyveiből idéznek, amikre Hart valahogy emlékszik.

De ahogy távolodunk a lakástól, a nevetéseik egyre halkabbak és ritkábbak lesznek, míg végül már túl nagy a csönd a furgonban. Amikor rájuk nézek, látom, hogy a két lány egymás kezét szorongatja. Nem, mégsem bánom, hogy megismerkedtek. Bár előbb egymásra találtak volna! Sok közös van bennük, és a ma este után még inkább szükségük lesz egymásra.

– Készen álltok, Izék?

Hart idegesen bólint, míg Ella állkapcsa megfeszül. Az lenne a legjobb, ha elfelejthetnék, ami ma történik. Bármi lesz is a vége, mindketten sérülni fognak az apjuk tettei miatt, és ez nagy szívás.

– Kicsit arrébb állok meg. Nem baj, ha sétálni kell?

– Nem – feleli Ella, és azonnal kiugrik, amikor leparkolok.

Hart is kitámolyog utána. Kiveszem a fényképezőgépet a kesztyűtartóból.

Ella türelmetlenül toporog a járdán.

– Gyertek már! – sziszegi, és int, hogy siessünk.

Amint ellépek az autótól, kocogva elindul az úton. Harttal igyekszünk utolérni.

– Arra! – mutat Ella egy alacsony fakerítés felé, ami a kábé egyutcányira lévő parkot határolja.

A gyomrom összeszorul az aggodalomtól Hartley-ért, de a fájdalom bármilyen jele nélkül átmászik a kerítésen. Megnyugszom. Talán mégsem hazudott az állapotáról.

Beosonunk a fák közé, óvatosan, hogy ne lépjünk faágakra, amik elárulnák a jelenlétünket. Szerencsére a talajt főleg fű és gaz fedi. Sötét van, a fák lombja eltakarja a félholdat. A parkolóban égő pár lámpa megvilágítja a kövezett teret. Autót sehol sem látni.

Lehet, hogy elkéstünk? Vagy rossz napon jöttünk?

– Hart... – kezdem.

Bosszúsan megrázza a kezét.

– Csss! Bukj le! Jön valaki.

Fényszórók fénye esik a bejáratra. Ellával levetődünk a földre. A fényképezőgép a szegycsontomba fúródik. Sötét ruháink remélhetőleg elegendő álcát biztosítanak. Az első autó

egy ismerős, ezüstsínű kocsí. Tökéletes járgány egy titkos találkozóhoz. Az elektromos autók szinte zajtalanok. Ha nem lennének a lámpák, észre sem vesszük. Steve a parkoló távolabbi végében áll meg a Teslájával, épp az utolsó lámpa fénykörén kívül.

– Közelebb kell mennünk – suttogom.

A lányok egyetértően bólintanak. Felállunk, és továbbbisonunk a fák között, amíg elérjük a parkoló szélét. Amint letérdelünk, újabb kocsí kanyarodik be.

– Ez az apám – mondja Hart.

– Hol van Callum? Vagy a fickó, akit felbérelt? – sziszegi Ella.

– Fogalmam sincs – nézek körül. – Talán ott – mutatok a parkoló másik oldalára, ahol egy büfé és egy mosdó áll a sötétben. De senkit sem látok ott.

Figyelmemet ismét az autókra fordítom.

A két férfi kiszáll, majd kábé hat méterre egymástól megáll. Olyan, mint valami rossz westernfilm. Lehet, hogy lelövik egymást. Az sok mindent megoldana.

Fejben pofon vágom magam. A csajok nem érdemlik meg, hogy végignézzék, ahogy az apjuk meghal. *Szedd össze magad, East!*

– Közelebb kell mennünk – mondja Hart fojtott hangon.

Elindul, de visszahúzó.

– Nem lehet. Meglátnak.

– Hallani akarom, mit mondanak.

– Várjatok! Valami történik. East, vedd elő a fényképezőgépet!

Előhúzó a gépet, és a férfiak felé irányítom. Kár, hogy nincs nálam mikrofon. Nem sok részlet látszódik az éjjellátó

zöldes lencsájén keresztül. Kezdek komolyan kételkedni abban, hogy a képek, a hangfelvétel és az üzenetek elegendőek lesznek. Hartley apja már nyilvánvalóan több éve árulja a szolgáltatását. Legalább háromszor fogadott el kenőpénzt, ha nem többször. Még ha meg is szerezzük ezt a bizonyítékot, nem fogja megúszni? Nem fogja elveszíteni, hogy jól jöjjön ki belőle?

Visszairányítom a lencsét Steve-re, aki a Tesla hátuljához lép, és felnyitja a csomagtartót. Nemsokára Hart apja is megjelenik a képben. Mindketten a kocsi fölé hajolnak.

– Fotózol? – rángatja meg Ella a ruhám ujját.

– Igen.

Előrébb kúszom a könyökömön, hogy jobban rájuk lássak. Lövök pár képet arról, ahogy a csomagtartóba merednek. Ez így szart sem ér. Semmi súllyal nem bír egy olyan kép, ahol két fickó egy kocsit bámul. Ennél többre van szükségünk. Egy olyan kép kell, amin rajta van a táska és a két férfi. Közelebb araszolok.

– Aranyrudak? – kérdezi Hart apja emelt hangon, vagy legalábbis elég hangosan ahhoz, hogy a hangja elérjen hozzánk.

– Ezt nem tudom átváltani. Megmondtam, hogy készpénzt akarok.

– A számláimat... fagyasztották... – feleli Steve.

Úgy mutat az aranyra, mintha teljesen normális dolog lenne aranyrudakat tárolni egy Tesla hátuljában.

Mr. Wright elkáromkodja magát, aztán elcsörtet. Visszatartom a lélegzetemet. Most emiatt annyi az üzletnek? Mégis mennyire ostoba már Hartley apja? Simán elviheti azokat a rudakat egy brókerhez, és beválthatja pénzre, ha ezt akarja. Korábbi félelmeim ismét visszatérnek.

– Nálam van készpénz – jelenti be egy harmadik férfi.

Mindenki összerezzen.

Steve a kabátzsebébe nyúl, Mr. Wright meglepetten hátralép. Mögöttem a lányok elhűlve kapnak levegő után. Én túlságosan ledöbbsztem ahhoz, hogy megmozduljak, vagy hangot adjak ki.

– Te meg mi a fenét keresel itt? – fakad ki Steve.

Apu előrelép. Kinyújtja a karját, mindkettőben egy-egy fekete táskát tart.

– Alkut ajánlok, Steve. Nem akarsz börtönbe menni, de ha szabadlábon vagy, Ella képtelen lesz egy teljes éjszakát nyugodtan végigaludni. Ezt nem hagyhatom. – Egy pillanatra elhallgat. – Sokkal tartozom neked. Te vagy a legjobb barátom... de a gyerekeim fontosabbak. – Callum leteszi az egyik táskát, aztán átvág a parkolón, és ledobja a másikat is. Felemeli a hangját, hogy mindenki hallja, amit mond: – Abban a táskában új személyazonosságot találsz, és elég pénzt ahhoz, hogy kényelmesen letelepedj. Minden hónapban utalok pénzt, hogy úgy élhess, ahogy akarsz, amíg távol maradsz Ellától. Cserébe csak a hangfelvételeket kérem a Wrighttal való beszélgetéseidről. Tudom, hogy készítettél róluk felvételt.

Hart apja dühösen felmordul. Senki sem figyel rá.

Callum a lábához mutat.

– Ebben csak pénz van. Ez az öné, Wright. Előleg az ötmillió dolláros bónuszból, amit azért kap, ha sikeresen elítélteti Steve O'Hallorant.

Apu magyarázata alatt a lányok odamásztak mellém a parkoló széléhez.

– Mi a fenét művel? – suttogja Ella.

Apu egymás ellen uszítja a két fickót, de nem tudom, milyen kimenetelt vár. Én azt akarom, hogy mindketten szenvedjenek. Hol marad ez a megoldás? A hármas számú táskát választom.

Az idő mintha lelassulna, ahogy a két szörnyeteg a lehetőségeit mérlegeli. Ahogy telnek a másodpercek, a szívveréseimet számolom. Ella mozdulatlanra dermed mellettem. Szerintem még csak levegőt sem vesz. Hart megszorítja a vállamat. Tényleg olyan az egész, mint egy rossz westernfilm egyik jelenete. Torkomból hisztérikus nevetés készül feltörni.

Ez nevetséges. Már-már arra számítok, hogy a háttérben megszólal egy szájharmonika.

Mr. Wright megköszörüli a torkát.

– Elfogadom a pénzt.

– Egy fenét!

Steve ismét a kabátzsebébe süllyeszti a kezét, és előkap egy stukkert.

Az egyik csaj felkiált. Lenyomom a fejüket, de már túl késő. Mindhárom férfi felénk kapja a fejét.

– Az isten verjen meg, Callum! Mit tettél? – mordul Steve.

Felemeli a fegyvert, mire előugrom a rejtekhelyemről.

A csontomig ható félelem hajt előre. Steve az anyámat már elvette. Nem hagyom, hogy az apámat is elragadja tőlem.

32. FEJEZET

Hartley

NEM HALLOM A LÖVÉST, CSAK A VISSZHANGJÁT A PARKBAN. Nem látom, ahogy apu összerogy, mert Eastont figyelem, aki az apjához rohan. Fel sem fogom, hogy apu kiált fel meglepetten, és nem East, Callum vagy Ella, amíg Ella „Mr. Wright!” sikolya ki nem billent transzos állapotomból.

– Apu...

Odabotorkálok hozzá, már a földön fekszik.

A lövés óta nem mozdult meg. Karja a feje fölé nyúlik, a pénzzel teli táska felé.

– Apu!

Térdre roskadok mellette, és megkönnyebbülök. Még lélegzik, a mellkasa emelkedik és süllyed. De arca eltorzul a fájdalomtól, szája körül vér látszik.

Ezt sosem akartam. Sosem gondoltam, hogy ez lesz a vége. Azt hittem, szerzek bizonyítékot, aztán lesznek újságcikkek, perek, hivatalos dokumentumok, amiket be kell nyújtani. Nem számítottam fegyverre, erőszakra és vérre. Ruhám ujját az ujjaimra húzom, és megpróbálom letörölni apuról a vért.

– Minden rendben lesz – suttogom. Benyúlok a kabátzsebébe, és a telefonját keresem. Valahányszor nagy

nehezen levegőt vesz, vér bugyog fel belőle, benedvesítve és csúszóssá téve az ujjaimat. – Hívok egy mentőt. Ők majd segítenek rajtad.

Keze meglepően erős szorításba fogja a csuklómat. Körmei a sebhelyembe vájnak.

– Megöltél – fortyogja.

A szívem kihagy egy ütemet.

– Ezt nem gondolod komolyam.

Kirántom a kezemet a szorításából, és a sebre szorítom a tenyeremet.

Fájdalmasan beszívja a levegőt.

– Ha tartottad volna a szádat... most nem lennék itt. Mást is el kellett volna törnöm... nem csak a csuklódat... Erősebben kellett volna fellökjelek a kórházban.

– F-fellökni?

A kórházban? Csak nem arra gondol, amikor elestem, és beütöttem a fejem? Hirtelen émelyegni kezdek.

Éles nevetése köhögésbe fúl.

– Egy kis segítséggel... botlottál meg.

Könnyek szűrják a szememet. Ó, istenem! Apu miatt vesztettem el az emlékezetemet? Ő tette ezt velem?

– Sosem akartam gyereket... Egyikőtöket sem... Egyikőtöket sem... – ismétli zihálva. – Kis élősködők vagytok. Értéktelen, pénznyelő élősködők.

Nagy nehezen a hasára fordul, a táskához kúszik a betonon, és megragadja.

– Ne mozogj! – szólok rá, ahogy igyekszem tisztán gondolkozni, és utánamászom. Túl gyenge ahhoz, hogy ellökjön. A hátára fordítom, és a vállam fölött hátrakiáltok: – Segítség! Az apámat meglőtték. Valaki segítsen!

– Nem... kell... segítség. – Próbálja lefejtetni az ujjaimat a mellkasáról, ahol a vér kis szökőkútként zubog fel. – Hagyj meghalni... te semmirekellő... gyerek.

– Gyere el onnan, Hart! – Erős kezek ragadják meg a vállamat. – Apu már hívta a mentőket. Nemsokára ideérnek.

– Megsérült, Easton. Apu megsérült.

De ez már nem sima sérülés. Szeme vakon mered fel az égre, mellkasa nem mozdul.

Easton a válla felé fordítja a fejem, hogy ne a halott apám arcát nézzem.

– Tudom. Sajnálom.

Belekapaszkodok, miközben apu szörnyű vallomásai visszhangoznak a fejemben. Bár most veszíteném el az emlékezetemet! Egy gyereknek se szabadna hallania, hogy az apja holtan akarja látni, hogy ha visszamehetne az időben, még jobban ártana neki. Forró könnycseppek égetik az arcomat. Megkapta, amit akart. A szavai, a beismerése, az elutasítása darabokra szaggat.

– Minden rendben lesz – mormolja East a hajamba.

De a kattánzó fegyver hideg hangja másról árulkodik.

– Easton, fiam, gyere ide a családotdhoz!

Mindketten felnézünk, Steve rettenetes fegyvere ránk szegeződik.

– Mit művelsz? – morogja Easton, és azonnal elém lép.

– Ezt az egészet magunk között fogjuk megoldani. Csak te, én, Callum és Ella. Sosem bántanálak, Ella. Ezt te is tudod, ugye? A lányom vagy. Rá kellett ijesztenem Dinah-ra, te pedig épp ott voltál.

– Rám fogtad a fegyvert, ugyanúgy, ahogy most Eastonra fogod! – kiáltja Ella.

– Nem. Ms. Wrightra fogom. Nem bántanám Eastont, ugyanúgy, ahogy téged sem. Callum ezt jól tudja, igaz, barátom?

– Steve! – ordítja Callum. – Állj le!

Steve halkan, kivehetetlen szavakkal válaszol. Vagy talán csak én nem hallom, mert a pánik és a rémület elködösítette az elmémet.

– Engem is le kell lőnöd, ha őt akarod.

Easton merev vállal széttárja a kezét.

– Nem! Elég legyen! – csattanok fel. Képtelen vagyok több erőszakot elviselni. A testemben lévő összes könnyet kisírtam magamból. Nem tűrhetem tovább ezt a drámát. – Elég legyen! Mr. Royal, állítsa le! – könyörgök Easton apjának.

Callum akcióba lendül, Steve felé rohan, aki automatikusan megpördül. Sosem fogom megtudni, hogy szándékosan húzta-e meg a ravaszt, vagy ösztönös reakció volt egy fenyegetésre, mindenesetre a golyó kiröppen a fegyverből.

– *Apu!* – kiáltja East.

– *Callum!* – sikítja Ella.

Én is rémulten felüvöltök.

Mert nem Callum rándul meg, amikor a golyó célt ér. Nem Callum tántorodik hátra döbbent fájdalommal. Nem Callum esik össze az oldalára szorított kézzel.

Nem Callum az.

Hanem Easton.

Ellával felé vetődünk, de Callum az, akinek sikerül elkapnia a fiát.

– Istenem, mit tettél? – rivall Callum Steve-re.

Ella apja próbál előrelépni, de a térde összecuslik alatta.

– Nem! – mondja rekedtes borzongással. – Nem! – ismétli.

– Hívj mentőt! – utasít Callum valakit vagy mindenkit.

– Már hívtam Mr. Wrightnak – feleli Ella sietve.

– *Hívd őket még egyszer!* – ordítja Callum.

Ella képtelen mozdulni a rémülettől. Ökölbe szorítom a kezem, és rájövök, hogy nálam van apu telefonja. Tárcsázom a mentőket, de közben a tekintetemet nem veszem le Steve-ről. A fegyver még mindig ott van a kezében.

– Segélyhívó. Miben segíthetek?

– A barátomat lövés érte – hadarom. – Hasi lőtt sebe van. Winwood Park.

– Hölgyem, már úton van oda egy mentő.

– Már úton van egy mentő – ismétlem. A mobil kicsúszik a kezemből, és a földre esik.

Oda akarok rohanni Easthez, de félek Steve-től. Arcán a csapdába esett ember kifejezése ül. Két embert már lelőtt. Nem hinném, hogy ennyinél megállna.

– Az isten verjen meg, Steve! Miért? – Callum szemébe könnyek szöknek. Ujjaira ugyanolyan sötétvörös foltok gyűlnek, mint amilyenek az enyéimet borítják. – Odaadtam azt a táskát. Simán elsétálhattál volna vele.

– Börtönbe kerültem volna. Nem mehetek börtönbe! – Tekintete vadul izzik, hangja megremeg. – Csak meg akartam szabadulni Wrightéktól. Tudtam, hogy mi ketten megoldanánk a dolgot. Nem akartam, hogy ez történjen. Hinned kell nekem. Sosem bántanám Eastont. Hiszen a fiam.

Ha lenne hozzá erőm, most levegő után kapnék.

– Nem – feleli Callum határozottan és hangosan. – Ha a lényeket nézzük, Easton az én fiam. Mindig is az volt.

– Nem a te fiad – tart ki az igaza mellett Steve. – Mariával sokáig zajlott köztünk a dolog, kisebb-nagyobb megszakításokkal. Magányos volt, és én megvigasztaltam.

– Azt hiszed, ostoba vagyok? Mindig is tudtam. Még jó, hogy rohadtul tudtam. – Callum megrázza a fejét. – Easton a kiköpött másod. Nem kinézetben, hanem minden másban.

– Nem a te fiad – tör ki Ellából. Tekintete villámokat szór Callumra. – Easton semmiben sem hasonlít erre a... erre a... szörnyetegre.

– Igazad van, édesem – feleli Callum gyengédebben. – East nem egészen olyan, mint ő. Az én fiamnak van szíve. Őszintén törődik másokkal. – Rám pillant, majd ismét Steve-hez fordul. – De a függőségei, a meggondolatlansága, a figyelmetlenségei, amiket nem mindig tud irányítani, a hangulatingadozásai. Ez mind te vagy, Steve.

A másik férfi nem tagadja, hanem bólint.

– Ezért nem faggattam soha Mariát – mondja Callum. – Úgy szerettem Eastont, mintha a sajátom lenne, mert *az is*. Ő az én fiam. Kurvára nem érdekel, hogy egyforma a DNS-etek. Ő az enyém, és nem fogod tőlem elvenni.

Szирénák harsannak a távolban, és egyre hangosabban szólnak, ahogy közeleg a segítség. Megkönnyebbülten az útra nézek.

– Jönnek – mondom halkan.

Steve felkapja a fejét. Tudja, hogy lassan sarokba szorul.

Megfeszülök. Rá tudom vetni magam? Ki tudom rúgni a fegyvert a kezéből?

Valamit tennem kell. Nem fogok még egy embert harc nélkül elveszíteni. Úgyhogy a talpam elejére helyezem a testsúlyomat, és felkészülök.

– Használd fel engem, Steve! – könyörög Callum. – Fogd a pénzt, és ejts túsul! Kijuttatunk innen. Csak hagyd békén a gyerekeimet!

– Hogy jutottunk idáig, Callum? Hogy jutott el a tökéletes életünk eddig a sivár parkig és egy táska pénzig? Királyokként kéne élnünk. Hiszen Royalok vagyunk. – Rettenetes nevetésben tör ki. – Vagyis nem. *Ti* vagytok Royalok. Én csak egy élősd vagyok. Egy szar barát. És még egy annál is rosszabb apa. Lefeküdtem a legjobb barátom feleségével. Hagytam, hogy felnevelje a kölykömet. A másikat magára hagytam. De azért öltem, hogy téged védjek. Ezért nyírtam ki azt a nőt.

– Tudom – feleli Callum. Reszketve beszívja a levegőt. – Tudom, hogy nem akartál rosszat. Ezért kérlek, hogy most menj, és ne csinálj több hülyeséget.

Steve megrázza a fejét.

– Egy napig sem bírnám a börtönben. Egy napig sem. Takard el a szemét, Callum! Szeretlek titeket. Tényleg.

A halántékához emeli a fegyvert, és még mielőtt megmozdulhatnék, meghúzza a ravaszt.

Ella felsikolt.

Callum összeomlik.

Én Easton mellé rogyok a betonra.

– Ezt is túléljük valahogy – suttogom neki. – Esküszöm. Esküszöm.

Ugyanezt ismételve nekik akkor is, amikor hordágyra rakják, begurítják a mentőautóba, és elviszik. Ezt ismételve Ellának is, aki olyan erősen szorítja a kezem, hogy már nem érzem az ujjaimat. Ezt mondogatom a kórházba menet, és akkor is, amikor a hosszú műtét végére várunk, míg végül sok-

sok órával később magához tér, és rám villantja ellenállhatatlan félmosolyát.

– Ezt is túléljük valahogy – mondja, és kezét az enyémre teszi. – Esküszöm.

33. FEJEZET

Hartley

– MÁRIS OLYAN, MINTHA ITT ÉLNÉK – jegyzi meg Easton morcosan.

Még csak három nap telt el a műtét óta, de máris úgy panaszkodik, mintha már évek óta be lenne ide zárva. Már annyira megszoktam a morgolódását, hogy fel sem nézek a tankönyvből.

– Még jó, hogy a neved ott van az épületen.

Felnevet, aztán felnyög.

– Ne mondj semmi vicceset! Fáj, ha nevetek.

Megdöbbenést tettetek.

– Nahát, ki gondolta volna, hogy fájni fog a hasad, miután eltávolították az egyik vesédet?

East sóhajt egyet.

– Még mindig haragszol?

Mély hangon elismétlem korábbi szavait:

– Ne tégy semmi veszélyeset! Csak azért megyünk, hogy fényképeket szerezzünk.

– Oké, lehet, hogy egy kicsit meggondolatlan voltam.

Rásandítok a könyvem fölé.

– Egy kicsit? Ez olyan, mintha a tegnapi harminccentis esőzést enyhe szemerklésnek nevezned.

Válaszként felmordul, és a párnára dobja a fejét.

– Már értem, miért akart innen elhúzni Seb. Szerintem minden egyes perccel betegebb leszek, amit ezen az ágyon töltök. Nem kéne felkelnem és mozognom? Fizioterápiára mennem, vagy ilyesmi?

– Nem tudom, dr. Royal. Mivel maga a szakértő, miért nem mondja meg maga?

– Mindig ilyen szarkasztikus voltál, vagy ezt a képességedet most fejlesztetted ki a kínzásomra?

– A második – válaszolom.

Megpaskolja az ágy oldalát.

– Szerintem a kínzásod jobban működne, ha közelebb jönnél.

Leteszem a matekkönyvet.

– Gondolod?

Az ajtóra pillantok. Amikor a nővér legutóbb rajtakapott, hogy mellé feküdtem, majdnem kidobott. Csak az mentett meg, hogy Easton gőgösen emlékeztette, hogy ő egy *Royal*. A gazdagoknak megvannak a kiváltságai.

Easton arrébb húzódik, hogy elférjek, arca közben kissé megrándul a fájdalomtól.

– Igazán lehetnének nagyobb ágyak a VIP-szobákban – nyafogja.

Felfekszem az ágyneműre, és kezemet a fejem alá csúsztatom.

– Szerintem nem két embernek szánták őket.

– Hát, pedig ha nagyobbak lennének, és az ember együtt alhatna a barátnőjével, akkor biztosan hamarabb felgyógyulna.

– Majd holnap suliba menet bedobom az ötletládába.

East végighúzza az ujját a homlokomon.

– Azt megköszönném.

Egymásra bámulunk. Mióta magához tért, sok időt töltünk azzal, hogy csak nézzük egymást, az emlékezetünkbe vessük a másik vonásait. Mindketten nagyon hálásak vagyunk azért, hogy életben vagyunk.

Megállítom a kezét a homlokomon, és a számhoz húzom. Összefűzöm és a mellkasára teszem az ujjainkat, ahol érzem a szívén keresztül áramló vér egyenletes lüktetését.

Furcsa, mert olyan, mintha az életem két részből állna, de a határvonal nem ott húzódik, ahol elveszítettem az emlékezetemet. Hanem van a park előtti és a park utáni életem. A park előtt nem voltak válaszaim. Most tele vagyok velük, de a tudástól nem érzem magam jobban. A park előtt komolyan fontolgattam, hogy szakítok Easttel, mert az öccse, Sebastian annyira ellenezte a jelenlétemet. A park után úgy döntöttem, hogy csak Isten választhat el minket egymástól. És szerintem még akkor is harcolnék minden földöntúli hatalommal, hogy ismét Easton mellett legyek.

Easton csókot nyom az ujjperceimre.

– Mindent sajnálok.

A *minden* alatt azt érti, hogy az apja megölte az enyémet.

– Én is.

Amikor anyu bejött a kórházba, csak úgy füstölgött. Be akarta perelni Royalékat, és mindenkit börtönbe akart juttatni. Szerintem engem is.

Aztán elmagyaráztam neki, hogy van bizonyítékunk apu ellen, hogy kenőpénzt fogadott el, mire azonnal elhallgatott.

Apu tettei végül nyilvánosságra kerülnek. A rendőrség talált egy pendrive-ot Steve zsebében, tele apu gyanús ügyleteinek részleteivel. Nemcsak a közös alkujuk információi voltak rajta, hanem sok másíké is, többek között Mrs. Roquet esetének adatai is. Steve ezzel akarta bebiztosítani magát, ha apu esetleg át akarná verni. A bűnözőkbe tényleg nem szorul becsület.

– Mi újság az Astor Parkban?

– Igazi hős lettél. Azt hiszem, rendeznek egy bulit a tiszteletedre. Ella mindenkinek elmondta, hogy a golyó elé ugrottál, hogy megmentes engem, apukádat, őt és talán egész Bayview-t. – Megpaskolom az arcát, aztán komolyabb hangon hozzáteszem: – Arról azonban senki nem tud, amit Steve mondott a végén.

– Nem izgat – feleli. – Asszem, egy halálközeli élmény segít tisztázni, mi a fontos az életben. A születésem óta Callum nevel. Sosem érezte velem, hogy ne lennék a vér szerinti fia. És a vér amúgy sem számított sokat az esetemben, nem igaz? Steve csak magával törődött. És az a gyáva rohadék megölte magát, mert nem akart börtönbe menni. Mekkora lúzer. – Remegő hangon felnevet. Jobban fáj neki, mintsem beismerné. – De komolyan, tudom, kik az igazi családom. Gid, Reed, az ikrek és Ella a tesóim. Callum az apám. Maria az anyám. Te, te pedig az én szívem és lelkem vagy.

Pislogok, hogy viasszaszorítsam a könnyeket. Ki gondolta volna, hogy még maradtak bennem? Mióta az emlékeim nélkül magamhoz tértem, semmi mást nem csinálok, csak bögök.

– Összefutottam dr. Joshival a folyosón. Megkérdezte, mi újság az emlékeimmel, mire megmondtam neki, hogy még mindig nem tértek vissza.

– Igen?

– Azt mondta, valószínűleg sosem nyerem őket vissza teljesen.

– Ettől hogy érzed magad?

– Meglepően jól. Mármint lehet, hogy egy év múlva kiakadok miatta az egyetem ebédlőjének a közepén, de most oké. Dylan biztonságban van. Te élsz. Másra nem is vágyom.

Nevetségesen sokáig fekszünk ott, miközben csak mosolygunk egymásra, mert nem is olyan régen még úgy tűnt, hogy ezt a kis örömet is örökre elveszik tőlünk.

Kopogás hallatszik, mire elhúzódom, East pedig a homlokát ráncolja.

– Ki az? – mordul.

– Én.

Amikor felnézek, az egyik iker áll az ajtóban.

– Seb – mondja Easton bizalmatlanul.

– Megyek, és hozok egy kis fagyit – mondom sietve.

East nem akar veszekedni az öccsével, de tudom, hogy miattam öltre menne. Amit a legkevésbé sem szeretnék.

– Várj! Ami azt illeti, veled akarok beszélni – mondja nekem Sebastian.

– Miről?

East felül, és sötét pillantást vet a testvéreire.

– Bocsánatot akarok kérni. Talán bajod van vele? – szegi fel az állát Seb ingerülten.

Gyorsan felállok, és odahúzóok egy széket a másik mellé, amelyiken korábban én ültem.

– Gyere csak be! – Idegesen felnevetek az arrogáns megjegyzésen. – De hülyeség ilyet mondani. Mintha nem jöhetnél be csak úgy a tesód szobájába. – Odalépek a szekrényhez, ahol a Cheetosból, savanyú cukorkákból, Reese's

mogyoróvajas csokikból és egyéb finomságokból álló kis csempészkészletemet tartom. Ezekkel etetem Eastont a szokásos, szörnyű kórházi fogások között. – Kérsz valamit?

– Nem – rázza meg a fejét Seb. – Ide... idejönnél?

– Szeretlek, Seb, de csak azért, mert ezen a kórházi ágyon fekszem, még nem jelenti azt, hogy ne tudnám szétrúgni a segged, amiért bunkó voltál Harttal.

– Easton! – kiáltom bosszúsan. – Hagyd, hogy beszéljen!

– Ja, hagyj beszélni, te seggfej! – Seb magához rántja a széket, és fújtatva lehuppan rá. – Űlj le! – mutat a másik székre. – Kérlek – teszi hozzá.

Eleget teszek a kérésének.

– Sajnálom – mondjuk egyszerre.

Easton felnevet az ágyon, majd visszadől a párnákra.

– Lehet, hogy ez lesz a legszórakoztatóbb műsor, mióta Hart Felicityre öntötte azt az italt, aztán néztük, ahogy úgy csúszkál a pocsolyában a földön, mint valami idióta.

– Fogd be! – csattan fel Seb ugyanakkor, amikor én rákiáltok:

– Easton!

East úgy tesz, mintha cipzárt húzna a szájára.

– Sajnálom, Sebastian. Sajnálom, ami veled történt. Ha tudnék rajta változtatni, megtenném.

Seb lassan bólint, magas homlokán ráncok jelennek meg.

– Ja, én is sajnálom. – Végighúzza a kezét a száján. – Nem lett volna szabad azokat a dolgokat mondanom. Néha sűrű köd borítja el a fejemet, ami egyre csak terjed. Próbálom magam visszafogni, de akkor csak rosszabb lesz. Tudom, hogy a felét sem lenne szabad kimondanom a sok szarnak, de csak úgy

kicsúsznak. Nem tudom megállítani, de ezt senki, *senki* nem érti.

Késébeesett, könyörgő tekintettel néz rám, mire úgy átérzem a helyzetét, mintha csak a fejében lennék. Visszafordíthatatlanul megváltozott. Már nem nyerheti vissza korábbi énjét, és talán én vagyok az egyetlen, aki ezt teljesen megérti. A fej egy nagyon törékeny dolog, de a szívünk még érzékenyebb.

A *senkivel* az ikertestvérére céloz. Mintha kettéhasították volna őket. Sawyer a történetek óta nem mozdul a tesója mellől, míg Sebastian még keresi a helyét ebben az örült világban.

Legszívesebben átölelném ezt a szegény, elveszett fiút, de tudom, hogy nem örülne neki. Csak annyit tehetek, hogy biztosítom, semmi baj nincs azzal, hogy így érez, és attól még nem lesz rossz ember, hogy változik.

– Tudom – felelem. – Már nem ugyanaz a Sebastian vagy, aki voltál, és már sosem leszel az. De ez így rendben van. És rendben is lesz.

Összeszorítja a száját, majd bólint egyet, aztán még egyet. Végighúzza a kezét a szemén, és feláll.

– Jót beszélgettünk, Wright. Később találkozunk!

Megfordulok, és látom, hogy Easton aggodalmasan harapdálja az alsó ajkát.

– Meg fogja oldani – nyugtatom meg. – De hagynunk kell, hogy egyedül oldja meg.

– Idióta – motyogja Easton szeretetteljesen, ahogy bemászok mellé. – De leszárom, hogy egy goromba seggfej. Örülök, hogy életben van.

– Ezt ő is tudja. Csak nehéz megbirkóznia a változással.

Közelebb kucorodom hozzá, óvatosan, hogy ne nyomjam meg a műtött oldalát. East a fejem tetejére támasztja az állát.

– És veled mi a helyzet? Neked is nehezedre esik megbirkózni ezzel az egésszel? Anyukád ordított veled a telefonban.

– Ezek szerint hallottad?

– Nehéz volt nem hallani – feleli.

Felsóhajtok, és orromat a mellkasának dörgölöm, beszívom meleg, férfias illatát.

– Csak fél. Az egész élete a feje tetejére állt. Arról álmodozott, hogy csatlakozik a zártkörű klubhoz, és Bayview legelőkelőbb hölgyeivel fog teázni. Most szerencsés lesz, ha nem kövezik meg a benzinkúton.

– Én inkább hagynám, hogy megkövezzenek, mintsem Felicity anyjával kelljen kortyolgatnom valami vacak lötytyöt – jelenti ki Easton.

– Az összes épelméjű ember így döntene. A benzinkúton hot dogot is lehet kapni – emlékeztetem.

– Jogos. Az az istenek igazi eledele. – Felkacag, aztán felnyög. – A francba, ne nevetess! – Felemeli az állam. – Majd én vigyázok rád. És apu is. Nem fog megfélemlkezni rólad. Most már Royal vagy.

Ígéretét egy csókkal pecsételi meg.

Royalnak lenni nem azt jelenti, hogy a vezetéknévem megegyezik Eastonéval, hogy velük együtt lakom, vagy hogy az Astor Park Prep jelvényét viselem a ruháimon. Csupán annyit, hogy egy közösség befogadott, egy fiú pedig szeret. Ha ezt elfogadom, akkor Royal vagyok.

Steve O'Halloran ezt nem értette meg. Nem fogta fel, hogy az évek alatt Callum végig a barátjának tartotta, szeretetet,

megbocsátást, elfogadást kapott tőle a bűnei ellenére is. Folyton egyfajta beteljesülést keresett, amit sosem talált meg – sem a pénzben, sem a kocsikban, sem a veszélyekben. Nem azért feküdt le Maria Royallal, mert szerette, hanem azért, mert irigyelte azt, ami Callumnak megadatott. Egy nagy, végsőkéig hűséges, erős fiúkból álló családot. Akik teljes szívükkel képesek szeretni. Akik képesek mindenért harcolni, amit helyesnek, jónak, arra érdemesnek találnak.

Szomorkodhatnék az emlékezetvesztésem miatt. Éveken át sopánkodhatnék, hogy az apám sosem szeretett, hogy az anyámat jobban érdekli a pénz, és hogy beletelhet egy kis időbe, mire a testvéreim rájönnek, hogy egy oldalon állunk. De ha ezt tenném, akkor olyanná válnék, mint Steve, Felicity vagy Kyle, akiket annyira felemésztett a gyűlölet, hogy a szívükben már nem maradt hely a boldogságnak.

Ehelyett lehetek Royal, és megnyithatom a szívemet, hogy befogadjam azt a drága szeretetet, amit Easton rám akar zúdítani. Úgyhogy kész vagyok átölelni a napot, és hagyni, hogy belülről átmelegítsen.

Royal vagyok, mert Easton Royal szeret.

Nincs ennél tisztább, csodásabb érzés a világon.

34. FEJEZET

Hartley

- MÁR VÁRNAK, HART! – kiáltja a húgom, Dylan a lépcső aljáról.
- Máris megyek – kiáltom vissza.
- Majd én befejezem – mondja Easton. – Te menj csak!

Azt az ágyat vetjük éppen, amit ma reggel hoztak ki. Dylannel most Royaléknál lakunk, ami a legszürreálisabb dolog a világon. De nem mehettünk máshova, miután anyu és Parker Virginiába költözött. Képtelenek voltak elviselni a botrányt. Anyu becsületére legyen mondva, hogy próbálkozott, de ahogy apu egyre több ügyéről derült ki a csalás, és ezért ítéleteket töröltek el, nem bírta tovább. Januárban mindent összepakolt, Parker pedig nemsokára követte.

Szerencsére Callum felajánlotta, hogy mindkettőnket befogad Dylannel. Ahogy azt Easton is mondta, Royalok vagyunk – vagy legalábbis Callum és a többiek így kezelnek minket. Eleinte a házban laktunk, de Dylannel mindketten magunknak valók vagyunk, és szerintem Callum rájött, hogy jobban éreznénk magunkat a saját lakterünkben. Úgyhogy kipakolta a különálló garázs feletti hatalmas teret, amit addig raktárnak használtak. Aztán felfogadott egy kivitelezőt, hogy alakítsa át nekünk lakássá.

East is kivette a részét a munkálatokból, amivel egyrészt bizonyítani akarta, hogy lassan felelősségteljes felnőtté válik, másrészt el akarta érni, hogy végre kettesben töltsünk egy kis időt, mert nem voltam hajlandó átosonni a szobájába éjszakánként, amíg a húgom ott feküdt a közelemben.

Sokszor alszik a kanapén, ami, őszintén szólva, biztonságérzetet ad. Mindketten kihagyunk egy évet az egyetem előtt. Én szeretnék együtt lenni Dylannel, East pedig ismét engedélyt kapott, hogy repülhessen. Azt mondta, nem érdekli, hogy jár-e majd egyetemre, vagy sem. Adtam neki egy műszaki könyvet abban a reményben, hogy meggondolja magát.

Az új lakásban Dylannel külön szobánk és fürdőszobánk van, ezenkívül van még benne egy aranyos konyha és egy kis étkező. Hátul még egy apró terasz is húzódik, aminek ha kinézünk a sarkán, akkor látni az óceánt.

– Neked is jönnöd kéne. Te vagy a koszorúsfiú – emlékeztetem.

– Tanúnak hívják – pontosít. – Hányszor kell még elmondanom nektek, hogy a megnevezésem: tanú?

– Ahogy akarod, koszorúsfiú – cukkolom, majd elszaladok, mert ki tudja, milyen büntetést tervez nekem a beszélásomért.

Lesietek a lépcsőn, átvágok a kövezett udvaron, és besliszolok a Royal-villa oldalsó ajtaján.

Nagy házban nőttem fel, de a Royal-ház teljesen más kategória. Ahogy az életük is teljesen más, tele van csillogással. De aki ismeri Royalékat, az pontosan tudja, hogy ennek a nagy gazdagságnak megvolt az ára.

De ma nem foglalkozunk a múlttal. A mai nap az ünneplése, a jövőbe tekintése.

Nem nyertem vissza minden emlékemet. Életem egy része helyén egy nagy lyuk tátong.

De ha újra kell kezdenem, akkor ez megfelelő pillanatnak tűnik hozzá. Easton azt mondja, az óriáskerék tetején csókoltam meg először, aztán a hagyománynak megfelelően ismét megcsókoltam először. Azt hiszem, azt próbálta meg ezzel mondani, hogy ugyanaz az ember vagyok ma, mint egy évvel ezelőtt, és hogy az amnézia nem változtatott meg.

A múltban követtem el hibákat. Nem lett volna szabad magára hagynom Dylant, bár amikor én tizennégy éves voltam, ő pedig tíz, nem sok választási lehetőségem volt. Esküdözött, hogy apu nem ütötte meg, de azt nem tagadta, hogy érzelmileg zaklatta. Gúnyolta a betegsége miatt, és nem vette komolyan. Anyu szégyenkezett miatta. Ezek a szorongások aztán csak rontottak az állapotán. Nem akarta szedni a gyógyszert, mert úgy akart tenni, mintha nem lenne rá szüksége. Így a szüleink megjegyzései nem érhettek célt.

Most már sokkal jobban van. A Royal fiúk a szárnyaik alá vették, és agyonkényeztetik. De Easton volt a legjobb, mert elmesélte neki, hogy ő is hasonló problémával küzdött. Megértette az érzéseit, és segített neki elfogadni, hogy a bipoláris zavar ugyanolyan, mint bármelyik betegség. Dylan imádja. Szerintem ha választania kéne kettőnk közül, simán bedobna az óceánba.

Easton közben a saját démonaival küzd. Néha, ha nehéz napja van, tudom, hogy vágynak az italra. Ilyenkor remegni kezd a keze, tekintete ide-oda jár, és muszáj kezdenie magával valamit, legyen az pár hossz a medencében, kocogás a parton, vagy, ha Dylan nincs a közelben, én is segíthetek neki levezetni az energiáját.

Az idő kezd forrósodni, de az óceán felől kellemes délutáni szellő fúj. Tökéletes nap egy esküvőhöz.

Elmegyek a tizennégy személyes étkező mellett, és átvágok a márványpadlón, a kristálycsillár alatt, ami olyan fényesen szikrázik, hogy akár a nappal is felvehetné a versenyt. A ház elejében lévő hosszú szobát szépségszalonná alakították át. Callum egész hadseregnyi embert fogadott fel: pincéreket, fodrászokat, sminkeseket, zenészeket. Mintha a fél város itt lenne, és az eseményre készülne.

– Ó, oké, itt vagy. Már épp érted indultam.

Dylan odaszökken hozzám. Hosszú hajában, ami annyira hasonlít az enyémmre, apró fonatok vannak a feje tetejénél. A fonatokon virágmintás kristály- és zománcfejdísz ül, nyakában egyszerű nyaklánc lóg ugyanazokkal a zománcvirágokkal.

Gyanítom, hogy ezek az ékszerek többet érnek, mint egyes kocsik. Callum Royal úgy szórja a pénzt, mintha egy nyomda lenne az alagsorban. És nincs értelme visszautasítani a nagylelkűségét. Easton szerint így enyhíti a bűntudatát, és ha szorult belém némi könnyörület, akkor mosolyogva elfogadom az ajándékokat.

Egyszerűbb őket elfogadni, ha Dylanról van szó, mert ő a világ összes kincsét megérdemli.

– Gyönyörű vagy – mondom neki.

– Tudom. – Körbepördül, szoknyája fellibben. – Rajtad a sor.

A csapat kegyeire bízom magam, és hagyom, hogy felöltöztessenek, parfümöt spricceljenek rám, megcsinálják a hajam és a sminkem, és piros talpú cipőt csúsztassanak a lábamra. Mellettem Ella legjobb barátnője, Val ugyanezen a

folyamaton megy keresztül, míg Savannah, Gideon barátnője Dylannel UNO-zik.

Az esküvőtervező benéz a szobába.

– Ha mindenki kész, elfoglalnák a helyüket?

Mind a négyen kilépünk a messzire nyúló gyepre, ami a végtelen óceánra néz. Dylannel beülünk az első sorba, amit a család részére tartottak fenn. A húgom a kezem alá csúsztatja a kezét. Az ujjaink majdnem egyforma hosszúak. Meglepetten pillantok fel. Dylan lassan felnő. Korábban nem vettem észre, amikor megpördült előttem.

A figyelmem elterelődik róla, amikor Easton előlép a virágokkal díszített boltív mögül, mögötte a legidősebb bátyjával. Majdnem félrenyelem a nyálam. Be kéne tiltani, hogy Easton Royal szmokingban flangáljon. Eltűnődöm, vajon a vendégek nőtagjai közül hányan esnek teherbe már csak a két Royal fiú látványától.

– Undorító vagy – suttogja Dylan.

Egyik ujjamat a szám sarkához nyomom.

– Folyik a nyálam?

– Még nem – horkant megvetően. – De a szemed bármelyik pillanatban kieshet a helyéről. Nem tudátok kicsit uralkodni magatokon? Mindketten cikin viselkedtek.

Mindketten? Amikor felnézek, látom, hogy Easton úgy bámul rám, mintha a kedvenc csemegéje lennék, ő pedig már két hete nem evett volna. Elpirulok.

Dylan oldalba bök, mire visszabököm.

– Nem, nem tudunk uralkodni magunkon.

Képtelen vagyok visszafojtani az arcomra kiülő vigyort, de Dylan megmenekül a további idegesítő megjegyzésektől, amikor felcsendül Bruno Marstól a *Marry You*.

A vendégek mind felállnak, hogy tekintetükkel kövessék, ahogy Ella Royal igazi tündérhercegnőként végiglépdél a sorok között. Ruhájának rövid ujjú, szatén felsőrésze szorosan simul a testére, hatalmas szoknyája mintha ezernyi rétegű, leheletvékony selyemből állna. Szőke haját elegáns kontyba fogták a tarkóján. Fején gyémánttiara ül, és olyan hosszú uszály lebeg mögötte, hogy ha kifeszítenénk, lehet, hogy elérné a jó pár méterre lévő házat.

Reed Royal Eastonnal szemben áll sötét szmokingban és hófehér ingben, de Royal-kék szeme olyan tiszta szerelemtől ragyog, hogy mindenki arra figyel.

Nem tartom magam túlzottan érzelgősnek, de az esküvő alatt elsírom magam. Lehet, hogy még a téli trauma maradéka, amikor aput megölték, Eastont megölték, és a vesetranszplantációja után hosszú és fájdalmas felépülés következett.

De az is lehet, hogy a boldogságtól könnyezem. Hogy életben vagyok. Hogy Dylan velem van. Hogy Easton ismét egészséges. Hogy a húga és a bátyja összeházasodik, bár még alig töltötték be a húszat. Reed karácsonykor kérte meg Ella kezét, aki mindenki meglepetésére igent mondott. De voltak bizonyos kikötései. Egyetemre megy. Aztán dolgozni fog. Csak a kettejük által keresett pénzből fognak élni. Reed mindenbe belement. Szerintem ha Ella arra kéri, hogy viselje ő a fehér, hercegnős ruhát, Reed még arra is igent mondott volna.

Talán azért is állt Ella készen, mert már annyi mindent elveszített: az anyját, az apját. Én is nagyon ragaszkodom mostanában Dylanhez, aki ennek nem feltétlenül örül.

Nem én vagyok az egyetlen, aki elpityeredik. Dylan, Val és Savannah is megkönnyezi az eseményt. És esküdni mernék,

hogy még Gideon is a szemét törölgeti. Callum meg sem próbálja elrejtteni a könnyeit. És hülyeség, hogy a sminkek vízállóak lennének. Minden nő úgy fest, mint egy átkozott mosómedve.

Miután a szertartás véget ér, a személyzet, akiket arra vettek fel, hogy kicsinosítsanak minket, ellepi a lagzi helyszínét, és helyrehozza a kinézetünket, hogy fotózkodhassunk, és ismét tökéletes külsővel folytathassuk a bulit. Easton szórakoztató és kínos tósztot mond, felelevenítve, hogyan lett Ella a család tagja.

– Reed égre-földre esküdözött, hogy nem tetszik neki Ella, de aztán minden este leült a szobája elé, és várta, hogy hazaérjen – meséli, mire mindkét testvére különböző okokból elpirul. – Szinte a személyes őrkutyája lett.

Reed vállat von, és ugató hangot hallat, mire Ella még jobban elvörösödik. Minél jobban elpirul, annál hangosabbak a vendégek. Amikor Easton abbahagyta az ugratásukat, Gideon áll fel, majd az ikrek dobják fel a hangulatot.

Miután elhangzottak a tósztok és a pezsgős csókok is elcsattantak, a DJ beizzítja a zenét, és hangos, táncos ütemekkel tölti be a hatalmas udvart. Dylan egyik lábáról a másikra ugrál, alig várja, hogy a táncparkettre lépjen. Partnert keresve végigpásztázza a tömeget. Tekintete megakad az ikreken, akik egy pár lépésnyire lévő asztalnál ülnek.

– Elég klassz, nem? – kérdezi tőlük Dylan.

Seb bólint. Vagy talán Sawyer. Már nem tudom őket megkülönböztetni egymástól. Mindketten szarkasztikusak, elbűvölőek és veszélyesek. Több szívet törtek össze az elmúlt öt hónapban, mint ami emberileg elképzelhető. Mintha versenyeznének, hogy ki tud több csajt megfektetni és elhagyni

még a végzős évük előtt. De Dylannel kedvesek, ami abból is látszik, hogy egyetlen keserűen szarkasztikus megjegyzést sem tesznek arról, hogy az alig húszéves bátyjuk és a tinédzser fogadott húguk összeházasodott, úgyhogy nem tudok beléjük kötni.

Dylan aranyosan rájuk mosolyog.

– És a zene is szuper.

Ismét bólintanak.

– És mindenki boldog.

Újabb bólintás.

Dylan még szélesebben mosolyog.

– Négy év múlva mi jövünk.

Csak pislogok a váratlan kijelentéstől. Négy év? Mégis miről hadovál?

– Négy év? – vonja fel az egyik fiú a szemöldökét.

– És mi jövünk? – kérdezi a másik kissé rémülten.

– Igen, akkor leszek tizenennyolc éves.

– És? – kérdezi a felvont szemöldökű iker.

A másikuk, az okosabbik, már félig felemelkedett a székről. Ha kell, kész elmenekülni.

– És akkor fogunk összeházasodni – közli Dylan.

Majdnem megint félrenyelek. A fiúk összenéznek, egyértelműen néma beszélgetést folytatnak arról, mekkorát téved a húgom. Mindketten felpattannak.

– Itt tartjuk, mint Ella, csak több virággal. Én a rózsát szeretem.

Dylan szájára tapasztom a kezem.

– Csak viccel – nyugtatom meg az ikreket.

Dylan átdugja nedves nyelvét az ujjaim között.

– Uh, fúj, Dylan!

– Nem viccelek – mondja. – Tizennyolc éves koromban hozzájuk megyek.

– Melyikőjükhöz?

– Áh! – feleli. – Nem lehet őket szétválasztani.

Azzal ellibben, és mindhárman döbbenten bámulunk utána. Vagyis *én* tuti ledöbbentem. Az ikrek arcáról nem olyan könnyű olvasni. Nem. Nem is *akarok* olvasni az arcukról. Elfordulok. Nem láttam semmit, nyugtatom magam. Nincs ott semmi különös.

Egyszer csak Easton jelenik meg mellettem, és egy pezsgőspoharat nyom a kezembe.

– Kérsz rendeset, vagy jó lesz a szőlőlé?

– Jó lesz ez.

Kortyolok egyet a szénsavas gyümölcsléből, a buborékok csiklandozzák a számát. Majd négy év múlva ráérek aggódni Dylan miatt. Fölösleges az előbbi jelenetet megosztani Eastonnal. Még a végén bezárná Dylant a garázsba, és soha nem engedné ki. Ez csak egy korszak. Majd kinövi. Remélem.

– Sosem gondoltam volna, hogy egyszer majd tósztot mondok egy esküvőn, vagy hogy utána csak gyümölcslévet iszom – ráncolja az orrát.

– Mindkettő tökéletes. Remek koszorúsfiú vagy.

– Tanú.

Vigyorogva iszom még egy kortyot, aztán a sötét víz felé fordulok, ami halkán hullámszik a homokon.

– Mit nézel? – kérdezi Easton, és állát a fejem tetejére támasztja.

– Rögzítem az emléket.

– Áá! – Átkarolja a vállamat. – Szerintem szebb emlék lenne, ha levennénk a ruháidat.

Megborzongok, de nem a hidegtől.

– A húgom már megjegyezte korábban, hogy szobára kéne mennünk.

East forró csókot lehel a nyakamra.

– Dylan a legokosabb lány, akit ismerek.

Széles mosollyal megfogja a kezem, átvezet a táncparketten, át egy virágokkal díszített boltív alatt, végig a kövezett udvaron, majd fel az otthonunk lépcsőjén, hogy új emlékekkel gazdagodjunk.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Külön köszönet jár Jessica Clare-nek és Meljean Brooknak, akik újból és újból átolvasták ezt a könyvet, és segítettek megalkotni végső formáját.

A hibákért természetesen mi vagyunk felelősek.

És köszönjük az összes olvasónak, akik ilyen szenvedélyesen szeretik a Royal családot. Reméljük, épp annyira élveztétek ezeknek a könyveknek az olvasását, mint mi a megírásukat.

Hamarosan újabb kalandokkal jelentkezőnk.

AZ ÍRÓRÓL

ERIN WATT két bestsellerszerző agyszüleménye, akiket a nagyszerű könyvek szeretete és az írásfüggőség köt össze. Egy kreatív képzelőerőben osztoznak. Hogy mit imádnak a legjobban (persze a családjuk és a házi kedvenceik után)? Jó – és néha őrült – ötletekkel előállni. Hogy mitől félnek a legjobban? A szakítástól. Közös e-mail-címükön keresztül veheted fel velük a kapcsolatot: authorerinwatt@gmail.com

MARADJUNK KAPCSOLATBAN!

Ígérjük, hogy csak akkor küldünk e-mailt, ha tényleg fontos. Maradjunk kapcsolatban, lájkold Erin Watt Facebook-oldalát friss hírekért és szórakoztató kedvcsinálókért!

LÁJKOLJ MINKET FACEBOOKON!

<https://www.facebook.com/authorerinwatt>

KÖVESS MINKET GOODREADSEN!

https://www.goodreads.com/author/show/14902188.Erin_Watt

ERIN WATT KÖNYVEI

A Royal család

Papír hercegnő

Megtört herceg

Cifra palota

Megkopott korona

Bukott örökös

Omladozó királyság

When It's Real – Igazán szerelem